C:\Users\Plazma\Desktop\A\Arnaud_G_J-16-Ledova_spolecnost-Spalovaci_ledu.PDB

PDB Name: Arnaud_G_J-16-Spalovaci_ledu
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 20.3.2004
Modification Date: 20.3.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

G.J.Arnaud
16. Ledová společnost

1

Spalovači ledu

Lien Rag se probudil. Všude okolo panovala hluboká noc. Své iglú si chvatně vystavěl poté, co ho milicionáři vyhodili z vlaku ven na mořský ledovec. Až dosud byl smířen s pomalým umíráním uprostřed vražedného chladu, teď se ho však zmocnila nutkavá touha žít. Svíral ho hlad a jeho myšlenky se bezděčně zaměřily na mrtvoly Nucených dobrovolníků, povalující se jen pár kroků odtud.
Po čtyřech se vyškrábal z úkrytu a plazil se k nehybným tělům. Ve tmě se před ním dal na útěk jakýsi stín. Bylo to něco většího než krysa, ale menšího než vlk. Rukama nahmatal mrtvoly. Třetí z nich byla tělem dospívajícího mladíka. Předpokládal, že by mohlo být méně houževnaté než ostatní. Nepokoušel se ani vytáhnout nůž. Raději tělo odtáhl ke stařičké parní lokomotivě, dýmající v temnotách. S vynaložením veškerých svých zbylých sil dovlekl mrtvolu pod obrovitá zadní kola, kde byl umístěn popelník sloužící zároveň jako úložiště škváry. Sálalo z něj teplo. Lien Rag pod nehybným tělem začal vršit kousky ledu, jako kdyby tu chtěl vztyčit nějaký prazvláštní náhrobek. Nožem trpělivě odsekával celé ledové balvany. Tělo se pomalu zdvihalo do výše, dokud se levá tvář zlehka nedotkla popelníku. Na kost zmrzlé maso rychle tálo a brzy nato se začalo škvařit. Konečně mohl ukrojit prvních pár soust. Na mysli mu vytanula myšlenka, jak by asi chutnal uvařený měkký jazyk. Pokud stoupající vůně pečeného masa nepřivábí pozornost strojvůdce, bude mít na nějaký čas po starostech s potravou.
Vůně k němu doléhala i přes speciální filtr v kápi a Lien zapomněl na všechny své zábrany, na to, že se narodil jako člověk. Odřízl kus teplého masa. Pomalu couval dozadu. Zády se opřel o kotel, zavřel oči a vsunul jej do úst. Násilím se donutil myslet přitom výlučně na své útrapy způsobené hladem. A potom se vydal zpátky pro další kus.
Předtím ovšem tělo zapomněl zbavit šatů a pálící se podřadný kožich teď okolo sebe šířil nesnesitelný zápach. Nebylo možné, aby si jej lidé v kabině strojvůdce nepovšimli. Nožem odsekl několik kousků mladíkova oděvu, odhodil je stranou a hned se vrátil, aby pokračoval v práci. Oheň v mrazu rychle skomíral. Vodní pára se srážela a zakrývala jej nánosem nově se tvořícího ledu.
Odnosil několik kilogramů masa do iglú a nechal je zmrznout. Stočil se do klubíčka a rychle usnul.
Po rozednění patřila jeho první myšlenka opět vlaku. Spatřil však pouze dlouhý ledový blok. Na vagónech už nebyla vidět ani okénka. Lokomotiva stále ještě neslyšně oddechovala a z komína stoupal strašidelný sloup kondenzované páry. Byla to jediná známka života. Vydrželo mladým milicionářům jejich pevné odhodlání? Pokud by rozebrali staré dřevené vagóny, ve kterých drželi Nucené dobrovolníky, mohli by i nadále topit v kotli lokomotivy. Za předpokladu, že by konvoj zbavili těžkých kovových vagónů, mohli by pomýšlet i na cestu do Amertume Station.
Se zavřenýma očima zhltnul další kousek masa poté, co jej dlouho převaloval na jazyku. Poživatelným jej činila pouze chuť pečené. Pokud by nechali mrtvoly na pokoji, mohl by si své síly ještě nějaký čas uchovat.
Další dvě hodiny opět prospal. Vzbudily ho podivné zvuky. Do ruky pevně uchopil nůž, odsunul ledovou kouli uzavírající vchod do iglú a zadíval se ven. Skupinka Nucených dobrovolníků vlekla další mrtvoly. Lien Rag jich napočítal celkem devět. Počet hladových krků se tedy nadále ztenčoval a mladí milicionáři to určitě brali v úvahu, určitě se chtějí udržet co nejdéle. Snad opravdu věří tomu, že se Zrzavec Tchal, který se vydal pátrat po tulení díře, skutečně vrátí. Lien Rag, který měl možnost Lidi z Chladu poznat o mnoho lépe než kdokoli jiný, by na jeho návrat nevsadil ani pětník. Tchal může po ledových pláních putovat velice dlouho, na žádné tuleně nenarazit a přitom přežít. Pohybuje se v prostředí, které mu je nejpřirozenější. Může ulovit třeba i krysu nebo mořského racka, anebo také provrtat díru do ledu a nachytat si ryby.
Milicionáři se zbraněmi v ruce žalostnou skupinku otroků stále stejně přísně střežili. Očividná blízkost konce v nich nevyvolávala nejmenší náznak shovívavosti. Právě takoví drsní mladíci tvořili nelítostné jádro Amertume Station. Až příliš brzy jim bylo souzeno poznat nejhorší stránky života. Nebyli schopni promíjet. Strašlivý život z nich učinil strašlivé lidi.
Nikdo si iglú nevšiml. Všude okolo se zdvihaly hrbolky ledu a křivolaké závěje, neúprosně hnané po mořském ledovci zuřivými vichřicemi z Antarktidy.
Byl rád, když je uviděl odcházet. Opět pomyslel na zuhelnatelou mrtvolu mladíka pod popelníkem parní lokomotivy.

Pečlivě ji rozřezal a vybral játra, srdce a kusy stehen. Nepřestával se divit tomu, že ani milicionáři, ani Nucení dobrovolníci nic neucítili.
Vydal se na průzkum do větší vzdálenosti od iglú. Byl přesvědčen, že ho přes jinovatkou pokrytá okénka nemohou zahlédnout. Rozběhl se dopředu, až mu vlak připadal jako nerovnost terénu nebo obrovská závěj. Za chvíli však propadl panice a raději se rychle vrátil. Za soumraku se k vagónům vydal znovu. Nikde za nánosy jinovatky nezahlédl ani záblesk lampičky, ani pohyb tmavého obrysu obličeje. Žádná ruka se nepokusila vyškrábat ve skle alespoň maličký průhled, aby se oči mohly podívat ven. Na chvíli si představil agónii umírajících v tmavozeleném příšeří jednotlivých kupé. Zachvěl se hrůzou. Vydal se k vagónům se zbožím. Jejich masivní zasunovací dveře však byly zevnitř zajištěny závorou. Milicionáři vždy velmi pečlivě dbali i na nejmenší detaily. Vší silou zabušil na dveře, pak znovu a znovu, uvnitř se však nikdo neozýval. Několikrát se pokusil dostat do osobních vagónů, i jejich dveře však byly zevnitř zablokovány. Zplna hrdla zakřičel, nastotisíckrát přitom proklel všechny milicionáře z Lidových koordinačních buněk, všechno ale bylo marné. Vrstva jinovatky už byla tak silná, že ho nikdo nemohl uslyšet.
Zamřížovaný vagón byl prázdný. Nejprve si pomyslel, že milicionáři Zrzavé zatáhli do jiných vagónů, aby je smrt zastihla rychleji. Pak ale zjistil, že se jim podařilo odstranit jedno prkno z podlahy a tímto otvorem uniknout. Určitě se tak stalo v noci, v době, kdy byl pod lokomotivou. Po Zrzavých nebylo ani vidu ani slechu. Z očí mu vyhrkly slzy lítosti, že si nechal upláchnout takovou příležitost. Ve společnosti Zrzavých by zcela jistě přežil.
Znovu se obrátil k lokomotivě, vyšplhal se na úzký žebřík a přitiskl tvář k okénku. Vnitřní vrstva jinovatky dosahovala nejméně deseti centimetrů. V pátrání už dál nepokračoval. V iglú opět něco pojedl a potom ulehl. V noci se ještě jednou vrátil k zuhelnatělému tělu. Pod černým nánosem se mu ještě podařilo vyříznout dostatečně opečený kus masa. Bez zaváhání ho snědl. Stroj stále ještě pracoval, jeho táhlé odechování však bylo
o poznání pomalejší. Strojvůdce byl určitě donucen znovu omezit přívod paliva do hořáku. Lien Rag vyskočil na tendr s nádrží na velrybí olej a neúspěšně se pokusil vyluštit údaj na ukazateli množství. V nádrži už ale mohla zbývat jen tenká vrstvička oleje na dně. Už brzy se trysky začnou ucpávat zplodinami. Strojvůdce a jeho pomocník je mohou vyčistit, desetkrát nebo možná
i dvacetkrát, ale potom už bude kal tak hustý, že nebudou mít šanci.
V iglú se opět trošku rozehřál. Potrava mu umožňovala vzdorovat nesmírnému chladu. Jedl teď často a ve velkých množstvích. Při pomyšlení na to nepociťoval ani náznak nějaké tísně nebo znechucení. Ničeho nelitoval.
Nazítří přibyly na hromadě další mrtvoly. Nucení dobrovolníci těla žalostně táhli za sebou, když už nebyli schopni je nést. Během uplynulé noci zemřelo zimou a hladem více než třicet lidí. Kolik jich vlastně z původních tří stovek ještě zbylo?
I kdyby se Zrzaví nakrásně vrátili i se zprávou o tulení díře někde na jihu v blízkosti kolejí, nikdy by se k ní nedostali. A takový bohatý zdroj potravy a oleje nikde v blízkosti sítě není. Navíc se svými zásobami kolejí nikdy nedokážou postavit dostatečně dlouhou novou trať.
Nucení dobrovolníci měli brzy další práci. Dva z nich přitom upadli na led a zůstali ležet bez hnutí. Aniž by se vůbec přesvědčili o tom, zda je s nimi opravdu konec, přinutili milicionáři ostatní, aby je hodili na hromadu k dalším mrtvolám.
Po jejich odchodu se k nim Lien Rag doplížil, nenalezl však už žádnou známku života. Mrtvoly pečlivě prohledal a našel u nich několik svíček, zápalky, jednu cigaretu, lahvičku kořalky a tubičku obsahující jakési pilulky. A také kousek železa opracovaný tak, aby plnil funkci nože. Někdo si musel dát velkou práci a také v sobě najít hodně trpělivosti, aby s tvrdým kovem vydržel tak dlouho zápolit.
Vrátil se do úkrytu a jako u vytržení si všechny získané předměty prohlížel. Vzpomněl si také na kožešiny, do kterých byla některá těla zabalena. Ty nejlepší zůstaly samozřejmě ve vlaku, ale i tyto byly ještě v poměrně slušném stavu a daly by se s nimi pokrýt vnitřní stěny iglú. Musel pro ně jít několikrát. Když potom vnitřek svého dočasného obydlí dokonale oddělil od ledu, začal si vesele prozpěvovat. S požitkem se do měkkých kožešin zabořil a usnul.
Zanedlouho se ale s výkřikem hrůzy na rtech probudil. Zdálo se mu, že zatímco spal, vlak odjel. Zrzavci donesli velké množství oleje a milicionáři se vraceli do Amertume Station. Ve zmatku vyběhl ven. Dlouhý ledový blok ukrývající v sobě umírající vlak dál nehybně zůstával na svém místě.
Zhluboka si vydechl. Přiblížil se k lokomotivě, aby se podíval, zda se nad komínem stále sráží pára. Zdálo se mu, jako kdyby už přestávala oddechovat a pomalu umírala. Kotel byl sotva vlažný a také popelník byl o poznání studenější než včera. Odstranil odtud načisto zuhelnatělé zbytky těla. Ještě během noci sem bude muset přitáhnout další.
Stroj se ještě úplně nezastavil, i když znatelně ochaboval. Na hořáku se občas objevil náznak ohně. Do parovodů se pomalu dostával led. Lokomotiva byla stále pevněji poutána k mořskému ledovci.
Vystoupil až ke kabině strojvůdce a nožem zaklepal na okénko. Nikdo mu neodpovídal. Hořák stále ještě zápasil s nánosem nečistot, které nikdo neodstraňoval.
Chvíli se snažil s pomocí nože otevřít zablokované dveře, ale brzy se vzdal. Pátravě se rozhlédl okolo sebe a na tendru uviděl kovovou tyč. Dalo mu hodně práce, než jí vyprostil z pevného ledového sevření. Vyrazil jedno ze skel v dvířkách. Právě ve chvíli, kdy se podíval dovnitř, se spustil hořák a osvítil pochmurnou scénu. Strojvůdce i jeho pomocník bezvládně leželi po obou stranách dveří.
Po chvíli se Lienu Ragovi podařilo překonat závoru a vniknout dovnitř. Tělům nevěnoval ani nejmenší pozornost a chvilku jenom vychutnával o něco vyšší teplotu, která tu oproti vnějšku vládla. Sejmul kápi a vystavil svůj obličej teplému závanu z hořáku. Slastně přivřel oči. Potom se však hořák opět odmlčel a Lien se rychle otočil čelem k oběma milicionářům. Spáchali sebevraždu. Použili k tomu svých osobních revolverů. Lien Rag se podíval na ciferníky a všiml si, že se ručičky pohybující v červených hodnotách. Stroj pracoval z posledních sil a do rána určitě nevydrží.
Na malém stolku ležela sójová placka a kousek sušeného rybího masa. Napustil si do skleničky trochu teplé vody a ponořil do ní několik lístků čaje. S rozkoší se napil. Vypnul hořák a otevřel dvířka topeniště. Dlouho se díval dovnitř a

hlavou se mu honily myšlenky o mrtvých tělech a vagónech ze dřeva. Oboje bylo možné využít jako paliva. Hořák by mohl všem zařízením opět vdechnout život. V Patagonii viděl, že se mrtvol dá použít na topení v lokomotivách a Panamerická dokonce postavila celou elektrárnu, ve které se spaloval výhradně prach z mrtvých těl promíchaný s troškou oleje.
Znovu se zadíval na oba milicionáře. Představovali šedesát až sedmdesát kilogramů paliva a venku se povalovaly další desítky těl. Mělo by se ale začít s vagóny. Rozřezat je na kusy a potom naložit namísto kolejnic na plošinové vagóny. Aby se ovšem do něčeho takového mohl pustit, potřeboval souhlas milicionářů.
Lien vypil další sklenku čaje a rychle spolykal placku. Naklonil se nad jedním ze sebevrahů, vytáhl mu ze ztuhlých prstů pistoli a strčil ji do kapsy. Druhou raději zanechal na místě, aby ho nikdo nemohl obvinit z vraždy.
Odebral se k vagónu milicionářů, pažbou zabušil na dveře a potom na okénko. Nikdo mu však nepřicházel otevřít.
Po několika výstřelech z pistole zámek povolil. Uvolnění zamrzlých dvířek ho však stálo ještě hodně námahy. Vůbec se neodvažoval přemýšlet nad tím, co vlastně uvnitř nalezne.
Vrátil se na lokomotivu pro kovovou tyč a pod jejím tlakem se dvířka nakonec otevřela. Vystoupil na schůdky a málem dostal plnou dávku do prsou. Ani nevěděl, jak se ocitl dole na ledu. Slyšel pouze výkřiky a nějaký další hluk a raději se schoval pod vagón. Prolezl na druhou stranu a bez váhání vzal nohy na ramena. Ti lidé museli bez potravy a v chladu dočista zešílet. S někým takovým opravdu nebylo možné si v klidu podiskutovat o zvýšení teploty v lokomotivě.

2

Spalovači ledu

Lady Diana měla obraz zničující katastrofy neustále před očima. Ledová kra se na ploše několika čtverečních kilometrů vzňala a za ohlušujícího praskotu lámala. V záplavě rudých plamenů led postupně tál, jeho kusy se zvedaly až do padesátimetrové výše a vytvářely nepřekonatelnou bariéru.
Těžkotonážní křižník, sloužící jako admirálská loď, stačil ještě na poslední chvíli dát zpětný chod. Prchali směrem ke stabilnějším oblastem a jen pár metrů za nimi se síť bortila na malé kousky. Zakřivení vznikající v samém centru katastrofy se přenášela do mnohakilometrových vzdálenosti. Zdálo se jí, jako kdyby před sebou viděla hemžení nestvůrných plazů. Tlustá žena jen postávala s vytřeštěnýma očima na velitelském stanovišti na zádi a odevzdaně čekala na osudný okamžik, kdy se celá síť rozpadne a vytvoří neproniknutelnou změt'.
Na sever odtud navždy ukončila svoji pouť podstatná část její flotily. V temných hlubinách Tichého oceánu nenávratně mizely obří kladeče kolejnic, ke dnu klesaly celé jednotky i se svými posádkami a nejmodernějším vybavením. Zuřila při pomyšlení na to, že by se toho všeho mohl nyní zmocnit Kid a využít proti Panamerické.

Teď jim však nezbývalo nic jiného než utíkat. Flotila se ve zmatku valila zpátky k hlavními městu Společnosti mořského ledovce Kaempolisu. Vztahy s obyvateli tohoto města byly nyní o mnoho křehčí než dřív. Lidé sužovaní nedostatkem potravy a tepla nikterak neskrývali své rozčarování. Gilda harpunářů už nepožívala žádné úcty a postupně svou autoritu ztrácela. Její šéf, domýšlivý Yal, se sice dál ukazoval v luxusních kožiších, Lady Diana ho však považovala za pouhou loutku. Požádal Panamerickou, aby zasáhla a obnovila ve městě pořádek, na něco podobného však Lady Diana nikdy nemohla přistoupit. Spokojila se pouze s dohledem nad přístupovými cestami do hlavního města, aby tak zabránila pohybu lidí a zbraní.
Překotný úprk flotily směrem k obrovské stanici totálně ochromil veškerý provoz. Zásobování už nějakou dobu citelně vázlo a během jediného dne se situace ještě vyhrotila. Navzdory nízkým teplotám se pod kopulemi shromažďovaly skupinky diskutujících lidí a Harpunářům se nedařilo přimět je k rozchodu.
Lady Diana si bez meškání vyžádala celkovou bilanci katastrofy. Šlo o její historickou porážku. Takovou pohromu Panamerická ještě nikdy nepoznala. Dopisovatelé světového tisku se opravdu činili. Už po několika hodinách vysílaly všechny periferní rozhlasové stanice malých společností Australasijské nepřetržitý proud informací o bitvě na mořském ledovci. Bez začervenání pustily do světa zprávu, že tři čtvrtiny panamerických sil byly pohlceny mořskými hlubinami, což samozřejmě nebyla pravda. Definitivní bilance katastrofy ovšem nemohla být v žádném případě radostná a už za čtyřiadvacet hodin, nebo možná osmačtyřicet, se o ní správní rada Panamerické dozví. Právě proto se teď Lady Diana musela co nejrychleji vrátit, prokázat svoji nevinu a zabránit tak nepříznivému hlasování, které by ji mohlo zbavit její funkce. Vlastnila sice rozhodující počet akcií, ale rada na ni mohla uvalit nucený dozor, o čemž samozřejmě nechtěla ani slyšet.
Konečně získala představu o rozsahu pohromy. Zmizely dva obří kladeče, dva těžké a tři lehké křižníky, dále návěštní lodě, torpédoborce, a také celý jeden obrněný vlak. Nevěděli zatím, zda se opravdu ocitly v hlubinách, nebo zda se jich nezmocnili Kidovi lidé.
Po celých osmačtyřicet hodin zůstávala situace naprosto nepřehledná. Ani Lovci tuleňů, ani Panameričtí se na plameny poničené území rozkládající se na stovkách čtverečních kilometrů nemohli dostat. Mořský ledovec skutečně hořel. Led se proměňoval ve vodu, mísil se s tulením olejem a dále plápolal. Trhlina byla tak široká, že z jejího jižního okraje nebylo možno dohlédnout na břeh severní. Gigantické ledovce i celé ledové plošiny se zmítaly v nepřehledné záplavě kouře a plamenů, které jen velmi pomalu ztrácely na své intenzitě. Jedinou nadějí Lady Diany zůstávalo, že oheň zničí vše, co se dosud neroztavilo. Ani v nejmenším přitom nepomyslela na posádky, nemající žádnou šanci smrtící výhni uniknout. Její myšlenky se zaměřovaly výhradně na techniku, nacházející se nyní v rukou nepřítele.
Trhlina v mořském ledovci se projevovala až v Kaempolisu. Přístroje mezitím zachycovaly další a další zlomy. S novými proudy se do moha míst začínala dostávat i o něco teplejší voda. Obyvatelstvo při pohledu na gejzíry slané vody, které znenadání vytryskly na nástupištích, začínalo ztrácet hlavu.
Na velitelskou záď, kde neustále zasedal generální štáb, proudily nové depeše a fotografie. Lady Diana pozorně zkoumala každičký detail v bláhové naději, že následky katastrofy nakonec nebudou tak tragické, jak se původně zdálo. Brzy však došla k závěru, že se alespoň jeden z kladečů zcela jistě v Kidových rukou nachází. Už před vypuknutím požárů poslal ten zatracený trpaslík své obří stroje dostatečně daleko. Nepochybovala o tom, že se kladeč nachází v nepřátelském táboře, stejně tak jako lehká plavidla, návěštní lodě i torpédoborce. Pokud jde o velké jednotky, které se na místo dostaly až jako poslední, ty se prostě zřítily do propasti. Jeden z těžkých křižníků by se ovšem ještě mohl nacházet na plovoucí kře a obracet se severním směrem.
"Bilance zatím musí zůstat přísně tajná," vyslovila konečně Lady Diana svůj požadavek.
"Novináři celou věc ještě více nafouknou a výsledek bude pro nás o to žalostnější," zaprotestoval její pobočník komodor Hiale.
"Vždycky to přece můžeme dementovat. Teď ale musíme mluvit co nejmlhavěji."
Admirál velící zásahové flotile nevypadal přesvědčeně.
"Vyžaduji přesné rozkazy. S ofenzívou je teď konec, jaká tedy přijmeme rozhodnutí pro nejbližší budoucnost? Budeme v tom šíleném podniku i nadále pokračovat?"
Lady Diana prudce nadskočila, její trojitá brada se přitom zachvěla a dostala ještě zřetelnější výraz nevole:
"Co myslíte tím šíleným podnikem?"
"Na mořském ledovci nutně potřebujeme lehké jednotky, které mohou proklouznout bez většího rizika. Užitečné jsou i menší kladeče. Musíme se vyvarovat jakékoliv demonstrace síly nebo snahy zapůsobit na obyvatelstvo. Dopustili jsme se těžkého psychologického omylu."
Lady Diana se posměšně zašklebila, podobným argumentům nikdy nepřikládala větší pozornost. Až doposud mělo vysílání velkých bojových jednotek za následek pouze teror a marnou snahu přinutit obyvatelstvo ke kolaboraci nebo totální podřízenosti.
"Jistě, ale tady jsme na mořském ledovci a pro život v tomto prostředí je zapotřebí statečných mužů a žen, vždy připravených ke každé oběti. Mnoho lidí dává přednost dočasné práci v našich vlacích při teplotě patnácti stupňů a s patnácti sty kaloriemi, než aby odcházeli do takových končin. Narazili jsme na lidi, kteří jsou prostě schopni všeho."
"To je hloupost," odsekla Lady Diana. "Dokonce velká hloupost. Tady žije pouze lidská spodina, která už nemá co ztratit a která nikdy nezapomíná na to, že žije na více či méně silné ledové vrstvě, která se může kdykoli bez varování prolomit. Museli jsme je přece něčím ohromit a kdybych to měla udělat znovu, ani na chvilku bych nezaváhala."
"Dočkali jsme se ale pouze porážek," hlesl pobledlý admirál, nadále rozhodnutý Lady Dianě vzdorovat. "Již na Jižní síti, to znamená v Round Station, jsme utrpěli neúspěch, který nám zabránil v postupu na Titanopolis. Jsme zablokováni na východě a zároveň i na severu."
"Co tedy navrhujete?"

"Stáhnout se."
"Opravdu si to myslíte?"
"Naprosto vážně. Ztratili jsme polovinu plavidel i posádek. Abychom mořský ledovec před námi znovu dobyli, museli bychom poslat pro nové posily, pro další ještě lehčí jednotky. Citelně tím oslabíme naše posádky v Antarktidě a Patagonii a to se všemi riziky, které to s sebou nutně přinese. A to nemluvím o zásobování a o potřebě energie. Když jsme sem přicházeli, mysleli jsme, že přežijeme díky velrybímu oleji a místní potravinové produkci. S tím je teď konec."
"Děkuji vám, admirále," řekla jen Lady Diana.
Už po několikáté uchopila do rukou došlé fotografie a lupou pozorně zkoumala každičký detail. Usilovně přitom přemýšlela o vzniklé situaci. Admirál ji silně popudil. Nejvíc tím, že měl pravdu. Za žádnou cenu však nechtěla přistoupit na myšlenku všechno opustit. Vracela se proto, aby se obhájila před členy správní rady, ale mohla by toho využít i ke jmenování nového velitele flotily v této oblasti. Zatím bylo třeba držet každý kousek půdy pod nohama a lízat si rány.
"Je pravda, že už nám zůstaly jenom minikladeče?"
"Ani ten největší z nich nemůže zároveň pokládat více než čtyři koleje," odpověděl jí někdo.
S výsměchem v očích se znovu otočila na admirála.
"Tak na co ještě čekáme? V mořském ledovci se utvořilo jezero. Je tak obrovské, že nemůžeme dohlédnout na druhý břeh. Nebo prostě není mezi všemi těmi plovoucími krami různých velikostí vidět. Ale proč bychom se s našimi malými kladeči nemohli tomu jezeru vyhnout? Například západním směrem, třeba právě tudy?"
Zapíchla prst do mapy a celý generální štáb se nad ní jako jeden muž naklonil.
"Tam přece vede hranice s Mikadovou společností."
"Žádné problémy nebudou. Kdybychom si přes tu jeho koncesi nakrásně udělali malou zajížďku, nebudeme mít žádné potíže," prohlásila rozhodným hlasem.
"Stavěli bychom malou síť pro návěštní a hlídkové čluny?"
"Také pro torpédoborce. Mohli bychom se tak nepříteli vyhnout a neočekávaně se vynořit přímo na jeho pravém boku."
"Vskutku pozoruhodná myšlenka," ozval se admirál, "nezapomeňte však, že naše malé jednotky utrpěly těžké ztráty. Právě ony musely za naši porážku zaplatit tu nejtvrdší daň."
"O žádné porážce už přede mnou nemluvte," obořila na něho Lady Diana. "Byla to nešťastná náhoda. Raději bychom měli naznačovat, že příčiny té katastrofy byly naprosto přirozené, že nás o vítězství připravilo zemětřesení nebo nějaká nečekaná trhlina v mořském ledovci. Jinak se v očích celého světa Kid a jeho lidé promění v hrdiny."
"V každém případě už žádné lehké jednotky nemáme. Musíme poslat pro ty posily z Patagonie. Vyžádá si to nejméně tři až čtyři dny. A bude se to týkat právě těch jednotek, které v Patagonii pověřujeme represivními zákroky za účelem udržení pořádku."
"Jenomže v té provincii je klid," ukončila rázně debatu Lady Diana.
Poté si k sobě zavolala glaciology z námořnictva a požádala je, aby dělali vše pro obnovení mořském ledovce.
"Nejprve musíme znát výsledky pozorování."
"Dobře. Ale povězte mi, za jak dlouho bude podle vás ledovec schopen unést síť řekněme o čtyřech tratích?"
"Určitě ne dříve než za týden... Voda se ochlazuje jen velmi pomalu. Utvořily se celé nové proudy."
"Určitě ne dříve než za týden," opakovala si pro sebe tiše Lady Diana a spokojeně si přitom mnula ruce. "To je přesně ta doba, kterou potřebujeme na to, abychom obešli jezero a objevili se na pravém boku nepřítele. Admirále, můžete vyslat minikladeče kolejí. A pošlete pro lehké jednotky z Patagonie."

3

Spalovači ledu

Ve vlaku mířícím na sever koncese se trmácela dobrá tisícovka vězňů. Vysazeni budou v některé z liduprázdných končin, kde se za každou cenu pokusí přežít. K dispozici budou mít jen nejnutnější materiál a zásoby na prvních čtrnáct dní. Kid za žádnou cenu nepřipustil, aby v oblasti bojů nadále zůstávali.
Už nazítří po triumfálním vítězství vykonal návštěvu na obřím kladeči. Touženě si přál, aby oslavy nevybočovaly z patřičných mezí a aby lidé neztráceli své odhodlání, nicméně radost a také neskrývaná hrdost nad dosaženým vítězstvím byla zřetelně patrná na všech tvářích, které po cestě spatřil. Vlastně s ním ještě nikdy nikdo nejednal s takovou úctou. Bylo zajímavé pozorovat všechny ty muže a ženy normálního vzrůstu, vytvářející čestný špalír okolo skrčka, nedosahujícího více než sto deseti centimetrů. Pohyboval se rychlým krokem vpřed a pouze občas nesměle pokynul rukou na pozdrav. Jeho první návštěva na palubě obřího stroje byla připravena do nejmenších podrobností. Od zvláštního vlaku až po výtahy kráčely jeho nohy po červeném koberci, cesta byla všude lemována květinami, vzdorujícími po speciální úpravě okolnímu chladu. Původně se sice pomýšlelo na instalaci průsvitného tunelu, ale nakonec bylo lidu umožněno, aby svůj hold řediteli vzdal osobně.
Poté, co vkročil do rozlehlého panoramatického sálu řízem, zůstal ohromeně stát na místě. Nikdy si nic podobného nedokázal představit. Z výšky dvaceti metrů fascinovaně shlížel na nedávno vytvořené a hustým kouřem pokryté umělé jezero, na kterém stále zuřily divoké požáry. A tam někde na jihu teď Lady Diana zcela jistě přemítá o své zdrcující porážce.
"Tři technici z Panamerické projevili ochotu s námi spolupracovat, za podmínky, že budou moci v naší společnosti zůstat."
Všichni tři zatím vyčkávali u ovládacích pultů. Stále ještě na sobě měli své oranžové uniformy.
Se zabráním kladeče neměli nejmenší problémy, protože požár na mořském ledovci vzplanul v dosti velké vzdálenosti za ním ve chvíli, kdy se spolu s několika lehkými svazy odvážil příliš daleko k severu. Svazy se ovšem postavily na houževnatý odpor. Celkem šest z nich zničili svými raketomety a teprve potom se zbývající posádky konečně vzdaly. Kidova malá flotila byla tak nyní bohatší o tucet návěštních a hlídkových lodí a lehkých torpédoborců.
"Vše je připraveno," řekli mu. "Jaderný motor mu na mnoho let dopředu zabezpečuje naprostou autonomii."
"Jaderný motor," opakoval Kid a v jeho hlase byl slyšet neklid.
Až příliš velký počet plavidel spočívajících na mořském dně byl tímto druhem pohonu vybaven. V příštích desetiletích by se oceán mohl stát velkou hrozbou pro obyvatele celé planety. Nikdo nemá tušení, jaké mutace by se v případě jaderného úniku u ryb nebo i velryb projevily.
"Můžeme přikročit ke zkoušce."
Technik s nejvyšší hodností mu zatím vysvětloval způsob, jakým z hlubin tohoto obrovského monstra vycházejí kolejnice. Vše bylo založeno na speciální směsi rozmanitých pryskyřic a kovů. Byla úžasně odolná i vůči těm nejnižším myslitelným teplotám a nevyžadovala prakticky žádnou údržbu.
"Stroj může naráz pokládat až dvacet kolejí rychlostí čtrnáct kilometrů za den, ovšem naše zásoby surovin, pryskyřic a kovů nám v této chvíli neumožňují položit víc než tisíc kilometrů. Cisternové vagóny, které nám dodávaly palivo, během těch velkých požárů shořely a vlastně stále ještě hoří."
Kid se konečně dostal k otázce, která mu dlouho ležela v hlavě.
"Pokud by se počet kolejí snížil řekněme na čtyři, mohla by přece dosažená vzdálenost být mnohem větší?"
"To ano, ale byla by věčná škoda nasazovat takový zázrak na stavbu redukované sítě. Na takovou práci přece máme minikladeče."
Ke Kidovi se naklonil velitel Lovců tuleňů.
"Velice snadno bychom se mohli dostat až k západní hranici a tam se spojit s Mikadem."
"Myslel jsem na to," odpověděl Kid. "A potom se vydáme znovu dobýt Kaempolis. Hned poté, co se mořský ledovec opět zacelí."
"Všeobecně panuje názor, že se cirkulace plně obnoví do jednoho týdne."
Kid se vytáhl až nahoru k řídícímu pultu a ocitl se tak přímo uprostřed panamerických techniků. Na zlomek vteřiny ho přepadla podvědomá obava, že by se ho mohli zmocnit. Chovali se však naprosto normálně. Jednou se rozhodli dát Lady Dianě sbohem a ani v nejmenším nevypadali na to, že by je znepokojovalo něco jako svědomí.
Venku tomuto zázraku přihlížel početný dav. Nestvůrná mašina pomalu postupovala kupředu po kolejích, které si sama hluboko ve svých útrobách vyráběla. Lidé fascinovaně přihlíželi tomu, jak se kovové monstrum pohybuje po ledovém krunýři a zanechává za sebou dvacet dokonalých dvojitých kolejí, okamžitě připravených snášet i tu největší zátěž. Všude kolem bylo slyšet hlasité provolávání slávy. Oči všech přítomných hledaly za okenním sklem Kidovu hlavu, tak neúměrně velkou k jeho maličkému tělu. Oběma rukama pozdravoval shromáždění, oněmělé ohromnou silou, kterou on nyní symbolicky držel v rukou. Ve skutečnosti ovšem patřil dík za to, že se stroj dal do pohybu, technikům.

V okamžiku, kdy kladeč na mořském ledovci položil dvacetikolejnou síť až do vzdálenosti tří set metrů, usoudil Kid, že zkouška je dostatečně průkazná. Poděkoval technikům za dobrou práci, a přislíbil jim, že Společnost na jejich dobrou vůli nikdy nezapomene.
"Okamžitě poté, co se znovu zmocníme koncese, budete pověřeni výstavbou a rekonstrukcí sítí. Vašich schopností budeme využívat i při konstruování menších kladečů."
Když se vracel ke svému zvláštnímu vlaku, vypuklo hotové šílenství. Přítomný dav se k němu vrhl a odnesl ho na ramenou. Připadal si směšně se svýma krátkýma nohama klátícíma se vysoko nad zemí, ale proti spontánnímu nadšení lidí byl prostě bezmocný. Byl rád, když se mohl konečně usadit v křesle spolu s Glindou a na stole před ním zavoněl horký čaj. Mohl tak alespoň na chvilku zapomenout na svoje pohnutí.
Ještě téhož večera se setkal se členy svého generálního štábu. Při rozhovoru zavedl řeč na budoucnost.
"Nemůžeme čekat na to, až jezero znovu zamrzne," prohlásil energicky. "Využijme na cestu k hranici tohoto kladeče."
"Domníváte se, že nám bude Mikado po porážce Panamerické více nakloněný?"
"Moc bych si to přál. V každém případě bude dopad událostí na obyvatelstvo jeho Společnosti takový, že bude nakonec donucen postavit se na naši stranu. Uděláme vše, co je v lidských silách, abychom novou síť postavili co nejrychleji. Hned potom se pustíme do nové pohraniční sítě směřující na jih. Budeme se tak moci ke Kaempolisu přiblížit ze západu a přerušit tak síť pojící ji s Mikadem. Pokud nebudou Panameričtí chtít padnout do pasti, budou nuceni se stáhnout k Antarktidě. Přitom už mají jenom minikladeče. Nadále u nich musí přetrvávat šok z prohry. Lady Diana bude muset skládat účty. Vrátí se do své společnosti, aby se tam obhájila a uplatnila svoje akcie. Je docela možné, že už ani absolutní moc nemá."
"V každém případě ale zůstává významnou akcionářkou."
"Přesto není nezranitelná. A rány přicházejí i z jejího bezprostředního okolí. Aby si i nadále moc podržela, musí polovinu svých akcií deponovat v některé z bank společnosti. Kdokoli se jich tam může zmocnit a o nadvládu ji připravit."
Kid neskrýval svoji obavu, že lidé postupně ztratí své nynější odhodlání. Žádal proto, aby nebyly pořádány žádné velké slavnosti a aby oslavy vítězství byly pokud možno nenápadné. Nebylo ovšem nikterak snadné zkrotit nadšení hlavních strůjců celého triumfu, Lovců tuleňů. Kid také trval na neustálém sledování jezera. Dosud bez ustání hořelo a plameny bránily obnovení silné vrstvy ledu.
Každý další den pokládal obří stroj osm kolejí směrem na západ. Jeho denní rychlost byla nyní dvacet kilometrů. Museli opustit rozestavěnou síť proto, aby mohl naplno využít svých možností. Kladeč pozoruhodným způsobem zarovnával i nejvyšší nánosy závějí na mořském ledovci. Neuplynou ani dva týdny a budou na hranici.

4

Spalovači ledu

Prvních šest balónků vyrobených z rybích měchýřů a naplněných héliem rychle stoupalo k temné ranní obloze. Sledoval je pozorný pohled Greoga Suby i obou žen. Julius Ker, slepý od doby, kdy mu během onoho dávného pokusu Slunce dočista spálilo sítnici, si celou scénu nechával alespoň dopodrobna vyprávět.
Balónky nesoucí s sebou kusy ledu se jim v ostrém jihozápadním větru brzy ztratily z očí.
"Mohl bych sestrojit i mnohem větší balón. Uvázal bych si jej na záda a ulehčil tak své vlastní váze. Moje nohy by se jen zlehka dotýkaly ledu a pohyboval bych se o poznání rychleji než nyní. I když něco takového pro mně není tím hlavním."
Hélium pocházelo z filtru velrybího mláděte. Greog na něj narazil uprostřed početné kolonie tučňáků, kam nějakou nešťastnou náhodou zabloudilo. Nejprve ho uspal vydatnými dávkami anestetika a potom rozpáral. Filtr, uměle udržovaný v činnosti, začal produkovat nepatrné množství hélia. Teď už nepotřeboval zastaralý přístroj na zkapalňování vzduchu a získávání aktivního uhlí.
Každý den pak pokračoval v podrobném zkoumání živočišného filtru a dospěl k závěru, že možná už za rok nebo za dva bude moci přistoupit ke konstrukci filtru umělého.
"První z nich by asi byl stejně velký jako velrybí. Ale později bychom určitě mohli pomýšlet na desetinásobně větší filtr, který by nám mohl posloužit ke stavbě řiditelné vzducholodi."
"K čemu by nám byla?" namítl Julius Ker, jehož jediným cílem zůstávalo obnovení Slunce.
Neustále přemýšlel o tom, jak by se ultrazvukem mohly vrstvy měsíčního prachu postupně rozptýlit. Jak ale jenom dosáhnout toho, aby návrat světla a tepla nebyl tak náhlý. Vždyť jejich poslední experiment se stal celé planetě málem osudným.
"S řiditelnou vzducholodí by se nám lépe než dosud dařilo šířit naše myšlenky. Mohli bychom dokázat, že koleje nejsou jedinou možností. Musíme dosáhnout toho, aby lidé myšlenku šťastného návratu Slunce na Zemi přijali za svou vlastní, musíme stále bojovat proti Dohodám z NY Station zakazujícím používání jiných dopravních prostředků než je vlak. Přál bych si, aby tyto malé balónky, které se právě před našimi zraky vznesly k nebi, dolétly až do Panamerické a všem lidem tam poskytly důkaz toho, jak snadné je létat, pohybovat se rychleji než dosud a nevydávat přitom zbytečně mnoho energie."
"Řiditelná vzducholoď ale potřebuje motor."
"Správě, dieselový motor spalující živočišný olej. Takový motor je možné miniaturizovat a přitom z něj i nadále získávat vysoký výkon. Při rychlosti řekněme padesáti kilometrů za hodinu by bylo možné pomýšlet i na dříve netušené vzdálenosti."
"Jak se ale chcete vyrovnat s prudkým větrem, který v této oblasti bez ustání vane?"
"Podle mého názoru by stačilo vystoupit do velké výšky a poryvy větru už nebudou tak citelné."
"Řiditelná vzducholoď z rybího měchýře," ušklíbl se Julius Ker, "snad bychom pro ni měli najít jiný materiál."
"Nějakou nepropustnou a přitom lehkou hmotu bychom určitě získali z nějakého druhu bakterií. Stačilo by pár mutací a budeme mít co do činění s látkou, která nás v tomto směru plně uspokojí."
"Představte si ale ulehčení, které by balóny poskytovaly železničním konvojům. Ušetřilo by se úžasné množství vzácné energie. A přitom by to byl jenom první krok. Místo abychom brali čelným útokem společnosti i Dohody z NY Station, mohli bychom se zaměřit právě na taková vylepšení. Svět by se začal pomalu oprošťovat od zajetí svých úzkoprsých předsudků. Nejdřív ze všeho by se prosadila vzduchoplavba a potom by bylo možné přistoupit k novým pokusům o rozbití silné vrstvy prachu nad našimi hlavami, která brání v přístupu tepla a světla na Zemi. My sami se ale konce Ledové éry nikdy nedočkáme."
"Bohužel je tomu tak," ozval se Greog Suba. "Zpočátku jsme snad byli příliš pyšní. Věřili jsme, že je možné návratu Slunce dosáhnout ze dne na den. Kolik by jen uplynulo desetiletí, než by se rozplynula hustá mlha, která by nevyhnutelně doprovázela odpařování ledu? Jak dalece přijatelný by pro lidstvo byl život v tajícím světě? V neproniknutelné směsici ledu, vody a vlhkých par, škodlivých pro všechny živé organismy?"
O podobných věcech spolu hovořili velmi často. Postačovalo by vůbec jedno století? A jak by vlastně měli zničit silné vrstvy prachu obepínající Zemi, aniž by se zároveň nevytvořily vikýře, kterými by Slunce vše pozemské spálilo na prach? Jakým způsobem by bylo možné prach pomalu a nepostižitelně obrousit? Lze vůbec dosáhnout toho, aby teplota stoupala o jeden stupeň za rok, nebo možná i za dva nebo za tři roky? Jak jen dovést toto nezměrné dílo do zdárného konce bez všeobecného konsensu? Bylo by přece nanejvýš nutné ustanovit nová striktní pravidla i zcela novou etiku, uzavřít od základu změněné smlouvy a přitom neustálou propagandou založenou na přísně vědecké pravdě uklidňovat obyvatelstvo. Je vůbec možné vyvést planetu Zemi z nynějších průměrných teplot pohybujících se okolo padesáti stupňů pod nulou až na dvacet stupňů obvyklých v krajích s mírným podnebím a přitom zvládnout příval ničivých záplav? To vše s vědomím smrtelného nebezpečí pro celý tento svět, který přes všechny útrapy poskytuje osmi stovkám miliónů lidských duší vše nezbytné pro život?
"Na tomto projektu s námi musí spolupracovat i naši dávní druhové," připomínal často Julius Ker. "Možná, že nebudou pociťovat naše zábrany."
Jejich původní skupina se během bláznivého týdne, ve kterém nad touto částí světa prudce zazářilo Slunce, rozštěpila ve dvě. Otvor se otevřel přímo nad Tichým oceánem a mořský ledovec tenkrát okamžitě začal tát.

"Musíme se vrátit do civilizace a obnovit zásoby materiálu. Snad by bylo možné přesvědčit Kida, aby se k našemu experimentu připojil a upoutal na své konvoje balóny naplněné héliem? Přestože se postavil proti nám?"
"Je jednou ze stran, které podepsaly Dohod z NY Station. Svému podpisu se nemůže zpronevěřit," odpověděl Ker.
"Možná bychom ale mohli dosáhnout jeho souhlasu se zahájením pokusů."
"Jen co se vypořádá s Panamerickou," dodala Ann Subaová.
Prostřednictvím rozhlasu průběh celé války sledovali do nejmenších podrobností. Jednu dobu se jim sice zdálo, že se flotila Lady Diany koncese snadno zmocní, nicméně zdrcující vítězství na mořském ledovci přineslo rozhodující obrat.
"Z tohoto dobrodružství vyšel jako vítěz. V každém případě je teď mnohem silnější. Svoji vůli teď bude moci prosazovat daleko snadněji než dřív. Je to vůbec poprvé, kdy někdo a navíc ještě trpaslík dostatečně jasně prokázal, že Lady Diana zdaleka není neporazitelná. Z této porážky se už nevzpamatuje."
"Co nejrychleji se s ním musíme setkat. Dříve, než se ho zmocní opojení z úspěchu. Nebylo by divu, po takovém vítězství by pýše propadl snad každý."
"Obrátíme se tedy na jih?" zeptal se Greog Suba, "I se všemi riziky, které to s sebou přinese?"
"Musíme obnovit kontakt s civilizací," přisvědčil Julius.

5

Spalovači ledu

Zavazadlový vagón zapojený na úplném konci vlaku byl z velké části vyroben ze dřeva a tak právě zde začal Lien Rag se shromažďováním paliva. Ve vagónu se povalovaly celé hromady nářadí používané při pokládání kolejnic, všelijaké náhradní díly, přenosné výhybky, můstky i kola. Aniž by materiálu věnoval sebemenší pozornost, pustil se s pomocí své ocelové tyče do vylamování prken. Cítil, jak se mu díky pravidelně přijímané potravě do těla navracejí síly. Už předtím si vybral další z nehybných těl a odtáhl je pod popelník lokomotivy. Ten byl však už příliš chladný na to, aby pod ním ztuhlé tělo rozmrzlo.
První z masivních prken povolilo se suchým zapraštěním, které se rozléhalo po celé délce vlaku. Na chvíli znehybněl a se zbraní v ruce očekával reakci milicionářů. Pak se opět pustil do práce. Postupně odstranil všechna prkna tvořící kostru vagónu a ponechal pouze rohové trámy, nesoucí na sobě střechu. Poté přešel do předposledního vagónu. Byl také až po střechu nacpán rozličným železničním materiálem. Nalezl zde i barel naplněný minerálním tukem, který by mu rovněž mohl posloužit jako skvělé palivo. Bylo by možné s ním potřít mrtvoly předtím, než je nahází do kotle. Během těchto úvah se vší silou bránil pomyšlení na to, že bude předtím nucen je rozsekat na menší kusy. Našel si na tuto práci dokonce i dostatečně velkou sekeru. Dosud si z těl bral vždy jen to opravdu nejnutnější, co potřeboval k přežití. Vždy to také dělal během noci, aby své oči tohoto pohledu ušetřil. Po hmatu otevíral břicho, vyňal nejprve játra a posléze vyřízl hradní kost, aby se dostal až k srdci. Potom přecházel ke stehnům.
Uvolněná prkna odnosil k lokomotivě. Aby je vůbec mohl při zpáteční cestě použít, musel je naložit na plošinový vagón. Horečně přemýšlel o tom, jak nejlépe s lokomotivou manévrovat, aby se zbavil většiny vozů a ve vlaku ponechal pouze vagóny s těmi, kdo přežili. Ze všeho nejdříve potřeboval celý konvoj odtlačit k nejbližší odstavné koleji. Při takovém manévru ovšem spotřebuje velkou část svých zásob. Přesto neviděl jiný způsob, jak se ze složité

situace dostat.
V noci opět zapnul hořák, aby ohřál popelník a rozmrazil tělo, ležící pod ním. Vzpomněl si na sud s minerálním olejem. Došel pro něj a po částech naházel do topeniště. Hořák se rozžhavil a po tři další hodiny okolo sebe šířil nesnesitelný zápach.
Mrtvoly obou sebevrahů vyhodil okénkem na zem a chvilku se prospal.
Brzy ráno se tvrdošíjně vrátil ke své práci. Spolykal několik kousků jater a opět pocítil, jak se mu do těla pomalu navracejí další síly.
Náhle si uvědomil, že se už po celých osmačtyřicet hodin neukázal nikdo z Milicionářů. Stejně tak se neobjevila ani četa, která každého dne za rozbřesku vynášela z vlaku ven mrtvá těla. Pokusil se tedy vkročit do vagónu Milicionářů, okamžitě ho však přibila k zemi krátká dávka ze samopalu. Poslední přežilí se i nadále urputně bránili proti jakémukoliv zásahu zvenčí, možná také proto, aby pro sebe zachránili i ty nejposlednější zbytečky zásob, které jim ještě zbývaly.
"Tak poslouchejte," zavolal na ně Lien Rag poté, co se stačil ukrýt za jednou z příček. "Jsem tady sám a nemám žádné zlé úmysly. Společnými silami bychom ještě mohli vyváznout. Pod kotel můžeme přikládat dřevo z vagónů. Možná se nám nepodaří dojet až do Amertume Station, ale určitě se alespoň dostaneme někam do civilizovanějších končin."
Odmlčel se a čekal na nějakou odezvu. Marně.
"Je vám to jasné?"
Jedinou odpovědí mu bylo zlověstné ticho. Zvedl ocelovou tyč do výše a okamžitě nato se znovu rozezněla střelba. Několik centimetrů od něho se do podlahy zařízlo několik kulek.
"Tak dobrá, jak chcete," zařval vztekle. "Klidně si tady třeba pochcípejte. Dostanu se odtud třeba i sám a vaše vagóny mi můžou být ukradené. Vykolejím je a vy si poraďte jak umíte, bando pitomců."
Na nic už nečekal, seskočil dolů a vrátil se ke své práci. Bylo mu jasné, že nemá možnost vagóny vykolejit aniž by riskoval, že zatarasí nebo zdeformuje koleje. Jedinou jeho šancí zůstávala odstavná kolej.
S pomocí dvou lidí by snad mohl instalovat přenosnou výhybku i můstek a na provizorní trati vagóny o několik metrů postrčit. Stačila by jediná rána zarážedlem a roztříštily by se o ledovou zeď. Sám by však s těžkou výhybku staršího typu nikdy nepohnul.
Naštípal co nejvíc dřeva a ze všech stran jím obložil celý tendr. Naplnil topeniště, přidal několik lopat minerálního tuku a zapálil hořák.
Zatímco se voda v kotli měnila v páru, došel pro mrtvoly dvou mladíků a také je vyhodil nahoru na tendr. Občas se zadíval k vagónu Milicionářů a pátral po nějakém pohybu za oknem. Nános jinovatky však zůstával stále stejně neporušený. Ani se neodvažoval pomyslet na vagóny Nucených dobrovolníků. Všichni už v nich jistě pomřeli zimou a hladem.
Vylekal ho nezvykle silný hukot topeniště. Teplota závratnou rychlostí stoupala a Liena Raga náhle přepadla obava, že kotel vybuchne. Starými a špatně udržovanými spoji unikala pára. Od stropu se jeden po druhém pomalu oddělovaly ledové krápníky a při nárazu o zem jemně zvonily. První trochu uspěchaný pokus nic nepřinesl, velká hnací kola se na opotřebovaných ocelových kolejích jen protáčela. Konvoj byl na mnoha místech pevně připoután ke kolejím. Snažil se přimrzlá místa uvolnit údery své tyče a současně neustále zvyšoval tlak.
Při druhém pokusu nechal kola prokluzovat celou čtvrthodinu. Všude okolo poletovaly mohutné vějíře jisker, led rychle tál, konvoj se však stále nehýbal. Bál se, že vlak nápor nevydrží a pomačká se jako gigantická harmonika, která mu jednou provždy zatarasí únikovou cestu na sever.
Pomalu se vracel nazpět a bezmyšlenkovitě okolo sebe rozdával rány tyčí. Právě ve chvíli, kdy se nacházel na samém konci vlaku, dal se vykuchaný nákladní vagon před jeho očima do pohybu.
"Sakra," ulevil si.
Lokomotiva konečně zabrala a vlak se vymanil z ledového zajetí. Nebylo v jeho moci do vagónu nastoupit, všechny jeho dveře byly zablokovány. Na poslední chvíli alespoň vyskočil na stupátko. Rychlost stoupala a rázem byla větší než tempo běžícího člověka. Vyhoupl se na střechu vagónu a s vynaložením veškerých svých sil se plazil dopředu k lokomotivě. Rychlost už překračovala mez únosnou pro tak starou síť.
Když se konečně dostal na tendr, neměl daleko k naprostému vyčerpání. Svoji ocelovou tyč však nepustil. Vklouzl do kabiny a ihned omezil přívod páry do válců. Ještě chvíli konvoj pokračoval v šílené jízdě a pak zpomalil. Naházel do topeniště další dřevo. Jeho zásoby se pomalu ztenčovaly. Nutně potřeboval nalézt odstavnou kolej.
Pomalu padal soumrak. Stále na žádnou odstavnou kolej nenarazil. Nakonec se s tím smířil a zastavil. Všude okolo něho se rozprostírala ledová samota. Pokud v noci nespotřebuje příliš mnoho dřeva, vystačí mu zásoby na dvě hodiny jízdy.
Chvilku si pohrával s myšlenkou poslat alespoň trochu tepla také do vagónů a ukázal Milicionářům i Nuceným dobrovolníkům svou dobrou vůli i to, že se mu vlastně podařilo uskutečnit malý zázrak a že by se všem společně dařilo určitě ještě o mnoho lépe. Bylo mu líto, že musel zanechat na místě tolik těl, která by mu umožňovala udržovat oheň v kotli ještě o dva nebo tři dny déle. Nyní by musel další dva dny pracovat, aby z jiného vagónu získal dřevo na pár dalších hodin jízdy omezenou rychlostí.
Položil pod popelník jedno z posledních těl a uzamknul se v kabině. Brzy usnul a probudil se za tři hodiny. Byl čas dojít si pro potravu.
Jakmile vkročil na žebřík, vytušil šestým smyslem jakési nezřetelné nebezpečí. Rychle vyskočil zpátky do kabiny a jen zázrakem unikl dlouhé dávce z kulometu. Jak široký tak dlouhý se vrhl na podlahu. Znamenalo to, že se Milicionáři vydali na průzkum okolo lokomotivy a počkali si tu na něho.
Táhle zapískal na píšťalu a nechal protáčet koleje, jako kdyby chtěl co nejdříve odjet. Zároveň otočil kužel ručního reflektoru ven. Podél vlaku utíkaly tři siluety a o překot se snažily nastoupit do svého vagónu dřív, než se vlak dá do pohybu. Nechal kola dál prokluzovat a sestoupil se světlem na zem. Pochopil, co právě dělali, když je překvapil. Čtvrtili

opečenou mrtvolu. Vyřízli velké kusy masa, neodvážili se však otevřít břicho a hruď, takže mu méně houževnaté části nechali na místě netknuté.
Před rozedněním naplnil topeniště až po okraj a vydal se na cestu. Oči měl neustále upřeny na trať v očekávání nějaké odstavné koleje. V poledne byl však donucen zastavit a vydat se pro dřevo. Mohl by jet podstatně rychleji a třeba se i dostat ke končinám v blízkosti Amertume Station, kde už bylo roztroušeno několik osamělých farem a rybářských stanic. To by však za sebou nesměl úplně zbytečně táhnout ty zatracené plošinové vagóny naložené kolejnicemi.
Nebylo divu, že na něho Milicionáři zaútočili. Dostali se k potravě a určitě znovu nabrali pozbylé síly. Ve své ideologické omezenosti byli schopni vnímat jedno jediné, a to nepřítele, který se odvážil vzít iniciativu do svých rukou a obrátit konvoj tam, odkud vyjel. Aniž objevili nějaké tulení kolonie, vraceli se nyní tam, kde je čekal tribunál Lidových koordinačních buněk a povinnost zodpovídat se ze svého nezdaru. Čekala je přinejmenším ztráta cti a možná i trest smrti.
Před pomalým umíráním v ledovém osamění dával Lien Rag přednost kulce v těle. Raději zemře rukou těchto lidí, ale v žádném případě se nevzdá. Opět se pustil do vyčerpávající práce, vláčel po ledovci rozměrná prkna a kupil je na tendru. Ti bláznivi Milicionáři přitom stále trčeli ve vagónech a s odjištěnou zbraní v ruce čekali na nepřítele.
Bylo už příliš pozdě na to, aby se s konvojem vydal na cestu. Opět se uzavřel v kabině. Pod popelníkem dnes neleželo žádné tělo a tak nebyl slyšet ani žádný podezřelý hluk.
, Ještě před svítáním přiložil do topeniště a s příchodem dne už vláček pomalu mířil na sever. Toužebně vyhlížel odstavnou kolej a přitom ji málem propásl. Čekal ji napravo a ona se zatím rozkládala vlevo, zpola ukrytá pod půlmetrovým nánosem ledu. To však nikterak nevadilo, jeho lokomotiva byla vybavena zařízením na rozhrnování závějí.
Po celý den pak dělal všechno možné i nemožné, aby odstavnou kolej uvolnil. Zabralo mu to spoustu času. Poté, co jeho práce dospěla ke zdárnému konci, vybral vagóny, které ve vlaku ponechá. Ty, o kterých si myslel, že jsou zbytečné, posunul na vedlejší kolej, zatímco ty ostatní nasměroval k jihu. Milicionáři se museli zcela jistě sžírat zvědavostí, co to vlastně provádí, zakročit se však neodvažovali. Utvrdilo ho to v přesvědčení, že má co dělat jen s hrstkou vyhladovělých zoufalců.
K večeru už za lokomotivou zůstal pouze tendr, dále dva osobní vagóny a vozy Nucených dobrovolníků. Bezúspěšně se pokusil zdolat systém zavírání dveří. Klíče k němu vlastnili Milicionáři a samotná tyč na vypáčení nestačila. Bylo ovšem docela dobře možné, že by uvnitř nalezl pouze hromadu zmrzlých mrtvol.
Spal celou noc a na jídlo ani nepomyslel. Ráno se pak cítil o poznání slabší než předchozího večera. Jeho zásoby se znatelně tenčily. Neměl už žádné tělo, aby jej umístil pod popelník. Neměl už také skoro žádné dřevo a pomalu začínal klesat na mysli.
Hrnek teplé náhražky čaje mu znovu pomohl na nohy. Pustil se do nejbližšího vagónu. Prkny a fošnami systematicky obkládal topeniště a nakonec přece jenom trubkami vyslal něco tepla i do připojených vagónů. Pevně věřil, že to bude pochopeno jako náznak budoucí dohody s Milicionáři. Pro poslední Nucené dobrovolníky, kteří snad ještě zůstávali naživu, to mohl být záblesk naděje v lepší příští a to i přesto, že už týden neměli nic k snědku a nadále zůstávali pevně uzavřeni ve svém pojízdném vězení. Lien Rag neměl čas rozhořčovat se nad jejich nezaslouženým osudem. Jeho myšlenky se soustřeďovaly výlučně na vlastní přežití. A také na to, jakým způsobem přesvědčit Milicionáře, aby s ním spolupracovali. Byli to oni, komu stále ještě patřil zbytek nějaké moci. Ani na okamžik se nevzdával naděje, že je nakonec přece jenom zpracuje, současně však byl kdykoli připraven je zabít, pokud by se na něho znovu odvážili vystřelit. Jednou mu bude vyčítáno, že Nucené dobrovolníky ponechal svému osudu. Neuměl jim vysvětlit, že neměl nejmenší možnost cokoli pro ně udělat. Celou dobu neměl čas si uvědomit, že se jmenuje Lien Rag, neměl čas věnovat jedinou myšlenku sám sobě, své vlastní minulosti, svému synovi Jdrienovi, Yeuze, Leouan nebo svým přátelům.
Odloučený od civilizace, v naprosto jiném světě bez náznaku slitování, musel přemýšlet výhradně o tom, jak přežít hodinu, která právě nadcházela.
Rozhodl se zůstat na místě ještě celý další den, aby na plošinový vagón naložil co nejvíce dřeva. Z opuštěných vozů si hodlal vzít vše potřebné, i kdyby tady měl zůstat jakkoli dlouho. V cestě mu však stál citelný nedostatek potravy. Začal proto zcela chladně uvažovat o způsobu, jak vniknout do vagónů, obsazených Milicionáři nebo Nucenými dobrovolníky, a potravu si v nich opatřit.
V noci ho napadlo, že by to možná nejlépe šlo střechou. Zaměří se hlavně na mrtvoly mladých Milicionářů. Přežili o něco déle, než Nucení dobrovolníci.
Nazítří opět zahájil manévrování. K plošinovému vagónu přiblížil jeden z obytných vozů. Vzal do ruky sekeru a začal ve střeše vysekávat otvor. Střecha byla zhotovena z jakési umělé hmoty a nekladla dlouhý odpor. Pod svrchní vrstvou narazil na další, vyrobené z minerální vlny a potom ještě ze dřeva. Byl stále připraven na to, že se znovu rozšťěká samopal. Všude však panovalo napjaté ticho. Poté, co poprvé upřel svůj zrak dovnitř vozu, pocítil neskonalé zklamání. Nikdo v něm nebyl. Na stojanech podél všech stěn byly pečlivě narovnané zbraně. Také horní lehátka byla odmontována, aby uvolnila místo hotovému arzenálu. Potichu se spustil dovnitř. Vybral si automatickou pistoli nejmodernějšího typu, používající malé raketky s obrovskou průbojnou silou. S takovou zbraní by mohl kotel lokomotivy proměnit v řešeto.
Takto vyzbrojen pootevřel prostřední dveře a opatrně se zadíval do chodbičky. Stále nikoho neviděl. Místo toho jej však pohltil těžký zápach, vyvolávající v něm vzpomínku na jednu ze čtvrtí Grand Star Station v Transevropské, na krám, ve kterém se prodávaly vnitřnosti.
Zuřil při pomyšlení, jaké tady pořádali Milicionáři hody, zatímco o pár metrů dál on i Nucení dobrovolníci šilhali hlady. Odhodlaně vyrazil na průzkum další části vagónu.
Tato část vlaku byla vybavena jako sušárna tuleního sádla. Tavil se zde živočišný tuk. Zařízení bylo v provozu. V

husté mastné páře se okolo obrovských kotlů míhaly dvě lidské siluety. Oba lidé plnili horkou vodou ohromné hrnce. Měli toho tolik na práci, že si jeho přítomnosti ani nevšimli. Pomalým krokem se přiblížil k jednomu z kotlů a zadíval se do vroucí vody pokryté nažloutlou pěnou. Vařilo se v ní mužské tělo. Od kostí se oddělovaly cáry masa a volně se vznášely po hladině.
Jeden ze dvou stínů prošel velmi blízko něho, aniž ho v neprůhledné páře spatřil. Za žádnou cenu se nechtěli prozradit. Neotvírali proto žádné z okének a dokonce ani neuvedli do chodu větrací systém. Raději pracovali v tomto vysilujícím horku. Bylo mu jasné, že si ho dříve či později musí všimnout a tak se raději zvolna odplížil ke dveřím. Obě nezřetelné siluety přitom nespouštěl z očí, byly však zcela zaměstnány svojí pochmurnou prací. Poté, co znovu uvedl do chodu topení, Milicionáři určitě využili příležitosti k tomu, aby rozřezali mrtvoly svých zemřelých druhů a nashromáždili hromady masa, které by pak mohli nechat zmrazit v některém z oddělení, ve kterých se netopilo. Neměl o tom všem ani zdání, nechali do dřít jako otroka, roztopit lokomotivu a namířit ji k domovskému přístavu.
Oba by teď klidně mohl zabít. Byli tu však sami? Kolik dalších lidí by sem po zaznění výstřelů přispěchalo?
Přitom, jak ustupoval ke dveřím, ponořil ruku do jednoho z kotlů a uchopil v něm cosi teplého a poddajného. Nikterak nedbal na to, že se opařil. Hlad byl nesnesitelný.
Vyšel ven, neslyšně za sebou zavřel dveře a bez váhání se pustil do jídla. Vařené maso nemělo žádnou chuť, přesto však bylo požívatelné. Věděli lépe než on, jak potravu využívat až do posledního kousku.
Přímo před ním stála úplně nahá dívka s vyholenou hlavou, oněmělá hrůzou.

6

Spalovači ledu

Od předcházejícího večera byly barikády postavené na nejdůležitějších nástupištích Kaempolisu obsazené stovkami vzbouřenců. Nejtěžší srážky s Harpunáři se odehrávaly v blízkosti severního spojovacího uzlu. Asi sto lidí vzalo útokem malý konvoj Gildy, pokoušející se uprchnout i ze zásobami z města a dostat se do rafinační stanice. Ve chvíli, kdy se otevřely bedny naplněné až po okraj nejvybranějšími lahůdkami, které Harpunáři nakradli z městských zásob, dostoupila nenávist obyvatel vrcholu. Dva z nich byli davem lynčováni a jejich těla se stále ještě povalovala mezi kolejemi. Spěšně povolané posily dělaly všechno možné i nemožné, aby zlomily odpor obránců barikád, blokujících veškeré přístupové cesty k městu.
Lady Diana neprojevovala sebemenší náznak účasti. Osud obyvatel města stejně jako osud Harpunářů ji ponechával naprosto lhostejnou. Byla příliš zaměstnána problémy se správní radou, než aby se nechala obtěžovat těmi podivnými tvory z mořského ledovce. V Panamerické se zcela otevřeně mluvilo o tom, že na ni byla uvržena nucená správa a že od nynějška musí být veškeré její počínání schvalováno dozorčí komisí složenou z nespokojených akcionářů.
Pod záminkou vojenské situace vyžadující její neustálou přítomnost se nakonec odmítla osobně do Panamerické dostavit. Proto se dozorčí komise rozhodla vydat za ní přímo na frontu.
Veškeré její prosby o posily byly zamítnuty. Dosáhla pouze vyčlenění lehkých jednotek z provincie Patagonie a jejich účasti na budoucím útoku podél hranic s Mikadovou společností. Podařilo se jí setkat s jejím vypaseným ředitelem a podepsat s ním tajnou dohodu umožňující Panamerické využívat podle situace její území. Z tohoto důvodu byla částečně pozastavena výstavba odklonové sítě a Lady Diana v duchu zuřila při pomyšlení na to, jak se situace nelepší. Umělé jezero, které se vytvořilo po vypuknutí požáru na ledovci se jen velmi pomalu zacelovalo a to jí bránilo v přijetí jakéhokoli závažného rozhodnutí. Měla také nejasné tušení, že každý pohyb jejích jednotek je velice pečlivě sledován. Odjakživa měla velký strach ze špiónů. Navíc byli obyvatelé města stále nevraživější. Ilegální rozhlasové stanice dokonce vysílaly otevřená protipanamerická hesla a výzvy. Obávala se, aby někdo Kidovi neposlal nějaký zašifrovaný vzkaz oznamující mu, že se ho Lady Diana pokouší obejít ze západu a spolu s očekávanými posilami plánuje zničující úder na jeho pravém boku.
Postupně dospěla k názoru, že by přece jenom měla v Kaempolisu zasáhnout a obyvatelstvo trochu přivést k rozumu. Město už bylo příliš neklidné a představovalo neustálou hrozbu. Gilda se ukázala jako naprosto neschopná se s nepokoji vypořádat. Všechny spojovací komory byly zablokovány barikádami.
Její pobočník se podrobně zahloubal do situace. Uvažoval o možnosti shromáždit v jediné jednotce všechny muže i vozidla schopná špatně organizovanou a chatrně vyzbrojenou obranu povstalců prolomit. Od včerejšího večera bez ustání skandovali Kidovo jméno. Po dlouhých týdnech nepřátelství udělalo obyvatelstvo obrat čelem vzad a rázem netoužilo po ničem jiném, než aby se trpaslík navrátil zpět a přivezl s sebou i bývalou prosperitu.
"Nevědí, co vlastně chtějí," nevrle zavrčela tělnatá žena.
"Musíme si dát velký pozor na lidi z Titanopolisu. Vyrábějí lehká vozidla pro Junction Station, určená na gerilové akce proti napojení naší Jižní sítě na východní."
"Nutně potřebujeme zesílit dozor."
"Co ale zmůžete proti lidem, ochotným kdykoli obrátit mořský ledovec v plameny? S ohřátou vodou z horkovodu mohou dál rozpouštět led a přivedou nás znovu do neštěstí. Ti lidé na mořském ledovci žijí a dokonale znají jeho možnosti i nebezpečí."
"Nejste právě optimista, Hiale."
"Pořád se ještě můžeme stáhnout, aniž bychom přitom ztratili tvář, Lady Diano. Máme toho přece tolik na práci v naší vlastní zemi... Tady jenom utrácíme svoje fyzické i psychické síly."
"Laskavě si nepleťte filozofii s kšeftováním."
Bedlivě sledovala přípravy jednotek, majících za úkol město co nejdříve přivést k rozumu. Útok bude směřován na spojovací komory a veden těžkými stavebními stroji, které barikády i s jejich ochránci bez milosti převálcují. Pokud se to ukáže jako nezbytné, bude stanné právo vyhlášeno třeba na celý týden, tedy na dobu postačující k přípravě dalšího a mnohem důležitějšího náporu v blízkosti hranice bez toho, aby o něm mohli Kida zpravit jeho špehové. Neochvějně počítala s jasným vítězstvím, které napraví její pošramocenou pověst.

7

Spalovači ledu

Yeuze, stále pobývající v Laura Station, marně čekala na nějaké zprávy o Lienu Ragovi. Informace přicházející z Amertume Station byly v mnohém znepokojující. V lecčems snad přeháněly, nicméně při zmínkách o Lidových koordinačních buňkách, sdružujících v sobě mladé lidi obou pohlaví cvičené k podvratnému boji, jí běhal mráz po zádech. Za záhadných okolností zmizeli všichni bývalí členové Osvobozeneckého výboru Společnosti mořského ledovce a mluvilo se dokonce o tom, že byli odsouzeni za zločiny proti lidskosti a popraveni.
Jdrien se pokoušel navázat se svým otcem telepatické spojení. Přes veškerou snahu se mu to však nedařilo a Yeuze se začala obávat nejhoršího. Nevěděla nic ani o svých bývalých přátelích. Navíc jí docházely peníze. Továrna na výrobu mrazících vláken, kterou Lien Rag založil, se ocitla pod nucenou správou.
Našla si práci v kanceláři, protože však nebyla moc zběhlá v oblasti řízení, přidělili ji k třídění papírů, což jí vůbec neuspokojovalo. Jdriena musela dát do jakési soukromé školy. Neměla ponětí o tom, co s ní dál bude.
Kidovo vítězství nad Lady Dianou ji nadchlo, stejně jako většinu obyvatel Společnosti, nicméně ředitel Mikado toto nadšení nesdílel a říkalo se dokonce, že si přeje vítězství Panameričanů. Na několika místech lidé protestovali proti přítomnosti plavidel flotily Lady Diany. Policie však zasáhla s neobvyklou brutalitou a veřejná shromáždění rozehnala. Tato nezvyklá krutost obyvatele koncese, kteří na něco podobného nebyli zvyklí, šokovala. Až dosud se starali výlučně o svoje obchody a pohodlný život a teď náhle zjišťovali, že nesmějí říkat nahlas, co si myslí. Atmosféra se postupně měnila. Většina sice dosud stála za Mikadem, nicméně i argumenty jeho odpůrců byly velice přesvědčivé. Šířily se pověsti, podle kterých by v případě otevřených nepokojů poskytla Lady Diana tlusťochovi pomoc. Ve všech stanicích se uštěpačně povídalo, že si rovný rovného hledá. Mikado byl vždy znám svojí zavalitou postavou. Nejednou ho v různých karikaturách zpodobňovali jako pupkáče rozvaleného na hromadě zlatých mincí. Tyto neumělé kresbičky se občas objevovaly i na zdech a Mikadovými příznivci byly horlivě strhávány.
Právě v této době se u Yeuze ohlásila zrzavá míšenka Leouan. Našla ji až po dlouhém hledání.
"Dozvěděla jsem se, že Lien Rag zmizel. Jako velvyslankyně svého lidé jsem se zrovna vracela ke Kidovi do Společnosti mořského ledovce, všude ale zuřily boje a já jsem se tam za nic na světě nemohla dostat."

"Zastavila jste se také v Amertume Station?" skočila jí do řeči Yeuze.
"Nešlo to."
Obě se koutkem oka bedlivě pozorovaly. Yeuze si uvědomovala, jak je Leouan krásná, krásnější než ona sama. Pod bohatě vyšívanými šaty prosvítala zlatavá kožešina, tak charakteristická pro všechny zrzavé míšence. Při pomyšlení na to, jak se její živočišnost musela Lienu Ragovi líbit, ji svírala žárlivost.
Jdrien si s nově příchozí okamžitě porozuměl. Yeuze zaregistrovala jejich dlouhý vzájemný úsměv a znovu se rozzuřila.
"Jdriene, okamžitě jdi do svého pokoje."
Dítě však dalo nezvykle ostře najevo svůj nesouhlas. Chtělo se jí omdlít. Pochopila, že udělala něco, co neměla. Určitě na ní poznal, že žárlí a určitě nechtěl, aby se z ní a ze zrzavé dívky staly sokyně. Yeuze by dala kdovíco za to, kdyby věděla, jestli to všechno Leouan chápe a hlavně, jestli může Jdrienovi odpovídat? Nakonec se ale otočila a beze slova vyběhla z místnosti.
Dítě se vydalo za ní:
"Musíme si spolu promluvit."
"Nemám, co bych řekla," odsekla nevrle.
"Všichni přece chceme najít mého otce. Leouan dostala nápad, který se mi velice zamlouvá."
"Na jeho uskutečnění mě určitě nepotřebujete."
"Naopak, ty nám musíš pomoci."
Nakonec se nechala přemluvit a vrátila se. Leouan se s noblesou omluvila:
"Nechala jsem se tím dítětem unést. Lien Rag mně o něm tolik vyprávěl. Věřte mi, že vám ho nechci odvést. Dobře vím, co k němu cítíte a co všechno jste pro něj udělala."
Yeuze se pomalu uklidňovala. Zeptala se, jaký plán Leouan navrhuje.
"Odjedu do Amertume Station a budu se tam vydávat za vyslankyni Západní zóny, zastupující vyspělé Zrzavce. Snad mně tam přijmou."

8

Spalovači ledu

Ohromený Lien Rag s ústy ještě plnými masa zareagoval o něco rychleji než dívka. Na břicho jí přiložil hlaveň automatické pistole a pohybem hlavy mlčky ukázal na konec vagónu. Pomalu před ním couvala. Po celou dobu se jí zblízka díval do očí. Byly nádherně zelené a a mohl v nich číst strach stejně tak jako vztek, stud i výzvu. Dostrkal ji až do skladiště zbraní a zavřel dveře. V mrazivém chladu proudícím sem rozbitou střechou začala téměř okamžitě drkotat zuby.
"Klidně tě tady nechám umřít," řekl jen, "když mi neodpovíš, na co se tě teď zeptám. Kolik vás ve vagónu je?"
Zkřížila ruce na prsou. Oblá ňadra zimou pomalu modrala a jejich hroty se zbarvovaly do černa. Celé její tělo se naježilo.
"Tak kolik?"
"Tři."
"Lžeš."
"Nelžu."
Zlehka pootevřel dveře vedoucí do střední chodby a postrčil dívku opět do tepla. Byla ztuhlá zimou i strachem a tak ji mohl před sebou snadno strkat. Ruku měl položenou na jejím rameni.
"Podívejte se sem."
Otevřela jedno z kupé na pravé straně. Uviděl čtyři lehátka a na nich čtyři mrtvoly pokryté jinovatkou. Samozřejmě se

zde netopilo. Stejně tomu bylo i nalevo. Také tady bezvládně ležela čtyři těla. Stejný obraz se jim naskytl i ve zbývajících odděleních. Postrčil ji do jednoho z kupé na levé straně.
"Kolik je z vás holek?"
"Dvě."
"A mužů?"
"Jeden."
"Jsou to ti dva v místnosti, kde jsou kotle?"
"Ano. Když do potrubí znovu začala proudit horká voda, hned nás napadlo, že nám může posloužit k vaření mrtvol."
"Kdo je rozčtvrtil?"
"My všichni bez rozdílu."
"Jak se jmenuješ?"
"Nathy. Bydlím s tou druhou dívkou a chlapec spí naproti."
"Proč jste mě neposlechli, když jsem chtěl s vlakem znovu pohnout?"
"Mandel byl proti. Ten je teď ale mrtvý."
"Na co zemřel?"
"Zimou a hladem."
"A co Dobrovolníci?"
"Mrtví."
Pokradmu se ohlížela ke dveřím. Dovtípil se, že nejspíš čeká na to, až si její přátelé všimnou její dlouhé nepřítomnosti a vydají se ji hledat.
"Nejsem váš nepřítel. Musíme se spojit a všichni dohromady se pokusit dostat zpátky do Amertume Station."
Upřeně ho pozorovala a v očích se jí zračil neklid. Teplo svůdnému tělu navracelo veškerou jeho hebkost. Pomalu se ho zmocňovala neovládnutelná erekce. Dívka měla vyholené ohanbí, které postupně dostávalo růžovou barvu.
"Spolupráce je naše jediná šance na přežití. Společně rozebereme několik vagónů a dáme dohromady dřevo, která nám vystačí na zpáteční cestu."
"Jenže my se tam vrátit nechceme. Naše mise skončila nezdarem a to se u nás nepromíjí."
"Možná byla jenom špatně připravená, museli jste improvizovat."
"Víra lidu nám měla poskytnout veškeré podmínky pro úspěch, chybělo nám však nadšení a proto to skončilo tak, jak to skončilo. Nemáme odvahu předstoupit před tribunál našich soukmenovců. Proto raději zůstáváme tady. Válí se zde spousta mrtvol, s nimi tady vydržíme dlouho. Z těl získáme i tuk, se kterým budeme topit v lokomotivě."
"Musíme se vrátit," pokoušel se jí jemně odporovat, "proč jste se mně tedy nepokusili v cestě do Amertume Station zabránit?"
"To ještě žil Mandel. On jediný chtěl, abychom se vrátili a stanuli před lidovým soudem."
"Dobrá. Oblečte se. Proč jste vlastně nahá?"
"Kvůli mastné páře. Šaty v ní nasákly nesnesitelným zápachem."
"Myslíte si, že mě s pomocí vašich dvou druhů přemůžete?"
"To nevím."
"Nemluvíte pravdu. Vidím vám to na očích."
Snažil se dívat pouze na dívčin obličej z obavy, že neodolá přitažlivosti mladého těla a touze se ho okamžitě zmocnit.
"Takže můj návrh na spojenectví odmítáte?"
"Nechceme zpátky do Amertume Station."
"Rozumím."
Rozhodl se trochu si vymýšlet.
"Ani já na tom netrvám. Vím ale, že o něco dál na sever naleznu jednu velice dávnou výhybku, díky které bych mohl tuto trať opustit a vydat se dál. Ta výhybka tam kdysi byla."
"Do Amertume Station se tedy nechcete vrátit?"
"Ani v nejmenším."
Natáhla si na sebe kalhoty a košili. Odporně páchly mastnotou, vypadaly jako pokryté vrstvou parafínu.
"Určité čekáte, že někdo přijde?"
"Moje přítelkyně Edge."
"Všechno bude dobré. Musíte ale být rozumná."
Když se oblékla, pocítil něco jako úlevu. V těch nemožných a odporných šatech ztrácela hodně ze své fyzické přitažlivosti, v jejích zelených očích se však i v této chvíli zračila téměř smyslná výzva. Třeba si podvědomě přála, aby se uchýlil k násilí. Možná chtěla podstoupit skutečný boj, umožňující ránu opětovat ranou. Situaci však výrazně měnila jeho automatická zbraň. V kupé po nějaké pistoli nebo samopalu marně pátral.
"Vy nejste ozbrojená?"
"Po Mandelově smrti jsme všechny zbraně odnesli do skladu."
Určitě nemluvila pravdu. Proč by něco takového dělali, proč by se vydávali na milost a nemilost jemu, tedy nepříteli?
"Nevěřím vám."
"Nikdy jsme nepomysleli na to, že byste se odvážil proniknout až k nám do vagónu. Měli jsme také příliš velký hlad na to, abychom přemýšleli o něčem jiném. Když se znovu objevila horká voda, naplnili jsme jí kotle a začali vařit mrtvoly."
"Voda, která sem proudí, přece není horká."
"Ponořili jsme potrubí do vody a ta pod tlakem nakonec začala vřít."
Nebylo to nic jiného než vzduchotěsný autoklav. Také ho to mohlo napadnout.

"Sejmuli jsme poklopy, aby pára mohla unikat. Maso dáváme až na dno, do chladu."
Měli to promyšlené do nejmenších podrobností.
"Mandel vám také zakazoval jíst mrtvoly?"
"Říkal, že zima a hlad jsou trestem za nezdar naší mise a my jsme si to mysleli také. Potom se však hlad stával nesnesitelným. Když jste obnovil oběh teplé vody, nevydrželi jsme to. Jeden z našich problémů to vyřešilo, hned nato jsme však narazili na další. Museli jsme zapomenout na vše, co nám dosud tloukli do hlavy. Nebylo to vlastně nic těžkého."
Když předešlého dne opravoval přívod teplé vody, ani ve snu ho nenapadlo, jaký důsledek to bude mít pro tři poslední lidi, připravené na smrt. Jakmile zima povolila, začaly se jejich myšlenky upínat výhradně k přežití. Rázem odhodili poslední tabu, které před ně ještě lidská civilizace kladla.
"Otevřete dveře a zavolejte je sem."
"Vy je zabijete, protože se mnou chcete zůstal sám," hlesla.
Připustil, že předtím, než se oblékla, se v něm taková myšlenka vynořila. Na několik vteřin si sebe a dívku představil o samotě ve vlaku, beznadějně ztraceném kdesi na pláních antarktického ledovce. Nathy pochopila, co mu běží hlavou.
"Ne. Nehrozí jim žádné nebezpečí."
"Nemají zbraně."
Stále o tom pochyboval.
"Tak dobře," řekl nakonec. "Tak vás tady zavřu a půjdu za nimi sám. Určitě jsou také nazí."
Předtím to v husté páře vůbec nezaregistroval. Viděl pouze míhání strašidelných stínů.
"Ne. Zavolám sem svoji přítelkyni. Snad nemáte strach z další dívky?"
"Nedražděte mě," odvětil se smíchem. "Já moc dobře vím, co všechno jste při výcviku v Amertume Station museli podstoupit. Určitě byste uměli zabít i holýma rukama, mám pravdu?"
"Vy teď ale máte v ruce daleko mocnější zbraň."
Nechal ji vejít do prostřední chodbičky a zavolat odtud Edge. Byla o něco vyšší a také o poznání vyzáblejší než Nathy. Při pohledu na Liena Raga a jeho namířenou zbraň sebou trhla leknutím. S nevyřčenou otázkou na rtech se obrátila na Nathy.
"Slíbil mi, že nebude střílet. Prý se s námi přišel dohodnout."
"Řekla jsi mu, že se tam nechceme vrátit?"
"Podle něho je o něco dál na sever odbočka."
Edge si Liena Raga měřila s neskrývanou nedůvěrou. Utrpení posledních dní ji poznamenalo citelněji než její přítelkyni. Této vysoké dívky i jejího pohrdavého pohledu si všiml už tenkrát, když do vlaku nastupoval. Dnes mu připadalo, že se za svoje uvadlá ňadra a za svůj hubený zadek stydí.
"Kam vlastně chcete jet?" zeptala se.
"Na západ, do některé z malých společností v Australasijské. Až tam budeme, můžeme se třeba klidně rozejít, ale v této chvíli nutně potřebujeme jeden druhého."
"S tou odbočkou to je pravda?"
"Podle mně tam určitě musí být. A kdybyste snad měli manuál Železničních Instrukcí této oblasti..."
"Ve vlaku nenajdete jedinou knihu," odpověděla mu suše. "Všechny jsme je spálili, přesně podle rozkazu."
"Dojděte ještě pro vašeho přítele."
Tato slova ji ohromila. Sklopila svoje malé oči a napadlo jí, že jakmile se k němu otočí zády, zazní výstřel. Tyhle projektily se uvnitř těla tříští na drobné kousky a mají stoprocentní účinek.
"Nathy zůstane tady. Počkáme tu na vás," uslyšela za sebou.
Postavil se ke dveřím. Jakmile spatří mladého muže přicházet, okamžitě pozná, zda je ozbrojen nebo ne. Mohl by se přece cestou zastavit ve svém kupé.
Spolu s Edge vstoupil do místnosti a nic nesvědčilo o nepřátelských úmyslech. Okolo pasu si omotal jakýsi kus hadru. Zadíval se pozorně na Liena Raga a udiveně zakroutil hlavou.
"Jak to, že jste vlastně pořád naživu? Připadalo nám to neskutečné, neuvěřitelné, říkali jsme si dokonce, že máte někde ukryté nějaké tajné zásoby. Až potom jsme objevili tělo pod lokomotivou. Jednou večer jsme se tam vydali a vzali si pár kousků. Bylo to předtím, než jsme odjeli sem. Rozebral jste dřevěný vagón. Jsou tu ještě nějaké další?"
Lien Rag položil zbraň na lavici a posadil se. Mladík se usadil naproti němu, dívky však zůstávaly stát, jako kdyby chtěly dát najevo svůj odstup.
"Dřevo najdete skoro všude, třeba i pod plechem nebo umělou hmotou. Tyhle vagóny jsou většinou několik století staré. Za tu dobu byly jenom několikrát zesíleny. V některých společnostech se z dřeva vyrábějí i slitiny používané na vnější plášť."
"Takže vy říkáte, že je tady možnost odbočit na západ?"
"Zcela jistě to nevím, ale domnívám se, že je to tak."
"Chce nás zatáhnout do některé z těch společností a tam nás obvinit ze smrti svých přátel, nepřátel lidu," prohlásila pevně Nathy a v jejím hlase bylo slyšet cosi jako jízlivost. "Nesmíme ho poslouchat. Přišel nás zabít."
"Ani já mu nevěřím," přidala se Edge. "Můžeme tu zůstat celé dlouhé týdny a měsíce. Máme tuk a můžeme na lokomotivě udržovat minimální tlak zabraňující zamrzání. Máme také čím topit. Přežijeme tu nejmíň půl roku."
Morn se sotva znatelně pousmál. Lien Rag mlčky vytáhl z kapsy tabák, nalezený u Nucených dobrovolníků a pomalu si balil tlustou cigaretu. Poté z ní třikrát mocně zatáhl a nechal ji kolovat. Morn s rozkoší vdechoval kouř, dívky sice na sobě nedávaly nic znát, ale zakouřily si také.
"Mají pravdu," prohlásil nakonec Morn, "čas pracuje pro nás. Máme tu stovky těl. Tady a hlavně ve vagónech

Nucených dobrovolníků."
Lien Rag se podíval na hodinky a zvedl se k odchodu.
"Musím přiložit na oheň. Dobře víte, kde mě najdete. Rozhodně odtud neodjedu, aniž bych se předtím s vámi ještě neporadil. Musíme všechno ještě jednou promyslet a prodiskutovat. Nevím, jestli vás někdy chci obžalovat ze zločinů, teď je ale naší společnou starostí dostat se odtud."
Docela ho chápal. Měl tu teplo, měl co jíst a navíc tu byly i ty dvě holky. Navzdory puritánství Milicionářů Lidových koordinačních buněk se spolu určitě nakonec vyspí, pokud se tak ještě nestalo. On byl vetřelec, který si zamanul vytrhnout je z jejich status quo. Pokud by se vrátili na sever, čeká je kulka.
"Máte čas do zítřejšího večera," dodal Lien Rag a znovu uchopil automatickou pistoli. "Přichystám další zásoby dřeva. Musím také trochu popojet s vlakem, abych mohl připojit plošinový vagón. Nemusíte se bát. Spím v kabině lokomotivy. V každém případě si spolu ještě musíme promluvit, protože já držím v rukou teplo a vy zase potravu."
Zavřel za sebou dveře a vracel se ke konci vagónu. Vyšvihl se nahoru na střechu a po ní se vrátil na lokomotivu. Byl čas přihodit na oheň nějaké dříví. Omezil tah, aby zabránil zbytečnému plýtvání palivem, a vrátil se ke svojí práci.
V noci se mu zdálo, že za ním do kabiny přišla Nathy a přitiskla mu svá pevná ňadra na obličej. Zaplavil ho slastný pocit štěstí, až se probudil. Rychle vyskočil a zapnul ruční reflektor. Nikoho nespatřil. Dynamo spolehlivě fungovalo a vyrábělo proud pro celý vlak. Hněval se sám na sebe, že si osobně neprověřil Milicionářova slova o tom, že všichni Nucení dobrovolníci jsou mrtví.
Druhý den ráno našel před dveřmi kabiny malý kousek zmrazeného masa. V blízkosti topeniště jej mohl snadno rozehřát. Třikrát zahoukal na píšťalu, aby jim za jejich dárek poděkoval. Možná se tak částečně vyplnil i jeho noční sen, pokud to byla Nathy, kdo mu jídlo přinesl. Snad i klepala na dveře a chvilku marně doufala, že otevře.
Zamířil k prvnímu vagónu s vězni. Vyšplhal se na střechu a po několika úderech sekerou se protáhl dovnitř. Morn mluvil pravdu. Mrtvoly se tu povalovaly jedna přes druhou. Všechny byly pokryté silnou vrstvou jinovatky. Pára, kterou okolo sebe šířili umírající při posledních vydechnutí, je oblékala do tohoto zvláštního rubáše.
Se smutkem v duši se opět pustil do práce. Přerušoval ji pouze tehdy, když odcházel přiložit na oheň. Ocitl se vskutku v podivné situaci. Přerušením přívodu tepla by je sice mohl ke spolupráci donutit, takových prostředků však zatím nechtěl použít. Možná to bylo kvůli agresivitě krásné Nathy, pokládající ho pořád za třídního nepřítele.

9

Spalovači ledu

Yeuze udivovalo, že Leouan má k dispozici soukromý vlak. Skládal se z nevelkého motorového vozu a obytného vagónu. Rázem se jí vynořila vzpomínka na to, že i ona kdysi mívala jako Kidova vyslankyně v Panamerické svůj speciální konvoj. Ten teď určitě rezaví v oné tajemné stanici fantomů v severním Pacifiku.
"Revoluční výbor Západní zóny soudí, že Společnost mořského ledovce je osobitým výtvorem na cestě k demokracii."
"To už od puče není pravda."
"Když jsem odjížděla, mysleli jsme, že se budu moci na severních územích setkat s Kidem. Výbor této ambasádě připisuje daleko větší význam než ostatním. Dobře víme, že Kid Zrzavé vždy protěžoval a proto se domníváme, že by spolupráce na poli humanitárním, politickém i ekonomickém mohla být oběma stranám jen ku prospěchu."
Společně mířily do Amertume Station. Když krásná míšenka přišla s nápadem tu cestu podniknout, Yeuze ani na okamžik nezaváhala. Zarazila se jedině při pomyšlení na Jdriena, dítě ji však telepaticky i četnými nahlas pronesenými lichotkami dokázalo přemluvit, že pojede s ní.
"Cesta nám zcela jistě bude trvat velmi dlouho," řekla Leouan. "Určitě nemají tušení, co se v Západní zóně stalo. Náš kolektivistický systém je může přesvědčit o mé dobré vůli. Rozdíl je ten, že neodstraňuje třicátníky. A to je také moje jediné štěstí, protože mi třicet bude už hezky brzo."
Ono rozhodnutí vyhlásily Lidové koordinační buňky teprve nedávno. Lidé, kteří překročili věk třiceti let, se automaticky stávali Nucenými dobrovolníky. Z tohoto titulu měli nárok na teplo a stravu, přičemž potravinové příděly nikdy nepřesáhly patnáct set kalorií a dodávky tepla nestačily na víc než na deset stupňů. Práce neschopní byli ve vyhrazených čtvrtích ponecháni svému osudu, v dokonalé izolaci od ostatního obyvatelstva. V plném proudu byl ostatně i projekt nového územního uspořádání Amertume Station. Zahrnoval čtyři soustředné kružnice. V samém středu sídlili členové nejvyšších Lidových koordinačních buněk, veškerá administrativa a lidové síly. Druhý okruh byl určen Nuceným dobrovolníkům a třetí neproduktivním lidem. Pro třetí okruh platil přísný zákaz vstupu. Železniční tratě tu byly vedeny po nejrůznějších lávkách viaduktech a visutých mostech. Čtvrtá kružnice měla představovat obranný val osazený zbývajícími členy lidových sil. Žádný cizinec nesměl proniknout dál než sem. Nucení dobrovolníci mohli druhý okruh opustit pouze do třetího, a v něm už zůstávali až do konce života.
Do Amertume Station dorazily časně ráno a nemohly si nepovšimout obrovských změn, které se udály v této železniční kolonii, kde mohlo žít nějakých sto až tři sta tisíc lidí. Přijížděly sem a odtud zase odjížděly konvoje všech možných rozměrů. Ve stavbě byly nové nadzemní tratě spojující centrum se čtvrtým okruhem. Svůj směr měnily celé kilometry tratí, sledující nyní okraje nových čtvrtí. Centrum a vnější okruh dělilo nyní podle odhadu Yeuze osm až deset kilometrů. Členové Lidových koordinačních buněk vesele ukousávali i terén patřící už do koncese Mikada, ten však byl příliš měkký, aby nějakým způsobem zareagoval.
"Jednou ho v tom jeho hindském chrámu zakousnou a spořádají k večeři," zuřila Yeuze, která mu nemohla odpustit jeho náklonnost k Panamerické.
Leouan zavedla vlak na odstavnou kolej, která jim byla přikázána. Naproti jim vyšlo komando Lidových koordinačních buněk.
"Ale copak," vyrazila ze sebe Yeuze. "Vždyť oni mají drezínu na ruční pohon!"
Milicionářů Buněk lidové koordinace bylo šest. Čtyři z nich, o něco málo starší než oba zbývající, stáli uprostřed plošinové drezíny a otáčeli jakousi klikou. Táhla a ozubená soukolí sílu jejich paží převáděla na hnací kola a stroj se asi dvacetikilometrovou rychlostí pohyboval kupředu. V tomto neproniknutelném labyrintu to bylo více než postačující.
Delegáta Milicionářů přijímala Leouan, zatímco Yeuze zůstala se Jdrienem v kupé. Asi sedmnáctiletý mrzutý mladík drobné postavy dlouho pozorně zkoumal její pas Západní zóny a potom zakroutil hlavou.
"Co je to zač, tahle Společnost?"
"Máme u nás zhruba stejnou organizaci jako u vás a ze sympatie k vašemu politickému a ekonomickému systému se Revoluční výbor rozhodl..."
"Kolik vám je let?" skočil jí do řeči.
"Osmadvacet."
Bylo jí sotva dvacet pět.
"Můžete to nějak dokázat?"
"Určitě mám někde nějaký papír s datem narození," řekla. "Myslím si ale, že čísla nejsou to hlavní. Jedni tvrdí, že se teď píše rok 2348, jiní 2351 a neokatolíci se domnívají..."
"My máme své metody. Na vás je ale nebudeme aplikovat. Co je cílem vaší návštěvy?"
"Setkat se s místními představiteli, s buňkou, která nyní toto město řídí."
Neměl ponětí o tom, co znamenají slova vyslanec nebo výměna delegací. Nikdy o něčem podobném neslyšel a svoji neznalost ukrýval pod sebevědomým výrazem v tváři.
"Čekejte tady. Nesmíte vycházet a nesmíte také vstoupit do styku s obyvatelstvem. Mluvit můžete výhradně s

Milicionáři Buněk lidové koordinace. Platí přísný zákaz hovořit s kýmkoli starším třiceti let. Snadno je rozpoznáte, odlišuje je jejich oblečení. Vždy na sobě mají něco žlutého."
"Jak dlouho tady budu muset čekat? Moje vláda má zájem na co nejrychlejším navázání vztahů na zcela novém základě. Náš blízký politický systém by mohl..."
"Musíte čekat."
Opodál zůstávali stát oba zbývající Milicionáři. Leouan nezbývalo než doufat, že čekání nebude trvat donekonečna. Jejich zásoby oleje se rychle tenčily.
"Podívejte, tam jsou ti, kterým už bylo třicet."
Pracovní četa složená přibližně ze čtyřiceti osob právě na několika rovnoběžných kolejích zároveň převážela objemnou rezavějící traverzu. Byla složena z mužů i žen oblečených do jednotného úboru žluté barvy. Někteří z nich měli pouze baret ze žluté kožešiny nebo na krku žlutý šátek. Okolo panovala krutá zima a traverza musela být hodně těžká.
"Budou s ní přemosťovat třetí zónu, ve které umírají práce neschopní," zašeptala Yeuze. "Při takovém zatížení se jejich síly velice rychle vyčerpají. Nikdo z nich to nemůže vydržet déle než rok a potom už na ně bude čekat smrt ve třetím okruhu."
"Během rekordně krátké doby tak totálně vymizí dospělí lidé," konstatovala Yeuze. "Kde ale potom vezmou další pracovní síly?"
"Jednoduše sníží věkovou hranici. Nejdřív na pětadvacet a potom třeba i na dvacet."
"To je přece sebevražda."
"Každá forma absolutní diktatury je sama o sobě sebevražedná. Zákonitě se zbavuje svých nejlepších lidí, intelektuálů, vědců. Tady se moci chopili mladí, neuznávající žádné tradice. Ti mladí, kteří po letech čekání před branami ráje Společnosti mořského ledovce ztratili trpělivost a rozhodli se vybudovat svůj vlastní svět, svůj ráj bez dospělých."
Yeuze se raději vrátila za Jdrienem. Obě od počátku věřily, že dítě dokáže navázat se svým otcem telepatické spojení, případně pozná, nachází-li se tu jako Nucený dobrovolník, nebo jako kandidát smrti ve třetím okruhu. Nic však neříkal. Tvář měl křečovitě staženou. Jeho výjimečné schopnosti byly viditelně napnuty k prasknutí v zoufalé snaze dosáhnout jakéhokoli, třeba jen prchavého kontaktu.
"Nic," řekl jen. "Není tu nic. Není tady."
"Kde jinde by ale mohl být?"
"U Kida."
"To přece není možné. Doposud se to nikomu nepodařilo. Žádné přímé spojení neexistuje. V poslední době, od porážky Panamerické, byla ostraha hranice ještě posílena."
"On ale není mrtvý."
Yeuze se zachvěla.
"Jak to můžeš vědět?"
"Poznal bych to."
Čekaly až do rána druhého dne. Pak přijel jiný, asi dvacetiletý mladík, tentokrát na motorové drezíně. Zdálo se jim, že se na jeho tváři zračí přívětivý úsměv, byla to však jenom maska. Chladným pohledem slídil po všech koutech kupé.
"Vaše návštěva je pro nás velikou ctí. Dobře víme o vašich bojích proti nepřátelům lidu. Velice rádi bychom vás přijali, bohužel však v tomto městě platí na několik příštích měsíců a možná i na jeden rok přísný zákaz vstupu pro všechny cizince. Pokud byste ovšem chtěli zůstat zde, na předměstí, mohli by se sem dostavit naši představitelé, kteří by vám s potěšením vysvětlili vše potřebné o smyslu našich současných hlubokých přeměn."
"Přijela jsme proto, abych se s vašimi iniciativami seznámila osobně a přímo na místě," odvětila pevně mladá žena. "Nějaká izolovaná periférie mi toho moc neřekne. Je mi opravdu líto, nicméně jsem nucena vám oznámit, že se v tomto případě budu muset okamžitě vrátit domů a na příslušných místech oznámit, že nemáte zájem přijmout vyslankyni vaší sesterské společnosti."
Baculatému chlapci ztuhl úsměv na rtech. S podezřívavým výrazem si ji měřil.
"Takže vy si tedy přejete dostat se až do samého srdce našeho města?"
"Chci dojet až do míst, které vy nazýváte centrem nebo prvním okruhem. Z hlediska našich budoucích vztahů to je naprosto nezbytné. Jistě je vám známo, že jsme producentem všech druhů potravin a že sem v příštích měsících mohou být vypraveny vlaky. Ve velice krátké době může moje vláda dostat potřebné informace. Naše ekonomika vzkvétá každým dnem, tím spíš, že nejsme omezováni potřebou energie."
"To jistě," vyrazil ze sebe s nechutí. "Žádné teplo nepotřebujete. A vy jste pravá Zrzavá?"
Na rtech jí zahrál úsměv. Rychle si uvědomil, že tato otázka není příliš zdvořilá a začervenal se.
"Jsem míšenka," odpověděla mu. "Nulová teplota mi však nečiní žádné obtíže, pokud vás to zajímá."
"Ještě se vrátím a snad vám přinesu dobré zprávy," řekl jen a měl se k odchodu.
"To doufám," řekla. "Bylo by mi skutečně líto, kdybych musela odjet."
Povolení k vjezdu do města nakonec Leouan obdržela ještě týž den večer. Do vlaku nastoupil jeden Milicionář a osobně dohlížel na to, aby všechna okna byla důkladně zakryta. On sám se také ujal řízení. Stále ještě nebyla dokončena stavba nadzemních přejezdů, museli tedy projíždět přímo třetím okruhem, mezi jeho vyhladovělými a nuznými obyvateli. Vyslankyně sesterské společnosti neměla právo něco podobného vidět, dokonce ani v noci.
Za naprosté tmy byli navedeni na jedno z centrálních nástupišť. Zde dostali i poukázky na nákup potravin. Výměnou za velrybí nebo tulení olej by Leouan později obdržela kontingentaci. Povolili jí ovšem napojit se na elektrickou síť vyhrazenou pouze významným osobám. Všem ostatním zbývaly pouze svíčky a olejové lampičky.
Nástupiště bylo spoře osvětleno. Yeuze toto místo nepoznávala. Vše bylo jiné. Centrální čtvrť byla v pravém úhlu napojena na koleje, připomínající paprsky kola.

Ráno obě společně vyšly ven. Leouan představovala Yeuze jako svoji sekretářku a Jdriena jako svého synovce. Všude byli středem pozornosti. Zvláště Milicionáři, oblečení v bílých kombinézách se zelenými pruhy, se za oběma ženami v kožešinách podezřívavě otáčeli.
"Zahájili stavbu kupole."
Klenula se výhradně nad centrem stanice a skládala se z dlouhých pásů vyrobených z jakési průhledné umělé hmoty. Na vratkých lešeních balancovali Nucení dobrovolníci.
"Pokud by tu Lien Rag byl, určitě by si nás už všiml," říkala Yeuze při pohledu na jednotlivé skupinky lidí oděných ve žluté barvě.
Znovu je vyhledal onen baculatý chlapec. Vypil si s nimi skleničku, stále se nechtěl zvednout a dlouho chodil okolo horké kaše, až nakonec Leouan pochopila, že potřebuje někoho, kdo by byl schopen komunikovat se Zrzavci z jihu.
"Pátráme po velké kolonii tuleňů, která by měla zásadní význam pro naše zásobování masem a olejem. Vypravili jsme přímo na místo expedici, ta se však ztratila. Nějaké Zrzavce tu máme, neznáme však jejich řeč."
"Chcete tedy, abych s nimi promluvila?"
"Našim dobrým vztahům by to jenom prospělo," dodal spěšně.
"Nacházejí se v rezervaci?"
"Dosud jsme neurčili, jaké místo v naší společnosti zaujmou. Musíme si dávat pozor na každého..."
"Znamená to tedy, že jsou internováni?"
"Přesně tak, je s nimi ovšem zacházeno velice dobře."
"Jeden můj přítel, známý odborník na Zrzavé, ještě nedávno pobýval právě v tomto městě. Chtěla bych se s ním znovu setkat, určitě by nám s výslechem oněch lidí velice pomohl."
"Jaký přítel?"
"Jistý Lien Rag, nikdy jste o něm neslyšel?"
Obtloustlý chlapec ani na chvilku nezaváhal.
"Nikdy. Mohu se však přeptat. Říkala jste, že je znalcem Zrzavých?"
"Zabýval se primitivními Zrzavci, jako jsou ti z mořského ledovce."

10

Spalovači ledu

Po obdržení zprávy, že se staveniště sítě přiblížilo k hranici, se Kid do oblasti 5.rovnoběžky osobně odebral. Obrovitý kladeč kolejí odvedl skutečně skvělou práci. Kam až oko dohlédlo se táhl dočista zarovnaný ledovec a na něm přímé linie čtyř nových tratí.
Z hranice zaslal Mikadovi rádiový vzkaz a požádal v něm o povolení napojit se na jeho sousední síť, ležící přibližně deset kilometrů odtud. Vyzval ho také k upřesnění místa spojem.
Ani druhý den na jeho žádost žádná odpověď nedošla a tak technikům nařídil, aby ve stavbě pokračovali i za fiktivní hranicí. Všude okolo se rozkládal jenom mořský ledovec, který jen občas vystřídala malá ledová vyvýšenina. Nikde v dohledu nebylo nic, co by mohlo být vytvořenou lidskou rukou. Za několik hodin se tak dostanou k bezvýznamné vedlejší trati se dvěma zřídka využívanými kolejemi.
Kid se nehnul z rozsáhlého velitelského stanoviště. Naplňoval ho přitom nezřetelný pocit vnitřní síly. Kdyby se mu zachtělo, mohl by rozkázat, aby se ve stavbě sítě pokračovalo třeba až k Mikadovu hlavními městu. Představoval si, jak by se zčistajasna vynořil rovnou v jeho hinduistickém chrámu.
Hlásili mu přiblížení Mikadovy sítě a brzy nato i přítomnost vozidla. Na obrazovkách se nakonec objevila návěštní loď. Návěštní loď americké výroby.
"Neměl jsem tušení, že Mikado disponuje takovými jednotkami," řekl udiveně Kid.
Navázali spojení s velitelem, rozhovor však brzy nabral nečekané obrátky.
"Opakovaně vás vyzýváme, abyste se neprodleně stáhli na hraniční linii mezi koncesemi," rozléhal se z reproduktorů autoritativní hlas. "V případě neuposlechnutí budeme nuceni s politováním přistoupit k vypálení raket s vysokou ničivou silou."
Jeden z panamerických přeběhlíků se neubránil hlasitému výkřiku:
"To jsou průbojné střely. Mohly by nám hodně ublížit. Dobře je znám, je to naše výroba."
Kid svraštil obočí a veliteli návěštní lodi oznámil, že se chce osobně setkat s Mikadem.
"Plním pouze rozkaz zabránit každému pokusu o vniknutí do této zóny."
"My nechceme nic jiného, než naši síť napojit na vaši. Dohody z NY Station jsou závazné i pro vás. Vaše případné odmítnutí by bylo nezákonné."
"Nejprve ustupte zpět na hranici a vyčkejte tam našich dalších pokynů. Vaši žádost předáme."
"Tak, jako jste předali tu včerejší?"
"O žádné žádosti tohoto druhu nemám informace."
Kid znatelně pobledl. Dobře věděl, že výzbroj kladeče by ke zničení návěštní lodi stačila, bylo mu však zároveň jasné, že by to bylo hodnoceno jako akt agrese.
"Tak dobrá," řekl jen. "Počkáme tady na povolení k napojení."
"Znovu vás vyzýváme, vraťte se na hranici. Váš ústup bude pod kontrolou našich radarů."
"To nepřipadá v úvahu, zůstaneme zde a počkáme na povolení ke spojení."
"Od této chvíle za pět minut zahájíme palbu."
"Dobře, budete střílet, ale co dál? My budete střílet také. Máme právo se bránit. V této zóně není hranice vyznačena a je docela možné, že se stále ještě nacházíme na vlastním území. Nehneme se odtud ani o krok, dokud váš ředitel Mikado, který, jak jistě víte, je mým společníkem, na moji žádost neodpoví."
Rozhostilo se ticho. Minuty utíkaly a situace zůstávala beze změny.
"Určitě začnou střílet," zašeptal někdo.
Kid měl stejný názor. Náhle se však návěštní loď otočila doprava a vzdálila se o několik kilometrů. Stále ovšem zůstávala na dohled.
"Vypadá to, že první kolo jsme vyhráli."
Kid přinesl na oslavu trochu pití. Šéf jeho štábu Stamw však všeobecný názor nesdílel.
"Ta návěštní loď byla vybavená Panamerickou výzbrojí. Lady Diana byla chytřejší než vy. Mikado je jejím tichým společníkem a to napojení vám zakáže. Celou záležitost bude jenom protahovat. Předtím, než komise přistoupí k příslušným krokům, uplyne měsíc nebo dva. Mám dojem, že nás přelstili."
"Co tím chcete říct?"
"Tahle ženská se s porážkou nikdy nesmíří. Jako kdyby by mi něco říkalo, že udeří někde, kde to nikdo nečeká. Nejspíš postaví celou novou síť, aby se té trhlině v ledovci vyhnula z východu. Nebo se možná vynoří i někde tady a Mikado s tím bude jenom souhlasit. Náš příjezd je překvapil. Určitě by si nikdy nepomysleli, že bychom kladeč tak rychle uvedli do provozu."
"Co tedy navrhujete?" zeptal se Kid.

"Vraťme se na hranici a obraťme se k jihu. Možná, že tam někde narazíme na Panameričany."

11

Spalovači ledu

Viděl ji přicházet už zdálky. Usadil se právě na vysoké hromadě dřeva, zadumaně pozoroval krajinu okolo sebe a snažil se přijít na kloub tomu, čím je způsobena ona zvláštní nerovnost mořského ledovce, rozkládající se asi kilometr na západ od sítě. Jako ostřílený glaciolog byl zvyklý i na ty nejpřekvapivější tvary. Pravdou však bylo i to, že se velké nerovnosti nacházely spíše ve vnitrozemí, na kontinentálním ledovci. Na mořském ledovci se utvářela pouze nevýznamná zvrásnění a nízké kopečky. Tento hřeben však měl záhyby i prohlubně zcela pravidelné. Že je to žena, poznal podle způsobu chůze. Zvedala paži na pozdrav. Přes obličej měla přetaženou tmavou kuklu. Zdálo se mu, že pod ní vidí oči Nathy. Hbitě se vyšplhala na plošinový vagón a potom i nahoru k němu.
"Dobrý den. Nalezl jste maso, které jsem vám tu nechala?"
Byla to vyšší z dívek, Edge. Pocítil cosi jako zklamání. Uvědomil si, jak moc po té druhé touží a jak moc ho asi ta druhá nenávidí.
"Myslíte si, že s tímto palivem můžeme dojet daleko?"
"Nic určitého vám nemůžu říct."
"Hoří to dobře?"
"Dřevo bylo napuštěno nějakou látkou, aby bylo nepropustné. Usazuje se na něm jinovatka, ohni to však nevadí a ona

látka navíc podporuje hoření. Tak jak jste se rozhodli?"
"Zatím nijak. Ovšem Morn ani Nathy vašemu návrhu příliš nakloněni nejsou. Jedině já jsem pro."
Pokojné a beze studu mu hleděla přímo do očí, jako kdyby se jí zachtělo ho dráždit.
"Přišla jsem, protože vám chci pomáhat."
"Teď ale zrovna moc práce není. Chtěl jsem se jenom podívat tam na tu nerovnost na ledovci."
Zadívala se naznačeným směrem.
"Není to daleko."
"Na mořském ledovci to nikdy nemůžete předem odhadnout. Vzdálenost může být snadno čtyřikrát i pětkrát větší, než by se původně zdálo. Můžeme ujít kilometr a potom se vrátit, osm kilometrů šlapat nebudeme."
"Vždycky se můžeme vrátit, i když se ukáže, že to je třeba fata morgána."
"Nic takového. Pravidelné tvary mohl vytvořit i vítr."
"Půjdeme teď hned?"
Naklonila k němu hlavu, stále zachumlanou v komické kápi. Nechal se přesvědčit.
"Jenom si vezmeme něco k jídlu."
"Mám něco u sebe," řekla potichu. "Přinesla jsem vám další kousek masa."
Jak postupovali kupředu, tyčila se ona terénní nerovnost před nimi do stále větší výše. Vzdálenost opravdu nebyla příliš veliká. Čas od času se dívka instinktivně otáčela. Byla to obvyklá tíseň, zmocňující se každého, kdo se příliš vzdálil od kolejí. Sám Lien Rag se už po ledových dálavách něco nachodil a na odloučení od sítě si nikdy nezvykl.
"Něco pod tím je."
"Není třeba se unáhlit. Zatím se to ještě nedá říci."
Na rameni měl zavěšenou sekeru. Byl to jediný nástroj, který mu tady mohl k něčemu posloužit.
"Je na tom dvanáct záhybů a jedenáct prohlubní," konstatovala Edge.
Během pochodu se ho neustále lehce dotýkala, přes silnou vrstvu oděvu však žádné erotické vzrušení nepocítil. I když ona sama měla možná na věc zcela odlišný názor.
Ocitli se přímo před pahorkem, jehož tvar vzdáleně připomínal dívčí ňadro. Lien Rag sejmul sekeru z ramene a dal se do práce. Brzy se zapotil a musel na chvilku přestat, aby si odpočinul. Dívka mezitím odstraňovala drobné úlomky i celé kusy ledu. Když se pomalu spouštěl do jedné z dutin, všiml si o něco tmavší skvrny. Pokračoval dál ve vysekávání ledu, když tu náhle odlétla od ostří jeho sekery ohnivá jiskra.
"Uvnitř musí být něco železného."
Chvilku nato už vytahoval ven vlakový spojovník.
"Konvoj," řekl jen. "Je tady konvoj složený z jedenácti vozů a lokomotivy. V téhle chvíli ale ještě nemůžu říci, na které straně se nachází."
"Jsou pod ním koleje?"
"To zatím nevím. Ten vlak sem mohl zavát i vítr. Nebylo by na tom nic zvláštního, vždyť uragán může před sebou po ledovci tlačit i velryby, vážící třeba i sto padesát tun."
Nakonec však koleje pod koly vlaku přece jenom objevili.
"Takže jsme na té vaší slavné odbočce?"
"Ne. Tento vlak měl namířeno na jihozápad. Do Antarktidy. Přijel sem ze severovýchodu. Musí tady být nějaká stará stanice, opravdu velmi stará, rybářská, lovecká nebo kdovíjaká."
Pociťoval velkou únavu a tak pro dnešek s prací skončil. Oba zamířili zpět k vlaku.
"Vrátíme se sem zítra."
Oheň na lokomotivě už pomalu skomíral a tak na něj museli přiložit několik velkých prken. Edge pracovala velice tvrdě bez jediného slůvka nevole.
"Vypijeme si trošku čaje. Mezi věcmi těch strojvůdců jsem na dně krabice našel pár lístků."
"To vy jste je zabil?"
"Ne. Když jim docházel olej, spáchali oba sebevraždu. Na tendru byl už jenom kal. Když se ale usadí, je možné hořák opět na pár vteřin spustit a to už je čas postačující například i na podpálení několika prken. Organismus těch dvou však musel být nedostatkem potravy tak ochablý, že už nebyli schopni normálně uvažovat."
Horký nápoj jim udělal dobře. Teplota na lokomotivě byla o poznání vyšší než venku a tak si svlékli svrchní oblečení. Mladá žena na sobě měla bílou izotermickou kombinézu se zelenými násivkami. Vysvětlila mu, že počet násivek je v nepřímé úměrnosti s hodností členů Lidových koordinačních buněk.
"Soukmenovci z nejvyšší buňky nosí jedinou stužku."
S očima planoucíma vášní se k němu přiblížila, uchopila do rukou jeho hlavu a zuřivě ho políbila na ústa. Pomiloval se s ní a přitom si v duchu představoval, jak pod ním leží Nathy. Pak si uvědomil, že to je od něho nespravedlivé. Ta dívka mu přinesla opravdovou slast. Podle všeho měla bohaté zkušenosti."
"Než jsem vstoupila do buňky, bývala jsem děvkou. Je tomu už několik let. Kočovnou děvkou ve vlacích jezdících mezi společnostmi. Putovala jsem z Afrikánie do Australasijské a zpátky a velitelé vlaků mi půlku vydělaných peněz okamžitě odebírali. A pak jsem se na celé dva roky zahrabala v té proklaté Amertume Station. Za nic na světa jsem se odtud nemohla dostat pryč."
"A co ostatní?"
"Nathy? Zajímá tě? Určitě je zachovalejší než já. Vždyť je jí teprve patnáct. Její rodiče toužili po Společnosti mořského ledovce, nedostali se však přes hranice a nakonec zemřeli vysílením. Určitě si dovedeš představit, jak nenáviděla Kida i všechny jeho přátele. Ale ať je to jak chce, od nezdaru naší mise se stala poněkud smířlivější."
"Spí s Mornem?"

"Ne. Je ještě panna. V milicionářské skupině byla ona vždy tím, koho pověřovali dohledem nad čistotou mravů. Každý den o tom psala dlouhou zprávu pro Buňky. Všichni jsme z ní měli příšerný strach. Několikrát mě ve vlaku přistihla. Po návratu bych za to byla určitě potrestána, udělali by ze mně Nuceného dobrovolníka."
"A co je zač ten Morn?"
"To je dobrý kluk, je však až po uši zamilovaný do Nathy. Ona ho má otočeného okolo prstu. Můžu tady spát?"
"Co si pomyslí?"
"Pověřili mě, abych s tebou promluvila. O té odbočce. Nathy tomu nevěří."
"To je její věc," odvětil suše Lien Rag.
Ráno se vrátila do vagónu pro maso. Lien Rag si už ani příliš neuvědomoval, jaký má vlastně původ. Pouze je vydatně solil a pak s chutí polykal.
"Jsou rádi, že už nechceš jet dál," oznámila mu poté, co se vrátila. "Půjdeme se zase podívat na ten vlak?"
"Samozřejmě."
Lokomotivu však raději pro jistotu dočasně vyřadil z provozu. Nadále dodávala teplo, rozjet se však nemohla. Odmontoval několik důležitých součástek a za zády Edge je ukryl.
Už odpoledne se jim podařilo dostat se do jednoho z dřevěných vagónů. Byl až po střechu zaplněn na kost zmrzlými makrelami.
"Takže jsme v bývalé rybářské stanici," konstatoval Lien. "Trať už dál nepokračuje."
"V obytné části přece musí být i další potraviny."
"Je to možné. Musíme být ale hodně opatrní. Co se vlastně stalo s lovci? Předpokládám, že jsou mrtví a velice by mě zajímalo, proč."
"Mohli bychom tu několik dní zůstat. Oheň by mohl udržovat třeba Morn. Až nalezneme obytný vůz, budeme si tu určitě moci i zatopit."
"Nemám k nim důvěru," přerušil ji tvrdě Lien.
Usmála se.
"Ani já ne. Nathy by Morna určitě přesvědčila, aby s vlakem odjel o pár kilometrů dál a ponechal nás tady našemu osudu."
"Musíme je tedy donutit, aby šli s námi."
"To ale vůbec nebude snadné," odpověděla.
Navečer se Lien Rag vrátil do vagónu. Spatřil nejprve chlapce. Na nějakou dobu přerušili svou práci u kotlů. Měli nyní zásoby masa postačující na dlouhou dobu.
"Bojím se kurdějí," řekl Moru. "Nemáme žádné vitamíny."
"Možná něco najdeme v té pusté rybářské stanici."
"Lovili jenom ryby?"
"Ano. Makrely. Z nich se ale může vyrábět olej. Pokud jsou ovšem všechny vagóny plné tak jako ten, který jsme objevili. Něco jsme vám ostatně přinesli na ukázku."
Edge položila na zem několik zmrzlých ryb.
"To je úžasné," vyhrkl Morn. "Nathy, pojď se také podívat!"
S mrzutým výrazem na tváři vystrčila hlavu z kupé. Tentokrát na sobě kupodivu měla jakousi tuniku, sahající jí až po stehna. Nohy zůstávaly nahé.
"Představ si, ryby!"
"To je dobře," zavrčela a nevraživým pohledem přitom probodávala Liena Raga.
"Mohli bychom z toho připravit něco dobrého k snědku," navrhl glaciolog. "Třeba by to trochu změnilo situaci..."
"Musíte tam jít s námi," procedila Edge mezi zuby. "Sami nemůžeme pracovat tak rychle jak bychom potřebovali. Ta stanice je určitě plná zásob potravin. Potravin a možná i jiných užitečných věcí, které by nám udělaly dobrou službu."
"Jak bychom to ale dostali sem?" namítl Morn.
"Mohu se s lokomotivou dostat až k přípojce a vyčistit spojovací trať ke stanici. Případně tu můžeme většinu našich vagónů zanechat a usadit se přímo ve stanici. Rozhodně by to bylo praktičtější, už kvůli výrobě oleje."
"To odmítám," skočila mu do řeči Nathy s těžko skrývaným hněvem v hlase. "Tady máme všechno, co potřebujeme."
"Pod podmínkou, že budeme dál pojídači mrtvol," odsekl Lien Rag. "Pro náš organismus i pro naši psychiku to bude zničující."
Dívka jen pokrčila rameny.
"No a co?"
"Pokud jsme neměli jinou možnost, bylo nezbytné, normální a v jistém smyslu dokonce i morální přežívat díky lidskému masu. Od této chvíle ale odmítám požít cokoli jiného než ryby. Je to nezvratné rozhodnutí celé mé bytosti."
"Na vaši bytost já kašlu," zaječela dívka. "My tam přece nepůjdeme, že Morne?"
Chlapec vypadal zmateně a pouze vydechl:
"Tady máme svoje jisté. Tam by to bylo přece jenom trochu dobrodružné, že?"

Spalovači ledu

Kladeč kolejí se pomalu sunul podél hranice a zanechával za sebou novou síť o čtyřech kolejích. Kvůli udržení rovnováhy nesmělo monstrum pod toto číslo klesnout. Koleje byly od sebe dostatečně vzdáleny, aby vůbec mohly fantastickou váhu stroje unést. Za normálních okolností by jich mohl na stejně velkém prostoru, který navíc dokonale urovnával, vedle sebe pokládat rovných dvacet.
Kid dosud od Mikada neobdržel žádnou zprávu. Jako kdyby si tlusťoch hrál na hluchého.
"Podle mého názoru se Mikadova síť od hranice odchyluje," řekl členům svého štábu. "My jsme si ovšem pro napojení vybrali bod, který se hranici nejvíc přibližuje."
"Třeba ji protáhl až teď někdy v poslední době," ozval se jeden z techniků obsluhujících radary. "Na západ od nás jsme zaznamenali nějaký provoz. Dostatečně silný na to, aby jej naše přístroje zachytily."
Kid si všechno raději ještě jednou ověřil v Mikadových Železničních Instrukcích, které měl ve svém zvláštním vlaku, následujícím stejně jako celé válečné loďstvo kladeč při jeho postupu k jihu. Skládalo se z jednotek ukořistěných Panamerické, ale také třeba z ozbrojeného vláčku, vyrobeného teprve nedávno v mobilní ocelárně.
"V tomto kraji síť nikdy nebyla," prohlásil důrazně poté, co strávil dlouhou chvíli listováním ve stránkách z umělé hmoty. "Tohle je nejnovější vydání. Takovou síť by Mikado nikdy nepostavil za několik měsíců."
"Podle všeho je složená ze čtyř kolejí."
"Čtyři koleje v tak opuštěném kraji? Silný led tady přece neumožňuje zakládání rybářských stanic a dokonce ani tuleních otvorů. Vůbec nic tu není. Nic než mnohametrový ledovec."
Ultrazvuková zkouška to jenom potvrdila. Ledový krunýř místy dosahoval i sta metrů tloušťky.
"Je třeba mít se pozoru," pronesl významně Kid. "Už jenom ta návěštní loď, se kterou jsme se setkali... Raději bychom se měli rychle vrátit. Mikado povolil přejezdy po území své koncese. Lady Diana je tedy na druhé straně a naší sítě 5. rovnoběžky využije k úderu na pravém boku."
Flotilu vyslal na sever a netrpělivě čekal na první zprávy. Kladeč se zastavil. Přemýšleli o možnosti dostat se na 5. rovnoběžku stokilometrovým obloukem.
"Máme k tomu dostatek paliva i pryskyřice. Obří kladeč musíme zachránit. Lady Diana se s jeho ztrátou určitě nesmířila. Nevím, jak by se jí podařilo dostat sem ze severní provincie nějaký jiný."
Kid souhlasil. Za soumraku se kladeč obrátil severovýchodním směrem. V barevném osvětlení působil fantastickým dojmem.
"Poplach, poplach... Na síť 5. rovnoběžky se dostala nepřátelská hlídka složená ze dvou návěštních člunů. Nachází se teď pět kilometrů uvnitř naší koncese. Návěštní lodě následuje lehký torpédoborec. Čekáme na instrukce."
"Nechte je postupovat dál," odpověděl Kid. "Rychle tam jedeme, abychom jim zablokovali únikovou cestu."
Torpédoborec disponoval obrovskou palebnou silou, on ovšem mohl počítat s momentem překvapení. Nabízela se také možnost vystřelit za ním jednokolejné torpédo a dostat ho zezadu.
Hlídka mířila s vypnutými světly na sever. Několik člunů se ovšem vydalo ve stopách obřího kladeče na severovýchod. Kladeč postupoval rychlostí jednoho kilometru za hodinu a do pěti dnů by se mohl spojit s pátou rovnoběžkou. Během té doby se situace zcela jistě změní, bude však v bezpečí, neviditelný, jakoby ztracený na mořském ledovci. Lady Diana neměla žádnou možnost jej nalézt, pokud by se ovšem její minikladeče nalézající se na Mikadově území nepustily do stavby sítě východním směrem.
"Nacházíme se pod palbou torpédoborce. Vyhmátli nás."
Tato zpráva udeřila jako blesk z čistého nebe a Kid nebyl chvíli schopen slova.
"Ukrýval se za kupou ledu. Proto ho naše radary nemohly včas zachytit. Náš návěštní člun hoří. Navíc zatarasil jednu z kolejí. Obáváme se, že po Mikadově síti by mohly být na cestě sem další torpédoborce."
Kidův vlak by se nejprve musel dostat na nějakou vyvýšeninu, aby jeho detektory vůbec mohly začít fungovat. Minikladeče však také mohly podél sítě snadno utvořit ochranný val, radary by svedl na falešnou stopu.
"Je více než jisté, že se na druhé straně hranice odehrává nějaká intenzivní činnost. Rozdíl v teplotě někde činí i deset stupňů. Podle naší stupnice pravděpodobnosti předpokládáme, že tu jde přinejmenším o deset tisíc koňských sil

převedených na páru. To by mohlo znamenat deset torpédoborců nebo také pět torpédoborců a patnáct až dvacet jednotek.
"Takže invaze," hlesl tiše Kid.
"Dáme zprávu do Hot Station?"
"Domnívám se, že to je nezbytné. Během několika málo dní se situace může stát kritickou. A pokud by se mořský ledovec na jižní straně obnovil dříve, než jsme počítali, budeme mít brzy co dělat i se zbytkem panamerické flotily."
Ani si nešel lehnout. Bitva na severu pokračovala. Osamělý torpédoborec se udatně bránil a současně se plnou parou přibližoval zbytek eskadry. Proto se Kid rozhodl na Mikadovu síť naslepo vypálit rakety.
Nejprve vystřelili kamerovou raketu. Měkce přistála na padáku a umožnila jim dokonale se obeznámit se situací na síti. Krajina byla sice na tomto místě plochá, přesto jim však kamera předávala informace postačující k zaměření palby.
"Eskadra tudy už projela," oznámili Kidovi.
"Ano, ale za ní následují zásobovací vlaky. A na své místo se také musí vrátit minikladeč, aby opravil síť. V té chvíli se ho pokusíme zničit."
Z Hot Station dostávali pravidelné zprávy. Obranných operací se ujal velitel železniční policie Lichten. V dobré víře se rozhodl vyhodit do povětří asi deset kilometrů sítě, aby zbrzdil nepřátelský postup. Bylo to sice v rozporu s pravidly NY Station, nikdo však v tomto případě žádné řízení nezahájí. Během bojů koleje vždy velmi trpěly.
"Jejich kladeč rozhodně nebude zahálet," usmál se Kid.
"Je jich u nás dost. Zvláště v provincii Antarktida."
"Lady Diana je nevrhne všechny do ofenzívy. Trochu na to spoléhám."
Noc byla velice tísnivá, přicházející zprávy si v mnohém protiřečily a kamerová raketa vysílala přes svoji mimořádnou citlivost pouze nejasné obrázky. Příchod dne jim vrátil kuráž. Dostali zprávu, že osamocený torpédoborec je zasažen a znehybněn. Stále sice pokračoval v palbě na všechny strany, podle všeho však nebyl schopen pohnout se z místa ani dopředu ani dozadu. Návěstní lodi se podařilo přiblížit k němu na minimální vzdálenost a tak mohla konstatovat zřetelný pohyb okolo podvozku. Střelbou ze svého silného kulometu se návěstní lodi podařilo nepřátelskou posádku zahnat do úkrytu. Než se torpédoborec zmohl na odvetu, ukryla se loď za ledovým útesem. Strach jim však stále naháněl zbytek eskadry. Napočítali celkem šest torpédoborců a asi deset podpůrných lodí s mohutnou výzbrojí.
"Žádné minikladeče?"
"Žádné. Podle všeho je tajná síť položena už několik dní a minikladeče se vrátily do jižní části fronty."
"To je možné," přisvědčil Kid.
Z Hot Station jim oznamovali, že umělé jezero pomalu zamrzá a že žádný pokus ze strany Panamerické flotily nebyl do tohoto okamžiku hlášen. Bylo vidět pouze pár jednotek, ostatní lodě a mezi nimi i těžký admirálský křižník, se nacházely blízko Kaempolisu. Naproti tomu hlídky Lady Diany křižovaly hlavním městem a tvrdě kontrolovaly dodržování nepřetržitého zákazu vycházení. Když se o tom Kid dozvěděl, pocítil jisté uspokojení. Obyvatelé hlavního město budou svého chování ještě litovat. Nikdy jim nezapomene, že to byli právě oni, kdo způsobili jeho současnou tíživou situaci.

13

Spalovači ledu

Obě ženy a Jdrien stáli před ohradou, ve které bylo umístěno asi dvanáct Zrzavých. Stále se nacházeli v centrálním okruhu Amertume Station, mezi dvěma odstavnými kolejemi.
Pak se ale odehrálo něco tak zvláštního, že si toho povšiml dokonce i baculatý chlapec. Nakonec se jim představil, jmenoval se Aba, a všude je doprovázel.
Všichni Zrzaví totiž jako na povel naráz otočili hlavy a podivně se na ně zadívali.
"Člověk by řekl, že nás slyší," zašeptal Aba.
Jdrien s nimi vstoupil do telepatického kontaktu. Všichni byli chlapcem fascinováni. Poprvé mohli na vlastní oči spatřit božské dítě, jehož legenda byla už dobře známa u všech kmenů bloudících po planetě. Všichni také věděli, že dítě musí ještě několik roků počkat a snažit se přitom nabýt znalostí Lidí z Tepla, aby se pak mohlo stát tím, kdo obě tak rozličné rasy spojí.
Lien Rag zbožňování svého syna energicky odmítal a vychovával ho stejně jako kterékoli jiné dítě. Přesto však byly Jdrienovi dány četné mimosmyslové schopnosti. Mohl snadno číst v jeho myšlenkách a předávat mu svoje, a také třeba svou vůlí blokovat elektronické systémy.
"Něco takového jsem v životě neviděl," prohlásil ohromeně Aba. "Copak vás znají?"
Leouan raději odvedla pozornost jinam. Začala hovořit a gestikulovat směrem k Zrzavým. Zeptala se jich, zda je s nimi dobře zacházeno. Pouze několik hodin se nacházeli na vzduchu. Až dosud byli totiž uvězněni v cisternovém vagónu, kde na ně bylo příliš horko. I jejich výživa byla mizerná. Věděli o tom, že jiná skupina byla násilím poslána na jih, aby tam hledala tulení díru. Podél železniční tratě, kterou se ubírali, však žádná tulení díra nebyla.
"K nalezení tulení díry je třeba urazit velkou vzdálenost. Lidé z Tepla by toho nikdy nebyli schopni."
"Nikdy jste neslyšeli mluvit o otci tohoto dítěte?" zeptala se Leouan.
"Právě jsme mu to říkali. Je to jeden z těch pošetilců, snažících se najít tuleně tam, kde nejsou."
"Co po vás chtějí?"
"Abychom pro ně našli tuleně. My můžeme to, co oni nemohou. Museli by pokládat koleje v našich stopách. To by pro ně ale bylo dost těžké. Mořský ledovec tam je velmi členitý, s prohlubněmi i hrboly."
"Kde jste žili dříve?"
"Nedaleko odtud. Chtěli jsme se dostat do onoho města, kde se zabíjejí velryby. V tomto kraji nás zadrželi. Žili jsme u jiného města a živili se odpadky."
Přišli sem z Mikadova města. Opustili jej, aby se dostali na skládku v Kaempolisu. Kid požadoval, aby Zrzavým byly dodávány velrybí kosti. Získávali morek a různé odpadky z masa, z kostí vyráběli mouku.
"Kdysi jsme na té tulení díře byli. Potom jsme se rozhodli odejít na sever."
"Co říkají?" zeptal se Aba.
"Že podél jižní trati žádní tuleni nejsou."
"Přesto nám tvrdili, že ano."
"Primitivní Zrzavci si neuvědomují, že Lidé z Tepla nikdy nemohou dojít tam, kam se oni sami dostávají bez nejmenších potíží. Ta jejich tulení díra se nacházela možná i několik stovek kilometrů daleko od sítě. Když je Zrzavec ve formě, může za noc ujít i padesát kilometrů, potom se dvě hodiny prospat a ve dne to celé ještě jednou zopakovat.."
"Takže ona mise nikdy tuleně nenajde?"
"Ani tuleně, ani velryby. Takže nebudou mít ani olej na návrat. Musíte jim pomoci."
"Měli si poradit sami a nespoléhat na Lidové koordinační buňky. Ujišťovali nás, že se jim to podaří, jinak se už nevrátí. Nemůžeme pro ně nic udělat."
"V té expedici byl i můj přítel Lien Rag. On přece nikomu nic nesliboval," neovládla Leouan svoji zuřivost.
Aba si je i Zrzavé podezřívavě změřil.
"Nemůžete tady dále zůstávat. Raději se vraťte do vašeho vlaku. Musím si teď promluvit se soukmenovci z Nejvyšší buňky."
"Dejte nám olej a my se jim vydáme na pomoc," navrhla míšenka.
"Veškerý olej je vyhrazen pro potřeby prvního okruhu. Vaší žádosti není možné vyhovět."
"Dobrá," řekla jen. "Dovolte mi tedy, abych pro něj zajela do Mikadovy společnosti."
"Nedovolí vám to. Veškeré hospodářské styky jsou zakázány. Proč vlastně tak toužíte po tom Lienu Ragovi, co pro vás znamená? Pro nás je nepřítelem lidu."

Spalovači ledu

Lien Rag se rozhodl vagóny s mrtvolami Nucených dobrovolníků zanechat na místě. Edge mu vyprávěla, jak potom, co vlak znehybněl na mořském ledovci, Milicionáři usoudili, že je nadále zbytečné je živit.
"Hlasovali jsme o tom," dodala. "I já jsem s tím souhlasila. Nemyslela jsem na nic jiného, než na přežití. Za jakoukoli cenu."
Nic jí na to neodpověděl. Dlouho manévroval s lokomotivou, aby připojil i plošinový vagón naložený dřevem. A vagón, ve kterém se nacházeli Mora a Nathy.
"Ta snad zešílí vzteky," poznamenala Edge. "Občas je z ní ztělesněná nenávist."
Lien snadno našel odbočku vedoucí k lovecké stanici. Nemohl přijít na to, jak se tady vlastně dostávali k oceánu. V této zóně dosahoval led až padesátimetrové tloušťky. Bylo to o to záhadnější, že stanice musela být stará přinejmenším padesát až šedesát let.
Lokomotiva pomalu seškrabávala z kolejnic silnou vrstvu námrazy. Postupovali rychlostí pouhých několika stovek metrů za hodinu. Nathy občas vyšla z vagónu, chvíli utíkala podél lokomotivy a zahrnovala je peprnými nadávkami.
V pomalé jízdě pokračovali i v noci, kdy se u řízení lokomotivy střídali. Lien Rag se bál, že koleje budou deformované, desítky let opuštění však na nich překvapivě zanechaly jen velice málo stop. Nutně potřeboval Železniční instrukce, aby mohl objasnit původ této stanice. Doufal, že potřebné dokumenty nalezne v obytné části konvoje.
"Určitě tam nějaké dobové Železniční instrukce musí být. Ten konvoj je naší spásou. Nathy to přece musí pochopit. Ty ryby nás zachrání od hladu a zároveň nám dají olej. Makrela ho má v sobě dost."
Do cíle dojeli druhý den ráno. Nyní se mohli pustit do odklízení. Přišel i Morn, aby si místo osobně prohlédl. Při pohledu na tři první vagóny, plně naložené zmrazenými rybami, zůstal v údivu stát.
"Ti lidé měli na starosti dodávky. Nevím ještě komu a ve které době. Určitě tomu přijdeme na kloub, až se do jejich vagónu dostaneme."
Během dne ještě pronikli do dalších tří vozů, také po střechu napěchovaných rybami. Dohromady jich tu muselo být už více než dvě stě tun.
"Získáme z nich padesát tun oleje. Tendr bude přetékat, protože byl postaven pouze na třicet tun."
Předtím, než se uložili ke spánku, prozkoumali i další dva vagóny s rybami. Nathy zatím stále trucovala ve svém kupé.
"Měli bychom se pustit do výroby oleje. Autoklávy budou pro tento účel zcela vyhovující."
Druhý den ráno Morn souhlasil s tím, že se práce ujme. V devátém vagónu pak nalezli rozličný rybářský materiál. Vůz byl plný sítí, smyček a různých přístrojů sloužících k vrtání děr do ledu. Našli tu dokonce dva pneumatické kompresory. Byly to hotové starožitnosti. Na jejich plášti mohli vyluštit zašlý nápis: Westinghouse 1967.
"Jsou stále v provozuchopném stavu."
Hned následující vagón sloužil jako obytná jednotka. Edge vstoupila do prvního kupé po levé straně a strnula hrůzou. Ležela tu těla dvou malých dětí. Jednomu mohl být asi rok, druhému šest měsíců.
"Žilo tu několik dvojic. Toto je dětský koutek."
Zbývající čtyři děti našli v dalším kupé. Leželi tu také dospělí lidé, smíšené páry a také muži i ženy, kteří žili očividně sami, nebo kteří alespoň sami spali. Ve dne se setkávali v prostřední místnosti vagónu. Sál měřící přibližně čtyřicet čtverečních metrů sloužil zároveň jako jídelna i jako salón. V jeho bezprostředním sousedství byly umístěny kuchyně. A téměř všude se nacházela početná hygienická zařízení.
Druhý vagón, zapojený hned za lokomotivou, obydlen nebyl a sloužil jako skladiště. A právě v něm objevil Lien Rag knihovnu. Ležely tu stovky knih, možná i tisíce. Opravdový poklad.
"Byli to jenom rybáři, ale vzdělaní," vydechla užaslá Edge. Ona sama uměla pouze trochu číst a bezelstně se divila takové bohatosti knih a současně i Lienovu nadšení.

Usadil se ve studeném křesle a otevřel první román, který mu přišel pod ruku. Při každém otočení stránky vydávala kniha chřestivý zvuk. Byla to Marťanská kronika. Lien byl dozajista jedním z mála Pozemšťanů, majících ponětí o tom, co vlastně znamenají slova marťanský a Mars. Byl jedním z tisíců, nebo snad desetitisíců. Ti zbývající se domnívali, že se jejich svět otáčí uvnitř nějaké tmavé koule.
"Je jich tu daleko víc, než jsme my stačili spálit," konstatovala suše Edge při pohledu na zaplněné regály. Členové Buněk by při tomto pohledu vrněli blahem. "S tímhle bychom také mohli několik dní topit pod lokomotivou, co ty na to?"
"Buď zticha," zařval na ni znechuceně.
"Promiň. Jenom jsem žertovala. Ty máš tyhle věci asi dost rád, že?"
Obezřetně zavřel knihu a došel si do regálů pro další. Byl to také vědecko-fantastický román. Vlastně tu byly výhradně knihy s podobným obsahem. Romány, vědecké studie, biografie autorů.
"Co to znamená »vědecko-fantastický«?" zeptala se Edge.
Chvilku se jí to pokoušel vysvětlovat, ukázalo se to však jako naprosto zbytečné. Raději to vzdala a vyšla z knihovny ven. V policích nalezl i objemné album fotografií kosmických plavidel. Podobné fotografie byly už dlouhá léta zakázány. Obdivoval pozoruhodné přístroje, rakety, projekty celých orbitálních stanic i obrázky kosmonautů při letu, oblečených do zvláštního oděvu, jakéhosi ohebného skafandru podobajícímu se v něčem současným kombinézám. Ty však byly vybaveny pouze kuklami z umělé hmoty.
Proč vlastně ti lidé vlastnili tolik knih? Jak potom mohli lovit ryby, žít svojí prací a zároveň i studiem tak náročných děl? V tomto světě byla hranice mezi intelektuály a manuálně pracujícími lidmi velice ostrá. Vědec, zabývající se výlučně svými výzkumy, téměř neopouštěl svůj maličký a útulný svět. Nebyl by schopen vzdorovat nesmírným útrapám polární zimy, kterým se vystavoval každý opovážlivec po opuštění klimatizované stanice.
"Pojď se rychle na něco podívat," zavolala na něho Edge, která mezitím vrazila do místnosti. Leknutím až nadskočil. Popadla ho za ruku a dotáhlo až do zadní části vagónu.
"Tohle vypadá jako nějaký kostel Neokatolíků."
Podobnost byla opravdu zarážející. Na stěně visela podobizna usměvavého kosmonauta v životní velikosti. I slovo kosmonaut Lien znal. Nad obrazem byl zlatým písmem vyveden nápis: "Na paměť Johna Bermanna, našeho slavného předka, hrdiny vesmíru ve službách lidstva. Tvou světlou památku budeme zachovávat tak dlouho, dokud budou žít naše děti."

15

Spalovači ledu

Kidovým dělostřelcům se nepodařilo Mikadovu síť vyhodit do povětří. Dvě koleje zůstaly netknuty. Právě po nich neustále proudily jednotky a zásobovací konvoje Lady Diany. Podle všeho se na protiútoku v tomto sektoru podílely celé dvě třetiny Panamerické flotily. Tlustá žena tedy vsadila vše na jednu kartu překvapivé ofenzívy.
Kid si uvědomil, že jenom díky jeho předtuše se teď Hot Station nenacházela pod palbou nepřátelských torpédoborců. Přesto však situace byla více než obtížná. Všude okolo nich svištěly dalekonosné rakety, vystřelované z dosud neznámého místa. Celé mužstvo se muselo přesunout více k severu. Přiblížili se tak k napojení, v jehož blízkosti se odehrávaly krvavé boje. Jeho malé jednotky dělaly co mohly, ovšem ultramoderní návěštní čluny, hlídkové lodě i torpédoborce Lady Diany byly až neskutečně účinné.
Měli už asi sto mrtvých a stejný počet raněných, na místě však nebyl jediný nemocniční vlak, který by je ošetřil. Veškerá válečná infrastruktura, prakticky nevyužitá, se v této chvíli nacházela v Hot Station. Kvůli zuřícím bojům se obří kladeč nemohl dostat na 5.síť dříve než za čtyři dny. Mohli změnit trasu a získat tím jeden den, bylo však velmi riskantní ukazovat jej očím Panameričanů a provokovat je k akci. Přesto se k tomu Kid odhodlal. Okamžitě po dokončení únikové cesty by mohl nepřítele potrápit na dvou rozdílných místech.
"Musíme posbírat raněné a odnést je na palubu kladeče," řekl. "Jsou tam dostatečně velké místnosti i chirurgické sály. Jen tak můžeme zachránit co nejvíce mužů."
Většina velitelských kádrů armády mořského ledovce se naštěstí rekrutovala z Lovců tuleňů, tvrdých chlapíků, odjakživa zvyklých na život na mořském ledovci. Po zničení svých vozidel byli schopni dlouho přežívat na ledu a vyčkat na příchod pomoci. Pokračovali dál v partyzánské válce a svou odvahou nepřestávali nepřítele ohromovat. Ten zatím bombardoval Komisi pro Dohody z NY Station zprávami, v nichž hlásil vážné prohřešky proti přísným pravidlům železniční společnosti. Charakter války měl i nadále zůstat železniční. Ovšem Lovci tuleňů se řídili především svým vlastním instinktem a svými přenosnými zbraněmi dokázali zaútočit na návěštní i hlídkové lodě a nepřítele lákali do důmyslných pastí. Vyskakovali na jedoucí vozy a vrhali granáty do spojovacích uzlů a větracích šachet.
A tak se nepřátelského hlídkového člunu zmocnil jistý Burban. Se čtyřicítkou svých mužů se na něj nalodil a obrátil se na protivníka. Aniž by mohl nepřítel nějak zareagovat, podařilo se mu zničit dvě jeho malé jednotky a vážně poškodit torpédoborec, který se okamžitě ocitl v plamenech. Pak na ně ovšem zahájil palbu raketami další z torpédoborců a Burban s několika svými druhy zahynul. Ostatní se schovali mezi okolními závějemi a neustávali v útocích na nepřítele s pomocí přenosných raketometů, které objevili v podpalubí poškozeného torpédoborce.
Boj byl mimořádně tvrdý a situace se mohla velice snadno vyvinout k naprostému vítězství stejně tak jako k totální porážce. Lidé z Hot Station se pod vedením šéfa železniční policie Lichtena začínali přibližovat k čelnímu panamerickému torpédoborci. Podminovali celé kilometry kolejí, snažili se ovšem nalákat do této pasti nepřátelskou loď a potom teprve síť vyhodit do povětří. Ovšem po nedávné porážce Lady Diany a její velkolepé flotily se obezřetnost velitelů jednotek i všech posádek znatelně zvýšila. Mořskému ledovci nedůvěřovali a nijak netoužili po nějakých bláznivých dobrodružstvích s nejistým koncem. Stále měli na paměti, že se pod nimi prostírá nejhlubší oceán světa. Tato myšlenka je nyní pronásledovala jako neúprosná noční můra, Z tohoto důvodu začal bojový duch ochabovat a boj pomalu ztrácel na intenzitě. Atmosféra na palubě povážlivě houstla. Bylo to vůbec poprvé, co se opovážili tak daleko na ledovec a nikdo nevěděl, jestli se třeba podruhé neroztrhne a nepohltí je.
Dva torpédoborce a čtyři menší lodě se z pasti nakonec vyprostily a zamířily k východu. Zprávu o svém brzkém příjezdu ohlásili torpédoborci na čele. Kid byl o tomto vzkazu informován a zeptal se Lichtena, zdali jej i on zachytil.
"My jsme připraveni," odpověděl mu šéf Železniční. "Stále. Celou noc a ještě půl dne jsme strávili kladením min. Torpédoborec pronásledujeme a nevypadá to, že by chtěl zasáhnout."
"Mezi malými jednotkami je i jedna minolovka s posádkou, složenou hlavně z průzkumníků. Právě tu je třeba zničit ze všeho nejdříve."
Stamw mu malou loď vybavenou teleskopickým jeřábem, rozvírajícím se v neobyčejně krátkém čase, do detailů popsal.
"Pokud ji nebudete moci zničit, vyhoďte do vzduchu část sítě," nařídil Kid, "Opakujte to tolikrát, kolikrát to bude nezbytné. Nepřítel se k vám nesmí přiblížit na vzdálenost menší než sto kilometrů. My na spojení jihozápadním směrem potřebujeme tři dny. Ta mašina to dřív nedokáže."
Veškerá hlášení byla zakódovaná. Pokud by Panameričtí stroj ve své těsné blízkosti objevili, znamenalo by to konec. Určitě se domnívají, že se nachází někde na jihu. Bylo docela dobře možné, že Lady Diana připravuje útok svými minikladeči. Neměli však žádnou možnost kontrolovat konečnou stanici nové trati. Právě zde se Panameričtí mohli napojit a zčistajasna se jim vynořit za zády. Kid se při tomto pomyšlení zachvěl.
"Kaempolis volá o pomoc. Zachytili jsme nějaké slabé vysílám. Podle všeho tam Panameričané postříleli několik desítek lidí a stanici pročesávají jejich hlídky. Od vládní spirály namířili děla a kulomety na nástupiště a pohrozili otevřením přechodových komor, ve snaze ochromit zimou všechny pokusy o odpor."
Kid na sobě nedal znát žádné emoce. Osud toho města jej nechával lhostejným. Občas si dokonce v duchu přál i jeho zničení, které by zvýhodnilo Titanpolis, ležící o něco dál na východ. Vyplnil by se tak jeho nejtajnější sen.
"Torpédoborce zahájily palbu a pomalu postupují kupředu," oznámil mu Lichten. "Začíná velká ofenzíva."
"Takže hodně štěstí," odpověděl mu Kid. "Lady Diana dostane znovu na frak. Nakonec jí stejně nezbyde nic jiného, než na nějaké ztrouchnivělé drezíně vzít do zaječích."

16

Spalovači ledu

Lien Rag dočista zapomněl na návrat. Důkladně si prohlížel všechny fotografie zdobící stěny kaple, zasvěcené kultu jednoho z jejich předků. Na všech byla zobrazena raketa ohromujících rozměrů. Dosahovala délky jednoho kilometru.
"Profesor Harl Mern... Vlak plný dokumentů, knih a archívů. Intelektuální Ložiska Dokumentace. Takové kosmické lodi stavěli pozemšťané někdy okolo roku 2015 přímo ve vesmíru. Tato odstartovala asi v roce 2018."
"Co je to, kosmická loď ?"
Podíval se na ni aniž by její slova vnímal. Okamžitě se opět ponořil do zkoumání dalších fotografií. Usmívali se z nich desítky lidí ve skafandrech. Horečně se snažil rozpomenout na vše, co mu tenkrát Harl Mern vyprávěl.
Bylo to tehdy, když s Leouan naposledy navštívil Transevropskou. Pátral po dokladech o papežích, kteří se střídali v počátečním období Velké paniky. V období nového zalednění. Setkal se tam i s etnologem, svým starým přítelem, který mu ukázal novinový výstřižek popisující stavbu jakési obrovské vesmírné lodi. A tady náhle narážel na nové detaily a četná upřesnění. Je to příběh lodi, odvážející kolonisty k jakési planetě. Ještě přesně nevěděl, ke které. Ale všechno to muselo být někde zde, v tomto chrámu. Jistý John Bermann, který na Zemi zanechal svou ženu a své tři děti proto, aby se stal členem posádky kosmické lodi... Jmenovala se TERRA. Lien Rag odkrýval její vnitřní organizaci, seznámil se s jejími iontovými motory, s částmi vyhrazenými kolonistům i posádce. Bermann zde byl pouhým důstojníkem mechanikem.

"Je tu zima," ozvala se Edge. "Půjdeme? Musíme přiložit na topeniště a hlavně si dávat pozor na Nathy. Bojím se, že na nás chystá nějaký podraz. Hlavně teď, když si Morn usmyslel, že s námi bude chodit. Prosím tě."
Konečně ji uslyšel. Vypadal, jako kdyby se právě probudil z nějakého snu. Překvapeně na ni vzhlédl:
"Co jsi říkala?"
Uchopila ho pevně za ruku. Zvedl se. Když spolu vystupovali z posledního vagónu naplněného rybami, ukázal náhle vzhůru k zatažené obloze:
"Tam někde nahoře jsou lidé. Odešli odtud před třemi stovkami let a očekávají odpověď."
"Jakou odpověď?"
"Chtějí se dozvědět, co se s námi stalo."
"Lidé, tam nahoře? V takové směšné skořápce? To ti nevěřím."
"Samozřejmě, že ano. Není na tom přece nic nenormálního."
Naložili do kotle. Netrvalo dlouho a přišel za nimi Morn.
"Našli jste něco zajímavého?"
"Nějaké knihy a fotografie. A také kapli, která je centrem kultu jakéhosi Bermanna."
"Žádné jiné potraviny kromě ryb?"
Ani si na ně nevzpomněli.
"Vrátíme se tam," navrhla Edge.
"Musíme si ale dát pozor," varoval je Lien Rag. "Nezapomeňte, že podle všeho všichni ti lidé zemřeli zcela pokojně na lůžku. Nemáme tušení o tom, proč tady vlastně tolik lidí naráz zemřelo. Měli bychom určit nějaký postup, kterým se budeme řídit."
"Myslíš, že by ty potraviny mohly být otrávené?"
"To nevím. V každém případě ale máme dostatek času na to, abychom to zjistili. Hlavně si musíme dát pozor."
Hned ráno se vrátil do kaple. Shromážděné dokumenty o rodinném hrdinovi ho neodolatelně přitahovaly. Věděl už, že TERRA opustila oběžnou dráhu Země v roce 2018. Vrátila se však vůbec někdy? Očekával je tady někdo ještě v období Velké Paniky, tedy okolo roku 2050? Po dvaatřiceti letech?"
"Měli tady spoustu jídla, čaj, konzervy i oblečení. V zásobnících na lokomotivě je také dostatek minerálního oleje. Stačil by na mnoho dní jízdy. Proč jsou tedy mrtví?"
"Opravdu to nevím."
"Někde tu přece musí být nějaká palubní kniha?"
Lien Rag se téměř násilím přinutil vstát od svého bádání a přešel na starodávnou dieselovou lokomotivu. Nádrže byly opravdu plné. Jestli byl hořák správně seřízen, nemohli mít žádné potíže.
"Tohle jsou ty Železniční Instrukce?"
Natahovala k němu ruku s jakousi knihou. Skoro ji Edge vytrhl z rukou.
"Ty jsi ale divoch, a to si říkáš intelektuál! Teď už vím, proč si na vás LKB musejí dávat pozor!"
Narazil v nich na zmínku o spojovací trati k malé rybářské stanici, vystavěné na méně silném ledě. Zóna byla bohatá na makrely.
"Takže už víš, kde je ta odbočka na západ?"
"Najdeme ji."
"Je to palubní kniha. Záznamy končí prvním březnem... dva dva devět a osm, to znamená co?"
"Dva tisíce dvě stě devadesát osm."
"Přesně tak. Můžu to přečíst? Odjíž... díme... zít... ra... rá... no... pro... dat... ry... by... do Stanley Station."
"To je na australasijském vnitrozemském ledovci."
"Náš... náš... host..."
Rozčilený na nejvyšší míru natáhl ruku, ona si však knihu přitiskla na prsa.
"A co mi za ni dáš?"
"Co si řekneš."
"Jen se snaž."
"Leda tak pár na holou."
"To ses nepředal," slabikovala vyzývavě.
"Neblázni a dej to sem."
Zuřivě mu ji mrštila do obličeje. Musel ji sbírat po zemi. I když byla vyrobena ze speciálního papíru, zasloužila si přece jenom lepší péči. Kniha se drobila na malé kousky, které padaly k zemi jako konfety.
Onoho dne tu rybáři měli hosta. Byl to nákupčí, který za patnáct a půl tisíce dolarů sjednal dodávky zboží pro Stanley Station. Jmenoval se Tarphys. Nějakou dobu s nimi asi putoval po ledovci.
Na jiném místě nalezl kompletní seznam členů tohoto společenství. Většinou nosili příjmení Bermann, dva z nich se ale jmenovali Veriano. Jedna z Bermannových dcer si tedy vzala za muže nějakého cizince. A ještě dvě stě osmdesát let po startu TERRY všichni uctívali památku svého předka. Bylo to něco nevšedního. Ale stále to ještě neříkalo nic o jejich smrti.

17

Spalovači ledu

Lady Diana zběsile bušila pěstí do stolu.
"Ten skrček je démon. Vždycky přijde na to, co zamýšlíme. Musí mít spojem s nějakými tajemnými mocnostmi. Málem na nás padnul, už když na našem obřím kladeči přejížděl přes hranici."
Po chvíli se trochu uklidnila a sklonila se nad mapou. Spojení provedené minikladečem na páté síti se nakonec přece jenom povedlo, a to přímo za zády Kida, mířícího na jih.
"Myslel si asi, že nás obejde, ale potom mu zčistajasna došlo, že na něho také snadno můžeme vyzrát. Vždyť on je vlastně geniální vojevůdce, skoro jako kdysi Napoleon. Ale my se mu přesto dostaneme na kobylku, my ho zničíme. Donutím ho složit zbraně a potom ho vyhostím někam na Velký sever, k pólu. Celá jeho slavná společnost zmizí z povrchu země a nikdo po ní ani nevzdechne. Hlavní město srovnáme se zemí a všude postavíme naše velrybářské stanice. Energii si budeme brát ze sopky. Musíme jí ale vymyslet nějaké nové jméno. Nic tam nezůstane na svém místě, to vám povídám..."
"I když se brání, můžeme se pohybovat až skoro u nepřátelské páté rovnoběžky... Konvojům ovšem hrozí velké nebezpečí, myslím hlavně na ty, které přivážejí zásoby. Vždyť oni vůbec nedodržují železniční zákony. Velitelé jednotek nám o tom posílají jednu zprávu za druhou."
"Tak to oznamte také do NY Station. Třeba ho postaví před soud. Zmizí ze světa a všichni budou jenom rádi."
Prstem ukázala směrem k Hot Station.
"Zítra tam chci být."
"Zásobování vázne. Nutí nás to ke zpomalení ofenzívy. Jen co obnovíme..."

"Řekla jsem zítra."
"To půjde dost těžko. Budeme mít velké ztráty."
"A jak to vypadá před námi?"
"Mořský ledovec ještě není dostatečně pevný, aby unesl naše mohutné jednotky."
"A kdy to tedy bude?"
"Do dvou dnů. Pozítří budeme určitě moci do Hot Station vniknout zároveň ze západu a z jihu. Ale to víte, přece jenom je to velká vesnice. Najdeme tam jenom pár vyhnanců, skleníky, nějaký ten chov..."
"A co naši zajatci?"
"Určitě je odvezli někam daleko na sever, mimo náš dosah. Kid má za sebou tisíce kilometrů, po kterých před námi může ujet a válka se potáhne donekonečna."
"A co kdybychom přece jenom vzali Hot Station útokem a pořádně ho přiskřípli? Už se nemůžu dočkat, až se mi ta jeho velikánská hlava bude klanět. Opravdu měří jenom metr deset?"
"Máme tu pár jeho fotek."
S pohrdavým úsměškem na ně pohlédla a hned je odhodila zpátky na stůl.
"Nakonec ho určitě dostaneme. Musíme ale uvolnit ten spojovací bod, aby naše konvoje mohly volně jezdit. Vydejte příslušné rozkazy."
"Mohli bychom se vydat na jih po nové síti, směrem ke Kidově malé flotile."
"Proč ne?"
"Jen aby to nebyla nějaká léčka. Nechceme přece znovu prožít takovou katastrofu..."
"Jakou katastrofu?" zařvala hromovým hlasem. "Dobře víte, že si takové řeči nepřeji. Mořský ledovec je v této zóně dostatečně silný. Určitě pod námi nepraskne. Na cestě k Hot Station je tomu možná jinak, ale u Mikadovy hranice v žádném případě ne. Tam tloušťka ledu dosahuje několika desítek metrů. Nejsou tu přece rybářské stanice ani tulení otvory, tak co?"
"Dobrá, uděláme jak myslíte."
"Poslali jste Mikadovi můj dar?"
Během prací na velkém tunelu v panamerickém podzemí bylo objeveno několik starožitných obrazů. Plátna nesoucí podpisy slavných mistrů zůstala zcela nedotčená. Lady Diana se samozřejmě o umění nikdy nezajímala, ovšem Mikado by obětoval snad celou svou společnost za to, kdyby mohl taková historická díla vlastnit. O to ochotněji potom nabídne své území k přejezdům jejích kladečů.
"A co je nového v Kaempolisu?"
"Ticho a klid. Chápou rychle."
"Chvíli křičí Kidovo jméno a hned toho zase litují. Však já už je naučím. Hned jak to bude jenom trochu možné, vyženu je."
"K Mikadovi?"
"O takový dárek by asi nestál. Mimochodem, je opravdu taková bečka, jak se o něm vypráví?"
"Ano, Lady, panděro má pořádné."
Pobaveně se usmála a úkosem pohlédla na svého pobočníka.
"Jen tlustí vždy vyhrávají, myslete na to."
Otočila se na podpatcích. Výtah ji dovezl do jejího bytu. Měla právě tak čas na to, aby se stačila připravit na návštěvu onoho mladého námořníka, který ji dnes ráno tak zaujal.

Spalovači ledu

Po několika dalších hodinách už Lien Rag všechny členy rodiny Bermannovy a Verianovy znal jménem. Pomohl mu k tomu seznam vypracovaný Royem Bermannem, mužem, který sám sebe pokládal za hlavu celého klanu. Zvláštní bylo to, že zatímco po celá uplynulá tři století byla jména i příjmení nejrůznějším způsobem komolena nebo naprosto nevysvětlitelně zkracována, lidé zde si uchovávali až dojemný vztah k archaickým jménům. V železniční společnosti mohl člověk mít i jediné jméno, případně jméno a příjmení anebo směsici jednoho i druhého. Syn nebyl nikterak nucen k přijetí jména svého otce nebo matky. Pokud změnu své totožnosti pokládal za užitečnou, nic mu v ní nebránilo. Společnosti nakonec takovému vývoji dávaly svou tichou podporu z obavy, aby snaha dopátrat se původu jedince nevedla k touze zkoumat celou Velkou historii.
Edge tu byla s ním. Děti měly půvabná jména jako Ariel, Chloé, Diana či Lucile... Plakala nad tělíčky, ze kterých už před padesáti lety vyprchal život.
"Stále nemohu přijít na toho obchodníka s rybami Tarphyse. Nejspíš rybářskou stanici opustil už před smrtí ostatních." Lien Rag si svůj názor nechával zatím pro sebe a pokračoval v bádání. Aby si jím mohl být absolutně jistý, musel by mrtvoly pitvat. Raději se několikrát za den vracel do kaple, zasvěcené kosmonautu Johnu Bermannovi. Pečlivě pročítal všechny dostupné dokumenty.
Kosmická loď TERRA, vybavená jakýmsi neznámým způsobem pohonu, odstartovala k letu na vzdálenou planetu Ophiuchus IV alfa. Měla na ní vysadit kolonisty a někdy okolo roku 2050 se vrátit na Zemi. Lien Rag měl pouze povrchní znalosti z oblasti kosmických letů, přesto mu však tato čísla připadala naprosto neuvěřitelná. Ophiuchus IV se přece musela nalézat hezkých pár světelných let od Země, tedy ve vzdálenosti několika miliard kilometrů. Jak by potom TERRA mohla vykonat cestu tam i zpátky během tří desetiletí...
"Nechal tu ženu a děti? Aby na něho po návratu místo nich čekala stařena a dospělí lidé?"
"Určitě najdeme nějaké vysvětlení," řekl jen Lien Rag, kterého podobné otázky také pořádně zaměstnávaly.
Zajímat se o ně začal dokonce i Morn. Našel nějakou knihu o astronomii a po celé dlouhé hodiny se od ní nedokázal odtrhnout. Také on doposud věřil představám Země, plující někde uprostřed zamlženého světa. Jen těžko by si mohl představit dřívější vesmírnou mapu, s Mléčnou dráhu a planetami Sluneční soustavy.
Potravin, které nalezli v rybářské stanici, se stále neodvažovali dotknout. Báli se otravy, botulismu. I když ti lidé určitě na botulismus nezemřeli.
"Smrt je stihla ve spánku," vyhrkl Lien Rag.
"Zemřeli zimou?"
"Možné to samozřejmě je. Ovšem v tomto případě by to všechno muselo trvat přinejmenším několik dní. Měli přece co jíst i do čeho se obléci. Žili v pečlivě utěsněných vagónech. Takové okamžité následky by nemohlo mít ani náhlé vyhasnutí kotle. Někteří z mrtvých by nutně museli být jinde, než na lůžku. Moc rád bych také věděl, kam se vlastně poděl ten obchodník s rybami Tarphys, který jim za makrely měl zaplatit patnáct tisíc dolarů."
Morn a Edge přelévali minerální olej z věder do tendru, po chvíli ovšem objevili kompletní čerpací zařízení i s hadicemi. Za několik málo hodin tak byla nádrž naplněna až po okraj a to ještě ve staré dieselové lokomotivě zbývalo dvakrát tak větší množství
Lien Rag objevil i účetní knihu a dozvěděl se z nich znepokojivou skutečnost. Prvního března roku 2298 převzal Roy Bermann z Tarphysových rukou zálohu ve výši osmi tisíc dolarů a zároveň mu na tuto částku vydal stvrzenku. Zbytek měl být Australskou bankou vyplacen ve Stanley Station, okamžitě po dodání ryb.
Podle záznamů provedených Royem Bermannem se téhož dne měla v rodinném trezoru nacházet částka deseti tisíc sedmi set čtyř dolarů. Kam se ale trezor poděl?
Nathy stále nebylo vidět, společné práce se ani jednou nezúčastnila. Nakonec se rozhodli otevřít jednu masovou konzervu. Jejich chuť na cokoli jiného než rybí maso byla tak silná, že toto riziko dobrovolně podstoupili. Nakonec mezi sebou losovali. I po čtyřiadvaceti hodinách po požití masa se Edge, na kterou los padl, cítila skvěle. Od tohoto

okamžiku se jejich strava citelně proměnila. Stala se bohatší a rozmanitější. Nathy se k nim však stále odmítala připojit.
"Takže ona jí pouze ryby?" zeptal se Lien.
Morn chvilku vypadal zaskočeně a nakonec jen mlčky sklopil hlavu. Edge po chvilce váhání přiznala, že se její družka nadále živí stejným způsobem jako dosud. Liena Raga to nejprve překvapilo a potom rozhořčilo. Dívka tedy zatvrzele přijímá lidské maso, což bylo teď pro ostatní už absolutně nepřijatelné. Ve vlaku měli dostatek jídla na roky dopředu.
Uzavřela se ve svém kupé. Marně klepal na dveře.
"Chtěl bych si s vámi promluvit," začal smířlivým tónem. "Dostali jsme se k velkém množství potravin. Váš jídelníček byl mohl být nyní bohatší. Stejné je to i s teplem."
Marně čekal na jakoukoli reakci uvnitř kupé.
"Měla byste přijít mezi nás. Všichni tady prožíváme výjimečnou situaci a právě proto si musíme navzájem pomáhat. Zapomeňme na to, co nás rozděluje, na všechny fyzické i morální odlišnosti. Máme sice jiný způsob myšlení, ovšem proto, abyste vyznávala vaše ideály, ještě nemusíte naši skupinu opouštět. Možná se nechcete nechat ovlivnit naší nenuceností a radostí z dostatku jídla a tepla. Cožpak si opravdu myslíte, že je správné se stále živit ostatky vašich bývalých soukmenovců? O co vám vlastně jde? O sebemrskačství? Nebo snad věříte, že při kanibalismu do vás přejde jejich síla nebo inteligence? Dáváte v šanc vaše fyzické i duševní zdraví. Už brzy se vám začne výrazně nedostávat některých vitamínů. Lidské maso navíc obsahuje i některé toxické látky."
I když si nebyl moc jistý tím, co právě říkal, byl přesvědčen, že mu Nathy uvěří. Také on se po dlouhé dny tímto způsobem živil, teď se mu ovšem při pouhém vyslovení slov lidské maso zvedal žaludek. Byl vrcholně rozčilený. Šel se raději ven vyzvracet a poté se vrátil do kupé, kde se na chvilku rozložil na lůžku. Kupé sdílel společně s Edge a sousedilo s oddělením, obývaným Mornem. Edge mu donesla hrnek teplého čaje a také nějaké léky, které vyhrabala v lékárničce rybářů.
"Určitě chce zůstat věrná LKB," prohlásila rezolutně. "A té jejich barbarské čistotě. Do nejdelší smrti se nezmění. Možná nás bude chtít zlikvidovat a nádavkem ještě zamést všechny stopy našeho nezdaru. Vždyť ona tomu všemu opravdu věří. Myslí si, že nové uspořádání společnosti založené na vůli lidu bude prosperovat. Když jsme s troškou paliva a potravin opouštěli Amertume Station, hustila do nás, že nám v hledání tuleního otvoru pomůže naše odhodlání a že se brzy vrátíme zpět i s tunami masa a oleje."
"Nemyslím, že by nás chtěla oddělat," vmísil se do hovoru Morn. Byl do Nathy stále stejně beznadějně zamilovaný, její jídelníček mu však naháněl nelíčenou hrůzu.
Její odhodlání nadále porušovat tabu i přes to, že už to dávno nebylo nezbytné, jim připadalo hrůzně zvrácené.
Nakonec v podlaze jedné malé kanceláře nalezli i onen zmíněný trezor. Byl otevřený a prázdný. Žádné peníze a dokumenty v něm nebyly. Někdo je odnesl.
"Zlodějem mohl být jedině Tarphys."
Zasedli k jídlu v příjemně vytopené bývalé obývací místnosti Bermannů - Verianových. Mohli si vybrat z několika druhů jídel. K pití měli pivo. Morn hltavě polykal. Už několik let neměl příležitost zúčastnit se takových hodů a jeho nenasytnost ho přece jenom vzdalovala Nathy.
"Když se odvážil ty prachy ukradnout, musel si být zároveň jistý tím, že se o tom nikdo nedozví," sděloval s plnou pusou svoji myšlenku.
"To samé si myslím i já," promluvil Lien Rag. "Není mi ale jasné, co by z toho všeho vlastně měl? Osm tisíc dolarů sem dovezl a deset tisíc zase odvezl. Ryby ale nechal na místě. Cožpak by sem jezdil jen proto, aby zavraždil patnáct lidí a zase odjel s kořistí dva tisíce tisíc dolarů?"
"Těch osm tisíc ale nepatřilo jemu. On byl pouze prostředníkem. Takže těch dolarů získal opravdu deset tisíc a po návratu bez ryb mu zbývalo vymyslet si nějakou báchorku, kterou by uchlácholil své zaměstnavatele."
"Ne, určitě tomu tak nebylo. Podle mně sem Tarphys přijel právě kvůli tomu, aby Bermannovu a Verianovu rodinu vyvraždil a úplně ji vymazal z povrchu zemského."
"A proč to všechno?"
"Do takových úvah bych se raději nepouštěl, protože si tím vším vůbec nejsem jist," řekl jen Lien Rag.
"Prostudoval jste Železniční Instrukce dokonale?
"Ještě s tím nejsem úplně hotov."
"A víte už aspoň, kde je ta odbočka, o které jste mluvil?"
Lien Rag si nalil do skleničky trochu alkoholu a naráz jej vypil.
"Žádná odbočka tam není. Ani na západě, ani na východě."
Morn znehybněl s otevřenými ústy a s kouskem ovocného koláče v ruce:
"Ale vždyť..."
"Takže ty jsi nám lhal?" vykřikla Edge a chvěla se přitom po celém těle.
"Ne. Skutečně jsem věřil tomu, že tam někde vede trať, která by nám umožnila vyhnout se Amertume Station. Dnes už ale vím, že jsem se mýlil."
"A co v jižním směru?"
"Podle Ž.I. tam vede slepá trať dlouhá asi tisíc kilometrů, která náhle končí. Se sítí Panamerické Antarktidy spojena není. Takové spojení sice existuje, ale mnohem dál na východ. Další jsou pak na západě. Pokud jde ovšem o nás, jsme do slova a do písmene odříznuti."
Morn rázem vyskočil od stolu a opřel hlavu o jedno z okének, ze kterého seškrabali námrazu. Všude, kam až oko dohlédlo, se táhl zasmušilý horizont mořského ledovce.
"Uvědomujete si to vůbec," zvolal a rukou přitom bušil do tlustého skla," uvědomujete si to? Kvůli našim soukmenovcům v Amertume Station se už nikdy nebudeme moci vrátit do civilizace. Odsoudí nás k smrti."

"I kdybyste s sebou dovezli stovky tun ryb? Už dvě stě padesát let jsou sice zmrazené, ale jsou stále poživatelné. V každém případě se z nich alespoň může vyrábět olej. A my jsme je přece ochutnali a vůbec nic nám není."
"To jim nebude stačit. Přece jsme dostali rozkaz utvořit tuleňářskou jednotku..."
"Můžeme tu rybolov obnovit. K dispozici máme veškerý potřebný materiál. Budete jim dodávat makrely."
Morn a Edge se na sebe podívali a v očích měli stejnou otázku.
"Tak co je?" skoro zakřičel Lien Rag.
"Možné by to bylo," začal nejistě Morn.
"Ovšem bez Nathy," ukončila rozhodným hlasem jeho myšlenku Edge a odsypala si do svého nápoje trochu práškového cukru. "Už se nemůže dočkat, až si bude moci posypat hlavu popelem a nás obvinit z postojů nepřátelských lidu. Rybářskou stanici zabaví a nás stejně postřílejí."
"To raději zůstanu tady," prohlásil Morn, "je to ale hrozná představa. Příšerná. Nathy se už brzy začne zajímat, proč tak dlouho zůstáváme na jednom místě. Nedosáhne klidu, dokud nestane před lidovým tribunálem, aby tam mohla deklamovat svou i naši vinu. Já ji mám sice hodně rád, ale stejně tak dobře vím, co všechno se jí honí hlavou. Až moc dobře to vím. Nechce nás zabít, ale myslí na to, jak nás všechny donutit ke zničující sebekritice. Možná právě proto stále stejně zatvrzele pojídá lidské maso. Jako kdyby chtěla vytrvat ve svojí sebezničující vášni."

19

Spalovači ledu

Podle toho, co jim sdělil baculatý mladíček, byl profesor Ikar stále naživu a nádeničil kdesi na stavbě vysutých sítí klenoucích se nad třetím okruhem.
"Zde také svůj život jednou dokoná, protože je neproduktivní osobou."
"Vždyť je jedním z nejvyhlášenějších odborníků na Zrzavé," zaprotestovala Yeuze. "I Lien Rag se s ním často setkával. V Kaempolisu dokonce založil svůj vlastní institut. Přece nemůžete chtít po vědci, aby vykonával stejnou otročinu jako obyčejný dělník, to vám snad musí být jasné. Zabíjíte neobyčejný mozek."
"Žádné neobyčejné mozky neexistují, všichni lidé si jsou rovní a po překročení hranice třiceti let jejich schopnosti rychle upadají. Byli jsme nuceni přistoupit k eliminaci takového falešného dělení, vedoucího jedině k segregaci. Chcete proti sobě postavit na jednu stranu inteligenty a na druhou hlupáky. To se vám líbí? Takhle to děláte v té vaší Západní zóně?"
"U nás vládnou jiná kritéria než u vás. My neházíme do ohně knihy Lidí z Tepla ani neodsuzujeme intelektuály na smrt."
"Co může vědět o Zrzavcích?"
"Spoustu věcí."
"Uměl by pro nás třeba objevit nějakou tulení díru v končinách, o kterých Lidé z Chladu říkají, že tam žádná není?"
"Teď mě dobře poslouchejte," vmísila se do hovoru Leouan. "Já s vámi toho profesora vyměním za vlak o dvaceti cisternových vagónech plných oleje nebo jiného srovnatelného paliva."
"Kde takový vlak vezmete?"
"V Australasijské. Mikado nám umožní průjezd."

"Ano," přidala se Yeuze. "Určitě ho dokážeme přesvědčit."
Nemusela dlouho přemýšlet o tom, jaký argument přitom použije. Mikado se podřídí.
"Předám to výš."
Stále si na tuto úzkostlivou snahu o úřední postup nemohla zvyknout. Za Lienem Ragem na jih je nechtěli pustit. Občas dokonce zaslechli něco o svém brzkém vyhoštění. Západní zóna ležela až na druhém konci světa a z tohoto důvodu LKB naprosto nezajímala. Zatím však doufali, že se jim podaří obměkčit je nápadem s výměnou a dosáhnout tak alespoň propuštění profesora Ikara.
"Určitě nám na to neskočí."
Jdrien se několikrát pokoušel navázat telepatické spojení se svým otcem. Volání však adresáta nenacházelo. Lien Rag musel být cele zaujatý myšlenkou na své přežití, než aby jeho duše mohla být oslovena synovskou něhou.
Nad středem města se pomalu začínala tyčit podivná kopule. Složena byla ze dvou hemisfér z plastické hmoty, zadržujících vzduch. Celek udržovalo ve vzpřímené poloze několik všelijak poskládaných lešení. Nucení dobrovolníci, pracující až nahoře, tak byli vlastně odsouzeni k smrti. Byly dny, kdy jich dolů padalo i několik desítek. Jejich těla se při dopadu rozbíjela o vozy a koleje. Došlo sice k několika drobným vzpourám, rychle však byly potlačeny. Nejodvážnější z odvážných si sice vydobyli alespoň nějaké přídavky kalorií, všude ovšem panoval všudypřítomný plíživý strach.
Navařování těžkých částí kopule na úzké nosníky občas vyžadovalo zavěsit se nad hlubokou propastí na konci tenoučkého lanka, které s vypětích všech sil drželi ostatní Nucení dobrovolníci.
"Jen co přijde nějaká pořádná bouřka, tak to přece musí spadnout," podivovala se Yeuze. "Vždyť tu rychlost větru může dosahovat i čtyř set kilometrů za hodinu.
Neměli žádnou praktickou možnost dozvědět se něco konkrétního o událostech ve Společnosti mořského ledovce. Podle toho, co se říkalo, utrpěla Lady Diana dvě porážky. První v oblasti Round Station a druhou, která pro ni znamenala hotovou katastrofu, během ofenzívy na síti 160.poledníku při dobývání Hot Station. Bojovníci Společnosti mořského ledovce kru zapálili a vytvořili celé umělé jezero rozkládající se na ploše jednoho sta čtverečních kilometrů. Dozvěděli se také, že se Kaempolis ocitl v rukou Panameričanů, kteří denně popravovali několik desítek osob.
Ve svým nástěnných novinách LKB vysvětlovaly lidu, že obě nepřátelské strany stojící si tváří v tvář proti sobě hrají pouze dobře nacvičenou komedii a že v jádru mají vlastně mnoho společného. V boji o hegemonii v koncesi prý není vítěz vůbec důležitý. Nakonec to vždy budou jednotky LKB kdo koncesi obsadí, bandity vyženou a nastolí nový a lepší řád.
Leouan ani Yeuze se ovšem nikde ani náznakem nesetkaly s přípravami nějaké invaze. LKB všechno své úsilí soustřeďovaly na bývalou Amertume Station, kterou postupně proměňovaly na regulérní vyhlazovací tábor. V den svých třicátých narozenin se Milicionáři LKB stávali Nucenými dobrovolníky. Zatím jich ještě nebylo mnoho, jejich počet však pomalu ale jistě narůstal.
"A kolik vám je vlastně let?" obrátila se Leouan na obtloustlého chlapce, který ve skutečnosti převzal funkci jejich prostředníka s nejvyšší Buňkou.
"Nevím proč bych se zrovna vám měl svěřovat," odsekl nazlobeně.
"Devětadvacet?"
"Kdo vám dal právo takhle lhát?" zařval. "Vždyť mi ještě nebylo ani dvacet."
Rukávem si otřel pot z čela. Teplota ve zvláštním vlaku Leouan nepřesahovala patnáct stupňů. Jeho elektrické vybavení bylo naprosto nedostačující. Navíc byl proud velmi často vypínán. Nucení dobrovolníci byli pravidelně obviňování ze sabotáže. Čas od času byli dva nebo tři z nich pro výstrahu zastřeleni. Šlo především o lidi, kteří už nemohli být nikterak užiteční.
"Stejně skončíte ve třetím okruhu," řekla mu Leouan s nevinným úsměvem na tváři.
"Všichni tam jednou skončíme," odpověděl vážně. "Nejvyšší buňka se domnívá, že vám profesor Ikar nemůže být vydán bez splnění jistých podmínek."
"Kolik vagónů s olejem ještě chcete?," zeptala se suše. "Nemyslete si, že jste nejchytřejší na světě."
Aba měl jisté potíže s jejím autoritativním a brutálním tónem. Vyžíval se v dlouhých vytáčkách, vykrucování a smlouvání. Neměl vlastně nic jiného na práci a jeho nynější úkol dělat poslíčka mezi svými vůdci a oběma ženami se mu velice zamlouval.
"Věc je daleko složitější. Je to nepřítel lidu. Provozuje neužitečnou a přitom dobře vymyšlenou činnost. Studium Lidí z Chladu neslouží životním zájmům obyvatelstva. Je to parazit moderní společnosti. Jako všichni, kteří tráví svůj čas čtením starých knih a nějakých stupidních dokumentů."
"Jako kdybych ve vás slyšela Lady Dianu," ušklíbla se Yeuze. "Také nemá intelektuály právě v lásce. Vidí jenom sebe a touží se zapsat do historie."
Abu podobné invektivy zdaleka nenechávaly klidným. Bez váhání se pouštěl do diskusí. Vášnivě obhajoval cíle LKB a vysvětloval, v čem se liší od zdánlivě stejných cílů imperialistických společností.
"Takže kolik nám dáte ještě vagónů?"
"Předtím, než na výměnu profesora Ikara přistoupíme, musíme ho vidět. Spolu s námi také z města odjede."
"To naprosto nepřipadá v úvahu. Oněch čtyřicet cisternových vagónů musíte odevzdat předem."
"To znamená, že výše výkupného bylo definitivně stanoveno na čtyřicet vagónů?"
"Kdo tady mluví o výkupném," rozčiloval se Aba, "je to přece výměna. My jsme ho u nás živili, hřáli a dost dlouho jsme mu dávali ubytování. A to všechno za práci, která nám nebyla na nic. Není přece nic divného na tom, když chceme, aby se nám to nějak vrátilo."
"Takže nám dáte vagóny," řekla panovačným hlasem Leouan, "a také lokomotivu a palivo na cestu."
"Tak to nebylo domluveno. O vagónech bychom si snad ještě mohli popovídat, ale to ostatní... A vůbec, jste si tak

jistí, že vám ten bandita Mikado dá povolení?"
"Dostaneme ho," přisvědčila Yeuze.
"Tak dobrá, jdu se zeptat, co pro vás můžu udělat."
"A kdy už nám konečně dovolíte setkat se s profesorem?"
"Už brzy."
Zatím se jim podařilo dostat Zrzavé z jejich ohrady. Leouan tak dlouho rozhořčeně naléhala, až se nejvyšší Buňka nakonec rozhoupala.. Doprovázeli je až za hranice města. Leouan osobně dohlížela na jejich pochod k jihovýchodu. Nespustila je z očí, dokud nezmizeli na obzoru.
"Stále nedošly zprávy o té expedici?"
"Ne, žádné."
Bylo nutné, aby se i ony vydaly k jihu. Lidé z LKB měli z mořského ledovce panický strach.

20

Spalovači ledu

Během noci se ke Kidovi donesla zlá novina. Panameričtí se zmocnili spojovacího uzlu mezi sítí, na které se on právě teď nacházel, tedy se sítí 5. rovnoběžky. Nepřátelská palba byla příliš silná a tak byli jeho muži donuceni své pozice opustit.
"Zničili více než polovinu našich jednotek a navíc vyhodili do povětří několik kilometrů kolejí. Po našem ústupu se jejich minikladeč okamžitě pustil do obnovy sítě 5.rovnoběžky. Nechává přitom bez povšimnutí zlom na naší straně, což neznamená nic jiného, než že jsme nyní na této naprosto nedůležité síti odříznuti."
Obří kladeč neměl žádnou reálnou možnost napojit se na východní směr. Pokud by ofenzíva sil Lady Diany měla pokračovat, neuplyne ani čtyřiadvacet hodin a padne do jejích rukou.
"Dostali jsme se do naprosto bezvýchodné situace," ozval se Stamw. "Lady Diana se nakonec stejně dozví, že nemáte možnost dostat se na vaše základny v Hot Station a bez meškání zahájí zničující útok z jihu."
Kid to samozřejmě velice dobře věděl. Jedinou jeho nadějí zůstával obří kladeč. Jeho postup vpřed však byl nyní značně ztěžován příliš členitým terénem. Několikrát se ledové vrstvy ukázaly být tak silné, že byl donucen pokládání kolejí přerušit a o notný kus se vrátit. Postup vpřed by zabral příliš mnoho času a vyžadoval by navíc neúměrné množství energie. Nucené objížďky tempo postupu samozřejmě výrazně zpomalovaly. Navíc musel pokaždé opouštět už položené koleje, bez možnosti je odmontovat. Situace opravdu nebyla záviděníhodná.
Zprávy z Hot Station sice nebyly nejhorší, přesto se tam však dlouhá Kidova absence začínala negativně projevovat. Obyvatelstvo nabývalo přesvědčení, že se je někdo snaží oklamat nebo před ním něco zatajit. Někteří říkali, že je ve vězení, druzí zase zasvěceně tvrdili, že zahájil s Lady Dianou jednání o příměří. Další si zase za žádnou cenu nedali vymluvit, že je na útěku a že bez výčitek svědomí nechal za zády svoji společnosti i všechny své přátele.

Kid proto pronesl rozhlasový projev. Chtěl tím dokázat, že nemá ani v nejmenším v úmyslu uprchnout nebo se dokonce vzdát. Neměl však žádnou možnost vysílání zakódovat a tak Panamerické odposlechové zařízení umístěné ve vrcholech trojúhelníku Kaempolis, Mikadova síť a 5.rovnoběžka bez potíži určila jeho stanoviště. Ještě před koncem projevu začaly okolo zvláštního vlaku dopadat nepřátelské rakety a tak se museli okamžitě přemístit k jihu. Dostali se na vedlejší trať, po které zahájil obří kladeč svůj ústup na severovýchod.
Na Kidova uklidňující slova okamžitě zareagovalo několik panamerických rozhlasových stanic, naladěných na stejnou frekvenci. Nastalou situaci popisovaly pohříchu velice přesně. Komentátoři zdůrazňovali, že se Kid a jeho banda hrdlořezů nacházejí v obklíčení na jakési zoufale opuštěné síti a že v takové prekérní situaci dlouho nevydrží. V jejich podání probíhala ofenzíva na západ od Hot Station bez nejmenších komplikací. Jejich silám nebylo údajně možné postavit se na odpor.
Kid se rozhodl vsadit vše na rychlý postup kladeče. Během několika málo hodin se mu podařilo vymanit se ze sevření ledových hor a vyrazit na planinu bez výrazných vyvýšenin. Opět zmobilizoval všechny své síly a nasměroval je na nově se tvořící síť, která by měla vyústit na 5.rovnoběžku.
Brzy nato se konala bouřlivá schůzka se šéfem železniční policie Lichtenem. Ten k němu od doby jmenování šéfa Lovců Stamwa do významné funkce v jeho štábu choval značnou nevraživost. Kid chtěl dosáhnout toho, aby tento mlčenlivý a zároveň tvrdohlavý muž nepříteli alespoň po osmačtyřicet hodin odolával.
"Nemohu vám slíbit víc než čtyřiadvacet hodin. Na to, abychom jejich ofenzívu zadrželi, nemáme dostatek min. To vám snad nemusím připomínat. Jejich torpédoborce nahánějí hrůzu. Nejsme schopni tak velkým plavidlům vzdorovat."
"Osmačtyřicet hodin vydržet musíte. Snažně vás o to prosím."
"Naši muži už jsou na smrt unaveni. Je to již několik týdnů, co bojují na jižní frontě. A teď se k ní přidává fronta západní. Obávají se, že Lady Diana tu zahájí novou ofenzívu, jen co se umělé jezero znovu pokryje ledem. Stačí půlmetrová vrstva, aby její minikladeče mohly akci bez přílišného rizika zahájit."
"Já s vámi ale mluvím o východní frontě. Nechci po vás nic víc, než vydržet osmačtyřicet hodin."
"Šestatřicet."
"Jde tady o jednání vojenských představitelů vědomých si své odpovědnosti anebo jsme někde na trhu?"
Lichten se odmlčel.
"Takže třicet šest hodin," uzavřel nakonec debatu Kid. "Během této doby bychom k vám mohli dorazit. Pouze vás žádám, abyste o tom zatím s nikým nehovořil a náš rozhovor zachoval v naprosté tajnosti."
"Vydržíme šestatřicet hodin."

21

Spalovači ledu

Morn se nakonec se svými starostmi obrátil na Edge a ta je zase tlumočila Lienu Ragovi. Navzdory všem bezpečnostním opatřením se ze skladu ztratilo několik zbraní. Chlapec říkal, že chybí jeden menší samopal novějšího typu, se kterým se glaciolog už seznámil, potom jeden starší samopal a také mnoho střeliva.
"Podle Morna scházejí ve skladu i nějaké výbušniny. Podle mně musíme všechno okamžitě prohledat. To se samozřejmě týká i kupé, obývaného Nathy."
Občas se o ní Lienovi zdálo. Ve snu se před ním opět vynořovalo její její hladké a pevné tělo a hluboké zelené oči. Znovu ho vzrušovala vzpomínka na úplně nahou dívku s vyholenými chloupky na ohanbí, dívku stejně tak cudnou jako vyzývavavou.
"Ona je ďábel," vydechla Edge. Mladá žena se už nesnažila ukrývat svoji žárlivost. Z duše Nathy nenáviděla a přisuzovala jí veškeré démonické vlastnosti.
"Určitě nás zabije a potom jim předhodí naše mrtvoly. Nebo nás alespoň dostane za mříže."
"Sama proti nám nic nezmůže."
"Morn ji určitě poslechne. Je slabý a ona si ho jedním pohledem otočí okolo prstu."
Centimetr po centimetru prohledávali kupé, ve kterých navždy spočinuli členové rodiny Bermannových a Verianových. Náhle si Lien Rag povšiml jakýchsi drobných skleněných úlomků rozházených pod lehátky. Dalo se podle nich usuzovat na přibližný tvar rozbitého předmětu. Mohla to být jakási žárovka velikosti lidské ruky. Znovu se pustil do prohlídky. Rozbité sklo bylo pod všemi lehátky. Ukázal je ostatním. Neměli ponětí, co by tento nález mohl znamenat.
"Možná to byla nějaká elektrická žárovka..."
"Vypadá to opravdu podobně, možná je sklo o něco silnější a méně průhledné."
"Slzné granáty," vykřikl Morn. "Ještě když jsem býval v Afrikánii, používali je policisté proti povstalcům."
Edge se teď za nocí úzkostí probouzela a neklidně se zaposlouchávala do každého šramotu. Lien Rag dbal na to, aby se jeho samopal náhodou nedostal do jejího dosahu. Byla velmi nervózní, stále jen jedla a pomalu začínala tloustnot.
"Naší jedinou nadějí je to, že Kid zvítězí, donutí Panameričany k ústupu ze společnosti a hned poté za vrhne na LKB," řekl Morn. "Buňky se nikdy nebudou moci ubránit nějaké organizované síle. Město sice ovládají svým terorem, ale při pohledu na obrněné vozy se otočí a budou upalovat pryč."
Jak rád by zapomenul, že i on sám byl ještě docela nedávno milicionářem Lidových koordinačních buněk, a také že by se do nich při první změně situace opět rád vrátil. Vždy se nechával snadno ovlivnit.
Zatímco Lien Rag dál pátral po příčině tajemné smrti, která tady před padesáti lety zkosila všechno živé, dělali Edge a Morn soupis všech zásob nacházejících se ve vlaku. Jejich množství překonávalo i ty nejoptimističtější předpoklady. Tenkrát byly ryby podle všeho velice žádaným zbožím a tak si Bermannovi a Verianovi žili velice slušně.
"Zdá se mi, že tehdy bylo daleko víc lepších věcí než dnes," poznamenala Edge. "Od té doby se situace jenom zhoršovala a lidé jsou stále více nešťastní. Bermannovi a Verianovi si tehdy nemuseli nic odpírat. Ve Stanley Station měli vše, na co si jen vzpomněli. Luxusní výrobky, jemná vína i drahé oblečení."
"Existovala už tehdy Mikadova společnost?" zeptal se Morn.
"Ne. Je to prapodivný spletenec vzniklý kupováním. V malinkých společnostech v Australasijské federaci se bez ustání střídají potentáti u kormidla, společnosti se už po celé generace spojují a zase rozpadají."
Jednou ráno učinil Lien Rag udivující objev. Dosud ho nenapadlo nebo v sobě možná nenašel dostatek odvahy důkladněji prozkoumat lehátka, na kterých ležely mrtvoly rodiny Bermannových a Verianových. Toho dne poprvé nadzvedl přikrývku a v lůžku osmiletého děvčátka narazil na mrtvé zvíře. V první chvíli nevěděl, kam jej má zařadit. Děvčátku se k noze tiskla nádherná šedivá míca. Napadlo ho, že je to snad plyšová hračka, brzy se však ujistil, že to je opravdu kočka. Tito domácí živočichové v dávných dobách člověka doprovázeli téměř všude, většinou však vymizeli v období Velké paniky, kdy padli za oběť nelítostným lovcům masa a kůže. Těch pár koček, které na světě ještě zbyly, přitahovaly udivené pohledy návštěvníků v zoologických zahradách, spolu se psy a nemnoha vzácnými ptáky. Kočičku dívence jistě koupili rodiče ve Stanley Station. Musela být velmi drahá. Ač Lien Rag drahnou chvíli pátral v paměti, nevybavoval si žádný obchod, ve kterém by se daly kočky nebo třeba i psi koupit. Dokonce ani v Panamerické, kde životní úroveň mnoha lidem takové výstřelky umožňovala.
Už dříve si pohrával s myšlenkou, že snad všichni snědli nějaké otrávené jídlo. Ale cožpak kočka jedla stejnou potravu jako ona holčička? Objev ho naplnil novým elánem. Mrtvou kočku přece může pitvat, aby se tak konečně dopátral příčiny všech těch náhlých úmrtí.
Přenesl kočku do obývací místnosti a ve vaku ji uložil v jedné z vnějších skříní, sloužících jako konzervátory.
Náhle se prudce otevřely dveře a do místnosti se vrávoravým krokem vpotácela Edge. Ruku měla přitisknutou na prsa. Pomyslel si, že je snad opilá. Občas se bavila otvíráním lahví vína, piva a dalších alkoholických nápojů a vymýšlela si

všelijaké směsi.
"Pozor," zachroptěla... "Nathy!"
Okamžitě pochopil. Potlačil v sobě reflex rozběhnout se jí na pomoc a raději se dal na spěšný ústup. Sotva za sebou zabouchl dveře, rozlehla se v obývací místnosti táhlá dávka ze samopalu. Představoval si Nathy s planoucíma očima, kosící vše, co jí v komfortním salónu Bermannů a Verianových přišlo pod ruku, všechny ty symboly měšťáckého životního stylu. Zaslechl řinčení rozbíjeného lustru, dřevěného nábytku odrážejícího dunivý zvuk malých raketek explodujících v ohlušujícím rámusu. V několika dávkách vystřílela celý zásobník a než si stačila do své zbraně vsunout další, vyskočil ven a rozběhl se k jejich vlaku. Svoji zbraň nechal ležet v kupé, ve kterém s Edge přespávali. Doufal, že zůstala na svém místě.
Něčeho si určitě musela všimnout, protože i ona vyskočila na mořský ledovec a vypálila nějakých sedm nebo osm ran ve směru, kudy se dal na útěk. Vrhl se pod dýmající lokomotivu, spálil si oděv o žhnoucí popelník a vynořil se na druhé straně, když zepředu byly dveře zablokovány ledovými nánosy. Bleskově se vyšplhal na schůdky a uzamknul se v kajutě. Okénkem zahlédl Nathy. Byla navlečená v milicionářské kombinéze. V napřažené ruce třímala odjištěný samopal, dvě další zbraně pak měla zastrčené za pasem. Nesla sebou i vak, ve kterém mohla mít granáty a výbušniny. Za okenním sklem zahlédla jeho stín a okamžitě po něm vypálila několik ran. V tlustém skle se objevila naprasklá pavučinka, okénko se však nevysypalo. Horečně se dal do hledání pistole, kterou, jak stále doufal, tu někde musel nechat.
Nic však nenašel. Zmateně se podíval ven. Po Nathy nebylo ani vidu, ani slechu. Ta šílená holka byla klidně schopná upevnit na spodek lokomotivy miny a všechno poslat k čertu. Bude jí úplně jedno, jestli si nechá upláchnout poslední šanci na přežití a návrat do civilizace. Zcela propadla svým mystickým představám a kolektivní sebevražda jí nutně musela připadat jako vyvrcholení jejího života.
Prudce zatáhl za píšťalu a pustil do válců trochu páry. Pokud je teď někde pod vlakem, určitě ji to vyleká. Vůbec ho nenapadlo, že by se konvoj mohl dát do pohybu. Po několik posledních dnů zapomínal kola zbavovat ledového nánosu. Za tendrem však už byly v této chvíli napojeny pouhé dva vagóny. Velká kola se chvilku protáčela a za oslepujícího ohňostroje jisker pomalu rozpouštěla nahromaděný led. A náhle, téměř neznatelně, se jejich konvoj oddělil od archaického rybářského vlaku. Vzdálenost mezi nimi zvolna narůstala. Dívku stále nespatřil. Pomyslel si, že ji třeba přejel. Nikde si ale ničeho podezřelého nevšiml. Co když však umístila pod lokomotivu výbušninu? Měla na to vůbec čas?
Rozhodl se pokračovat dál v jízdě až k výhybce. Ani na chvilku nespouštěl zrak z okolí ani ze střech vozů. Mohla se kupříkladu zachytit těsně za tendrem a až se vlak zastaví, lehce ho dostane. Neměl nejmenší tušení, co se stalo z Mornem a zda je Edge ještě naživu. Možná se zachoval jako zbabělec, nemyslící na nic jiného než na vlastní život. Neustále si v duchu promítal tu situaci a ani teď nedošel k jednoznačnému závěru, jestli si přece jenom neměl na vražedkyni počkat. Během dvou nebo tří vteřin ovšem také mohlo být po něm, miniaturní raketky by jeho tělo rozsekaly na kousky.
Dojel až do vzdálenosti několika kilometrů od rybářské stanice a pak konečně zastavil. Přišel čas zahrát si o svůj osud. V kabině strojvůdce nemohl zůstávat příliš dlouho. Bylo mu jasné, že stejně bude muset jednou vystoupit a podívat se pod mašinu a do vagónů.
Začal tím, že bleskově otevřel dvířka kabiny, přitiskl se k podlaze a napjatě očekával, co bude následovat. Po chvilce se odvážil postoupit k vnějšímu žebříku. Opatrně se rozhlížel na všechny strany. Zachytil se za nohy a hlavou dolů se zadíval pod vůz. Ničeho podezřelého si nevšiml, ovšem ze svého místa nemohl celý prostor obsáhnout. Raději se znovu vyšplhal do kabiny a tam pomalu vstal.
Teď už se mohla ukrývat pouze za tendrem. Skoro hmatatelně cítil její přítomnost. Několik okamžiků přemýšlel o vzniklé situaci. Jeho pohled přitom bezděčně sjel na hadici používanou při doplňování cisterny a ta mu vnukla nápad. Zvolna a zároveň co nejtišeji odvinul jeden z konců, natáhl jej až k řídícímu pultu a zapojil na jeden z velkých kohoutů u kotle. Kohout dodával páru a mohl například rozehřívat ledové zátarasy či napájet některý z dalších vytápěcích okruhů. Druhý konec hadice nechal klesnout do spodní části tendru a jedním otočením pustil páru. Žhavý oblak jí nutně musel z jejího úkrytu vyhnat, pokud se ovšem nechtěla ve své kombinéze zaživa uvařit. Ani za tendrem Nathy nebyla. Uzavřel kohout a ještě chvilku poslouchal, jak se k zemi snáší drobné krupky sražené páry.
Vyšvihl se na tendr a po prknech nahromaděných na plošinovém vagónu přešel až na střechu osobního vagónu lesknoucí se nánosem jinovatky. Někde tam musí být otvor, který sám sekerou vysekal. Díru sice později ucpal minerální vlnou, stále se však tudy mohl do zbrojního skladu dostat.
Vagón byl dlouhý asi pětadvacet metrů, tedy nějakých třicet kroků. Mohla ho uslyšet. Už od zastavení má určitě zbraň neustále připravenou ke střelbě. On sám se musel spoléhat především na své ruce, inteligenci a zkušenosti.
Sklouzl na ledovec a chtěl se proplazit pod tendrem. Pak si vynadal do neskutečných pitomců, rychle se vrátil nahoru na lokomotivu a několika rozhodnými pohyby zablokoval řídící páky. Mohla přeci vniknout do kabiny, rozjet vlak a na nějaké výhybce ho třeba úmyslně vykolejit. Opět slezl dolů a po čtyřech se odplazil k zadní části vlaku. Několik minut vyčkával přesně pod místem, kde se nacházelo kupé Nathy. Nezaslechl ani náznak nějakého podezřelého hluku.
Vyšplhal se tedy na střechu, rozhrnul izolační vlnu a spustil se dolů do zbrojnice. Zbraně zůstaly na svém místě, zmizela však munice. Vzal do ruky jednu loveckou karabinu a jako kyjem s ní vyvrátil posuvné dveře.
Chodba byla opuštěná, bez nejmenší vlhké stopy na podlaze. Všude panoval klid, pouze v dálce slyšel pravidelné oddechování lokomotivy. Udělal několik kroků a rázně otevřel dvě první oddělení. Uviděl v nich pouze mrtvé milicionáře, ztrnulé v rozličných polohách. Jednu chvíli se mu zdálo, jako kdyby jednou z dívek byla Nathy a instinktivně zvedl pažbu do výšky. Došlo mu, že je to pouhá halucinace. Teď ji asi bude vidět kolem sebe všude a pořád.

Dal by ruku do ohně, že je tady někde ve vlaku ukrytá, že se jí ve chvíli, kdy odjížděl, podařilo naskočit. Jistě byla velice mrštná.
Pomalým krokem se blížil ke svému kupé. V tajném úkrytu ve stropě tam zanechal samopal, zabalený do izolační vlny. Nemohl se zbavit tísnivého pocitu, že ho Nathy má na mušce a že ho při nejbližší příležitosti bez zaváhání odpráskne. Z jednotlivých oddělení se do něho zabodávaly mrtvé pohledy.
Konečně se dostal ke dveřím svého kupé. Napadalo ho, že Nathy klidně může být uvnitř. Bleskově otevřel dveře a přitiskl se k boční zdi. Stále nic. Proklouzl dovnitř, uzavřel za sebou závoru a vylezl na lehátko. Z úkrytu vytáhl samopal a překontroloval raketky. Nathy je mohla vyměnit za slepé. Spustil se zpátky na lehátko a usilovně přemýšlel. Byla před ním nyní dvě poslední oddělení. První z nich patřilo Mornovi a druhé Nathy. Několikrát se zhluboka nadechl. Slyšel pravidelné supění lokomotivy. I kdyby on sám zemřel nebo byl zabit, lokomotiva by při zpomaleném režimu fungovala třeba i měsíc nebo dva. Dobře seřízený automatický hořák se samočinně spouští ve chvíli, kdy teplota vody poklesne pod určitou mez.
Vstal a zlehka pootevřel dveře na chodbu. Stačilo udělat pár kroků. Pokud by ho očekávala se zbraní v ruce, věřil, že by se dokázal ubránit.
Očekával, že první oddělení bude uzamčeno zevnitř. Natáhl ruku. Každou chvíli by dveře mohly být raketkami provrtány jako řešeto.
Kupé však bylo prázdné. Pomyslel si, že jde o léčku a prudce se otočil. Zbývalo jedině Mornovo oddělení. Kopnutím rozrazil dveře. Morn ležel na podlaze. Jeho tělo bylo raketkami vrženo dozadu, hlava mu visela trochu na stranu. Byl mrtev.

22

Spalovači ledu

Všechna rádia i interfony zmlkly. Poslech všech stanic, ať už nepřátelských nebo přátelských, byl nyní přísně zakázán. Pokračovali dál ve stopách mastodonta, polykajícího a zase vyplivujícího sníh. Neměnnou rychlostí jednoho kilometru za hodinu pokládal své čtyři koleje. Přiblížili se k 5.síti. Neměli nejmenší tušení, zda se Panameričtí nacházejí před ní nebo za ní. Podle Kidova názoru bylo kvůli udržení bojové morálky nezbytné zastavit neochabující tok zcela protikladných informací. Propaganda Lady Diany zaplavovala všechny frekvence lživými zprávami. Každý kdo je poslouchal, musel okamžitě nabýt dojmu, že válka je dávno skončena, že obyvatelstvo Hot Station bouřlivě vítá svoje osvoboditele a že žalostně malá Kidova skupinka je pouze nepatrným ostrůvkem ztraceným uprostřed rozlehlé mořské kry, pohlcujícím sebe sama při kritickém nedostatku potravin.
Společnost mu v jeho soukromém vlaku dělala nová družka Glinda. Byla to mlčenlivá a naprosto spolehlivá žena, jejíž pouhá přítomnost mu dodávala tolik potřebný klid. Plně ho uznávala, aniž by se přitom před ním nějak ponižovala. Právě to na ní oceňoval nejvíc. Milovali se spolu. Vždy když se jejich pohledy setkaly, pociťoval nutkavou potřebu dotknout se jejího obnaženého těla. Nic podobného nepoznal od smrti Miele, která se mu navíc zcela odcizila dávno předtím, než v době oteplení nalezla na mořském ledovci svůj konec.
Glinda před něho postavila šálek kávy a několik kousků koláče. Během snídaně nespustil zrak z mapy. Ta se neustále dotvářela stejně tak jak pokračovala stavba sítě. Přesně před pětadvaceti hodinami se Lichten a jeho železniční policie postavili na odpor panamerickým torpédoborcům. Na palubě nejrozmanitějších vozítek se ze všech strach sjížděly tisíce dobrovolníků vyzbrojených puškami a pneumatickými harpunami. Troufali si s nimi i na tlusté obrněnce. Obrovské válečné loďstvo se však zastavit nedalo a Kid to dobře věděl. O několik kilometrů dál se ve stejné chvíli odehrávala jatka. Doléhalo k nim vzdálené dunění bitev. S něčím podobným nepočítali. Napojení mělo být provedeno o padesát kilometrů dál, panamerický tlak byl však silnější. Lichten, policisté i dobrovolníci sice zvolna, ale přece jenom ustupovali. Čelní torpédoborec rozdrtil a teď jen odstraňoval z cesty desítky vozidel, které našly odvahu na něj zaútočit. Lovci tuleňů slézali jeho strmé stěny v očekávání rozhodujícího boje muže proti muži, naráželi však pouze na chladnou ocel a vzápětí nato jejich řady kosily smrtící salvy z kulometů. Nepřítele, se kterým by se mohli utkat jako rovný s rovným, nikde nepotkali. Pouze děla všech možných ráží, nemilosrdně drtící útočníky. Na některých místech postačoval i pouhý laser. Barikády tvořené vozy se během krátkého okamžiku ocitaly v plamenech. Nepřítel nezadržitelně postupoval. Jeho rychlost nyní činila dva kilometry za hodinu, zatímco tempo kladeče bylo sotva poloviční. Za nějakou dobu se tak nevyhnutelně ocitne v samém středu nepřátelské eskadry v očekávání věcí příštích. Kidovi to nikdo nemusel připomínat. Nepotřeboval ani Lichtenovy zprávy, ani informace rozhlašované vítězící stranou. Dobře věděl, že jeho porážka bude dokonána během příštích čtyř hodin. Kladeč znovu přejde do panamerických rukou. Dopustil se strategického omylu. Místo aby se za každou cenu snažil dostat na síť 5.poledníku, měl projevit více odvahy a vyslat stroj na tajnou síť postavenou Lady Dianou. Mohl tak nepřátelskou eskadru rozdělit na dvě části a zablokovat její zásobování. Vše by bylo hotovo během pouhých osmačtyřicet hodin, namísto pěti strašných dnů strávených v nekonečném očekávání spojení. Otázkou však zůstávalo, jak dlouho Lichten vydrží při vědomí toho, že se Kid nalézá v oblasti bojů? Právě na Lichtenovi by totiž závisel úspěch celé akce. Jako disciplinovaný železniční agent byl spolehlivým vykonavatelem rozkazů, při pohledu na Lovce tuleňů beroucí ztečí torpédoborec a zjevně tak porušující veškeré dohody však pociťoval svatokrádežnou hrůzu.
Kid nakonec zvedl sluchátko telefonu spojujícího ho s kladečem.
"Jak to vypadá?"
"Od nás z řídícího stanoviště vidíme na západě zář ohňů. Brzy se můžeme ocitnout pouze dva nebo tři kilometry od místa bojů."
Monstrum pokládající koleje následovala mocně vyzbrojená malá flotila. Odpočinuté jednotky se chystaly překvapit protivníka, na smrt vyčerpaného po několika dnech nepřetržitých bojů. Lady Diana si byla jista tím, že její vítězství bude dokonáno už během prvních osmačtyřiceti hodin a zatím to už bude týden, co se její jednotky ocitly pod palbou vojska Společnosti mořského ledovce. Určitě tam někde na jihu na palubě jednoho ze svých obrovských křižníků hoří netrpělivostí, ke druhé zteči se však už určitě neodhodlá, pokud se východní fronta udrží.
"Lichten je raněn."
"Něco vážného?"
"Nikdo neví. Lovci používají raketomety na tulení olej. Zdá se, že to je hodně účinná zbraň. Naše miny proti nové generaci torpédoborců příliš velkou šanci nemají."
"Díky."
Kid zavěsil a svou velkou hlavu uchopil do svých téměř dětských dlaní. Hlavou mu běžely vzpomínky na adoptivního syna Jdriena, Liena Raga, Yeuze i Leouan. Byli to jediní lidé, kteří mu projevovali nějakou náklonnost. Jak rád by jim představil Glindu, nevěděl však, jestli se toho vůbec dožije. Neměl žádné zprávy ani o Lienu Ragovi, ani o Osvobozeneckém výboru a jeho akcích. Na východní síti směrem na Titanopolis se říkalo, že Panameričtí útoky proti svým konvojům odrážejí. Napadaly ho desítky možností, jak situaci řešit. Mohl je třeba nechat proniknout až na 160.poledník a potom udeřit z menších pobřežních stanic. Mohl uskutečnit nějaké spojení a každá z výhybek by se

současně stala místem nečekaných nástrah a pastí. Lovci pro válku vedenou tradičními prostředky rozhodně zrozeni nebyli. Tváří v tvář obrněným jednotkám se ocitali ve znatelné nevýhodě a zbytečně utráceli svoje síly i odvahu.
Znovu zvedl telefon a položil stejnou otázku.
"Jak to vypadá?"
"Dvě nebo tři hodiny. Vydrží?"
"Lichten slíbil třicet šest hodin."
"Je zraněn na ruce. Evakuaci odmítl. Obávám se však o morálku Železniční policie. Lovci vydrží určitě."
"Samozřejmě, Lovci," zamumlal si pro sebe s uspokojením Kid.

23

Spalovači ledu

Na přijetí u Mikada čekaly celých osmačtyřicet hodin. Pronásledovaly jeho hindský chrám po všech koutech koncese, až ho konečně dostihly v oblasti chovu sobů. Mikado zbožňoval podívanou na boj samců v říji. Jelikož ovšem prakticky neopouštěl centrální sál svého velkolepého chrámu, kochal se těmito nádhernými souboji pouze prostřednictvím dokonalého videosystému.
Svoji žádost o slyšení předložila zrzavá míšenka jménem Revolučního výboru Západní zóny. Pupkáč samozřejmě dobře věděl, o co jde. Dál však hrál svoji hru, dával si na čas a ukazoval, že pánem svých rozhodnutí je pouze on sám a nějaká bezvýznamná vyslankyně na tom nemůže zhola nic změnit.

Soukromý vlak Leoun se přilepil na hindský chrám a pokaždé, když se ohromný palác někam přemisťoval, následoval jej.
"Nikdy to nedokážeme," zasténala Yeuze.
"Ale ano, dostaneme se tam," odpověděla pevně Leouan. "Nakonec nám to slyšení určitě udělí."
Pozvání jim přinesl jeden z těch směšných policistů v pumpkách. Znělo na třetí hodinu odpolední.
Obě ženy hovořily s profesorem Ikarem. Ve stavu totální skličenosti ze sebe vydal pouze pár zmatených slov o Harlu Mernovi.
"Ale proč si vlastně právě teď vzpomněl na starého etnologa?" podivila se míšenka.
"Mern byl v Amertume Station právě v době, kdy se v Kaempolisu chopila moci Gilda harpunářů. Chtěl se setkat s Lienem Ragem nebo s profesorem Ikarem a promluvit si s nimi o Zrzavých. Potřeboval jim sdělit něco opravdu důležitého, nějakou revoluční hypotézu, ke které dospěl při svých výzkumech. Definitivně zavrhl tezi o stvoření Lidí z chladu vědci fascinovanými genetickými manipulacemi."
"Zavrhuje ji i Revoluční výbor mojí Společnosti," skočila jí do řeči Leouan.
Ikarovi přislíbily, že se postarají o to, aby se ze své kritické situace dostal. Potřeboval nyní hlavně odpočinek a nemocniční péči.
"Mám jít s tebou?"
"Ne, chci s ním mluvit o samotě," odpověděla Leouan.
Údiv vzbudilo její oblečení. Spokojila se s pouhou izotermickou kombinézou.
"Copak si nedáš více záležet? Víš přece, jak zbožňuje krásné ženy. Vždyť se dokonce obklopil harémem."
Byl zabořen v ohromných polštářích ze starodávné látky, kterou jeho lupiči nalezli někde pod ledem. Ohromná centrální síň hindského paláce byla naplněna těžkou vůní rozmanitých parfémů. Vyzval ji, aby se posadila.
"Mohu znát cíl vaší návštěvy?"
Řekla mu ho jasně a bez vytáček.
"Olej pro ty šílené kriminálníky? Nikdy! Co je mi po profesoru Ikarovi, bude jenom o jednu oběť víc."
"Přišla jsem vás také poprosit, abyste při pomoci Panameričanům a Lady Dianě projevoval o něco menší horlivost," dodala suše.
Vyskočil s vytřeštěnýma očima:
"Vy se opovažujete žádat po mně něco takového... Vždyť vy jste blázen, úplný blázen... Já vás..."
I ona se pomalu zvedla z křesla a jedním tahem rozepjala kombinézu od krku až k břichu. Vyděšeně zíral na zlatavou kožešinu pokrývající její těžká ňadra a celé tělo.
"Doufám, že víte co to znamená? Odvážil byste se snad udělat to samé?"
Pomalu mu začínalo svítat. Jediný člověk na celém světě znal jeho tajemství, samozřejmě vyjma žen z jeho harému. Byl to Kid. A nyní se tedy k němu přidává i tato zrzavá míšenka.
"Nebude to trvat déle než hodinu! Za pouhých šedesát minut všechny světové tiskové agentury rozhlásí, že jste synem zrzavé matky a otce pocházejícího z Lidí z Tepla. Dozví se to všichni. Vaši dodavatelé stejně tak jako zákazníci, i ti, nazývající se až dosud vašimi přáteli. Ptáte se, co bude dál? Nemám nejmenší tušení. Možná vám i přes toto odhalení zůstanou věrní, je to samozřejmé možné. Každopádně to ale pro vás nebude žádná procházka, to mi můžete věřit. Samozřejmě pokud si chcete uchovat moc. Obyvatele této koncese platí za klidné a bezproblémové. Ovšem otázka je, zdali za svého ředitele přijmou zrzavého míšence. Já bych na to moc nesázela."
Opět se zapnula.
"Zítra přejede hranici čtyřicet vagónů plných oleje. Vaši spolupráci s Lady Dianou okamžitě ukončíte. Dále chci osobně navštívit onu pověstnou tajnou síť, ze které zaútočila od západu na Společnost mořského ledovce. Co tomu říkáte?"
Stál před ní jako solný sloup. Teprve po nějaké chvíli téměř neznatelně kývl.

24

Spalovači ledu

Po několik dalších hodinách zcela věnovaných hledání nebyl Lien Rag stále úplně přesvědčen, že Nathy ve vlaku není. Stále zůstávala možnost, že se ukryla třeba pod hromadou prken na plošinovém vagónu, nebo někde pod tendrem či v nádržích s ohřívanou vodou nacházejících se v obytném vagónu.
Počká osmačtyřicet hodin a potom se znovu vrátí do rybářské stanice. V takové zimě to nemůže vydržet déle než dva dny, určitě by se musela někde vynořit. Nezbývalo mu nic jiného, než pečlivě hlídat jakýkoli podezřelý šramot. I když vzhledem k pravidelnému supění lokomotivy to nebylo nic snadného.
Morn se v ledovém kupé opět shledal se svými druhy. Lienovy myšlenky teď směřovaly hlavně k Edge, kterou zanechal smrtelně poraněnou na podlaze obytného vagónu. Pomoci jí znamenalo postavit se Nathy tváří v tvář. Aby se tomu vyhnul, musel Edge opustit. Byla to krutá matematika. Nemohl se tomuto mučivému pomyšlení ubránit.
Noc byla tísnivá. Nepustil zbraň z ruky, s očima upřenýma na zbytek konvoje. Občas namířil na vlak a jeho okolí světelný kužel reflektoru a poslal pod lokomotivu oblaka horké páry. Nemohl vědět, jestli právě v této chvíli neupevňuje Nathy na spodek vozu výbušnou nálož.
Představoval si, jak Nathy v rybářském vlaku bezhlavě pustoší vše, co jí přichází pod ruku a likviduje jakékoliv svědectví o prošlých časech i kapli zasvěcenou kultu kosmonauta, zmizelého už před více než třemi sty lety. Nechávala se zcela ovládnout ničivou zuřivostí. Nikdy se ani náznakem nepokusila proniknout k jádru nějaké otázky. Chtěla pouze rozbíjet, střílela aniž by se předtím snažila o nějaký dialog nebo přemýšlení.
Ráno pokračoval v hledání. Poprvé se také odvážil do části vagónu, ve které trojice vařila mrtvá těla. S odjištěnou zbraní v napřažené ruce byl odhodlán střílet při sebemenším pohybu. Většina autoklávů měla zvednutá víka. Od objevení rybářského vlaku přestal Morn autoklávy používat.
Zvolna se plížil podél zdi a pečlivě prohlížel jednu káď po druhé. Na jejich dně ležel ztuhlý tuk spolu s nejrůznějšími zbytky lidských těl a kostí. Ze špinavě žluté masy vyčnívala ruka. Znechuceně se odvrátil, pak ho však tento pohled znovu neodolatelně přitáhl. Zhruba třiceticentimetrová mastná vrstva nepřiléhala úplně ke stěnám kotle. Mohl tedy ruku sevřenou v pěst uchopit a vše zdvihnout jako pokličku od hrnce. Pod vrstvou bylo dost místa a Nathy by se tam pohodlně vešla. Několik vteřin váhal a potom vší silou vyčnívající ruku uchopil. Kluzká a mazlavá vrstva tuku, kostí a masa vážila asi třicet kilogramů. Pod ní se objevila jantarově žlutá rosolovitá hmota a v ní části lidských těl. Nechal vše znovu spadnout dolů. Pohled na káď v něm náhle vyvolal nepopsatelný děs. Bez velkého přemýšlení stiskl spoušť a jednu po druhé je začal provrtávat mikroraketkami. Ve dvou kotlech nebyl obsah zcela ztuhlý a s odporným a obscénním zvukem skapával na zem. Se stěnou v zádech zamířil k posledním dveřím, vedoucím do kostnice.
Kdo to jenom mohl být, kdo tady neobyčejně pečlivě a s vášní sběratele vyrovnával všechny stehenní, holenní, lýtkové a pažní kosti? Na jedné hromadě spočívaly dlouhé kosti, o kus dál zase žebra, jinde hromada obratlů a lopatek. Bylo to jako zlá noční můra, ovšem neslyšná a skvěle organizovaná. Stála tu bedna až po víko naplněná lebkami tak

zářivě bílými, že se sám sebe ptal, kdo je mohl takto obarvit. Pátral po nějaké skulince nebo tajném průchodu, kudy by Nathy mohla proklouznout, žádnou však nenašel. Zahájil namátkovou palbu do hromady přímo před ním. Záplava úlomků kostí se rozlétla do všech stran, jako bizarní ohňostroj.
Při cestě zpátky opět překontroloval všechna kupé i každý kout. Vysunul se otvorem nahoru na střechu. Sžírala ho stále stejná obava, že se v době jeho nepřítomnosti zabarikádovala v kabině lokomotivy a má nyní v rukou jeho osud. Může přece vypnout topení a rozjet vlak plnou rychlostí někam na výhybku, kde by vykolejil.
Poté, co se dostal zpět na řídící post, přinutil se přestat myslet na mučivý hlad, svírající mu útroby. Tentokrát už s pojídáním lidského masa nezačne.
Nadcházející noc byla nekonečně dlouhá. Aby ušetřil olej, pokusil se přikládat na oheň prkna. Tato činnost ho alespoň udržovala v bdělém stavu. Nemohl se však zbavit dojmu, že ho přes jeho veškerou opatrnost Nathy přece jenom odpráskne jako psa, aniž si stačí uvědomit, odkud vlastně smrtící kulka přilétla.
Konečně přišlo ráno a Lien stále nevěděl, co vlastně v nejbližších hodinách udělá. Bojoval s pokušením vrátit se do rybářské stanice, tam ovšem byla Nathy disponující dvanácti vagóny. Pokud by mohl počkat ještě čtyřiadvacet hodin, možná by konečně ze své díry vyšla. Ať už tady nebo tam.
V poledne se rozhodl ke stanici přiblížit a zmenšit vzdálenost na necelý kilometr. Prudce zamanévroval, několikrát dal zpětný chod, což mělo za následek několik prudkých otřesů. Takový úder by Nathy mohl i omráčit. Nakonec z plné rychlosti zabrzdil. Vlak nebyl příliš daleko od vykolejení, přesto však za několik málo okamžiků na kolejích znehybněl.
Aniž by na cokoli čekal, vyhoupl se na hromadu prken naložených na tendru, nasoukal se do otvoru ve střeše vagónu a vydal se za Nathy. Doufal, že ji přece jen najde v bezvědomí. Nestalo se tak a poprvé si pomyslel, že snad přece jenom zůstala v rybářské stanici. Když ji viděl naposledy, střílela směrem k okénku. Ihned poté zmizela. On po překonání malých technických potíží uvedl malý konvoj do chodu a odjel. Od té doby ji nespatřil. Jisté se mohla ukrývat někde v ledové tříští podél kolejí. Mohla se také vrátit zpět do stanice, případně proběhnout čtyři nebo pět kilometrů dělících jí od stojícího konvoje. To vše mohla klidně vykonat už během první noci a samozřejmě také kdykoli potom.
Dalekohledem podrobně zkoumal stanici. Pátral po sebemenším obláčku kondenzované páry, prozrazujícím přítomnost nějakého zdroje tepla. Někdy se za bezvětří dokonce stávalo, že se pára srážela i nad živým lidským tělem. Tentokrát však neviděl opravdu nic.
Zůstaly tam hojné zásoby potravin, vydatná, různorodá a skvěle konzervovaná strava. Spokojil by se i se zmrazenými rybami. Stačilo dojít si pro ně do posledního vagónu a tam se podle libosti obsloužit.
Trhavou jízdou se přiblížil na méně než pět set metrů a přemýšlel, jestli vyčká do svítání. Byl však už příliš vyčerpaný. Přestože na pilotním stanovišti překračovala teplota dvacet stupňů nad nulou, roztřásl se chladem. Bez váhání se znovu rozjel a zastavil se až u posledního vagónu s nákladem zmrazených makrel. Před vystoupením demontoval hořák i vstřikovač. Teď už bylo možné stroj uvést do chodu pouze spalováním dřeva. Dosažení nezbytné teploty by však vyžadovalo příliš mnoho času.
Vrhl se na ryby, zakousl se do několika z nich najednou. Byly však tvrdé jako kámen. Rozbíjel je tedy na drobné kousky a nechával rozpouštět přímo v ústech. Trvalo to dlouho a nikterak mu to nepřidalo na náladě.
Ještě s plnými ústy a se zbraní v ruce vstoupil do obytného vagónu. Nalezl tu Edge. Ležela na stejném místě, kde ji viděl naposledy. Tento pohled ho nadobro zbavil viny, kterou si sám sobě dával. Ve chvíli, kdy dovrávorala do místnosti, se tedy musela nacházet na prahu smrti. Zemřela pár vteřin poté, co se beze zbraně vydal před Nathy na šílený útěk.
V kuchyni zapnu] jeden z vařičů, hrnec naplnil až po okraj ledem a dovnitř položil konzervu. Bylo to kuřecí ragú s hráškem.
Ani na okamžik nedával zbraň z ruky a oči měl neustále "upřeny na vstupní dveře. Se zády opřenými o zeď celý obsah konzervy zhltnul. Pochutnal si také na několika kouscích cukru. Únava se pomalu vytrácela. Nyní konečně mohl uvažovat metodickým způsobem a nepodléhat svým instinktům. Po celé tři uplynulé dny pociťoval k Milicionářce nenávist na život a na smrt. A teď si ji náhle znovu vybavoval svlečenou a s vyholenými chloupky na ohanbí. Při tomto vzrušujícím pomyšlení mu do tváře stoupalo teplo.
Nechtěl, aby ho touha úplně přemohla. Téměř násilím se přinutil myslet na mrtvou Edge, schoulenou do klubíčka v obytné místnosti. Odebral se do kaple. Nikdo se tu ničeho nedotkl. Neudálo se tu žádné obrazoborectví. Na jednu stranu ho to uklidňovalo, na druhou ovšem skličovalo. Stále si lámal hlavu s tím, kde by se ještě Nathy mohla ukrývat. Vášnivá touha po jejím těle ho ponižovala. Postupně zavrhl několik odvážných nápadů. Jak dlouho ale ještě bude moci čekat na ideální příležitost? Představoval si, jak ji zčistajasna překvapí v nějakém zastrčeném koutku, donutí ji odložit vše, co na sobě bude mít a s pistolí přitisknutou ke spánku ji donutí, aby mu byla po vůli. Co však bude dál? Nedokázal by ji jen tak zlikvidovat, zatímco ona by to udělala s největší radostí. Musí tedy okamžitě střílet. Bez nejmenšího slitování. Musí ji zastřelit a co nejdříve vymazat ze vzpomínek, mikroraketkou rozbít na padrť její tělo a myslet přitom pouze na změť jejích vnitřností, na stříkající rudou krev, která ztuhne jen chvíli po tom, co dívčino tělo pohodí na mořském ledovci.
Beze spěchu naplnil vak zásobami. Bohatě mu postačí na několik dalších dní. Vzal si rovněž aluminiovou peřinu, která by mu spolu se spacím pytlem umožnila nocovat i přímo na ledu.
Se zmatkem v duši se vrátil na lokomotivu. Mrtvolné ticho a nekonečné čekání ho ničilo. Několikrát v sobě překonal chuť zařvat, aby konečně vylezla ze své díry a postavila se mu tváří v tvář. Bránil se pokušení vychrlit na ni nejhorší nadávky a urážky, které mu slina přinese na jazyk, hrubými slovy urazit její tělesnou čistotu. Nakonec se však ovládl.
Vrátil na své místo vstřikovač a zapálil hořák. Během uplynulé hodiny poklesla teplota v kabině až na bod mrazu. Přesto mu však nezbývalo nic jiného, než v této nepohodlné kukani strávit i další noc. Právě zde se však koncentrovala naděje

na přežití, teplo a také možnost kdykoli z tohoto místa odjet.
Několik hodin prospal a znovu ho přitom začal pronásledovat sen o milování s Nathy. Probudil ho intenzivní pocit orgasmu... chvíli věřil, že opravdu leží vedle něho a šeptá mu do ucha něžná slůvka. Trvalo mu dobrou minutu než mu konečně došlo, že se mu to jen zdálo.
Prudkým světlem reflektoru projížděl po ztemnělém mořském ledovci. Rozrušením už nemohl usnout. Těsně před svítáním dostal nápad a okamžitě se pustil do jeho uskutečnění. Odjel s konvojem asi o dva kilometry dál a odpojil tam obytný vagón i plošinový vůz plně naložený prkny. Pokropil je olejem a pečlivě rozmístil několik výbušných nábojů. Poodjel s lokomotivou do bezpečné vzdálenosti, zamířil svou pistoli a stiskl spoušť. Na třetí pokus náboje explodovaly a olej se prudce vzňal. Vagóny se proměnily v hořící peklo. Neměl nejmenší tušení, jak se teď vrátí k odbočce, nepřikládal však tomu žádnou pozornost. Byl nesmírně šťasten už při pouhém pohledu na oba hořící vagóny, pohledu který z něj snímal nesnesitelné napětí.
Dopřál si bohatou porci jídla. Na chvilku zalitoval, že si s sebou zapomněl vzít láhev nějakého alkoholu a na místě usnul.
Zítra se zajde podívat na to, co z vagónů zbylo. S pomocí rumpálu se mu jistě podaří převrátit trosky na bok. Koleje následkem žáru utrpěly jen nepatrné deformace.
Bez meškání se vrhl do práce a ještě ten samý den byla trať opět volná. Rozhodl se vrátit do stanice, aby si trochu odpočinul a uvolnil se. Zapne topení v obytné místnosti na lokomotivě a stráví příjemný a klidný večer ve společnosti nějaké dobré lahvinky.
První, co však spatřil, byla Nathy. Stála přímo proti němu, oděná v elegantních veselých šatech. Jistě je nalezla ve vybavení rodiny Bermannových a Verianových. Aby se zbavil této halucinace, stiskl spoušť.

25

Spalovači ledu

Zatímco Panamerická eskadra lámala frontu jako buldozer, dostal se obří kladeč na síť 5. rovnoběžky ve vzdálenosti asi dvou kilometrů od fronty. Postavení výhybek sice vyžadovalo ještě několik dalších hodin, nicméně Kidovy lehké jednotky už mohly přistoupit k akci. Zpráva o tom se velice rychle rozšířila mezi bojovníky a vrátila jim potřebné odhodlání vydržet ještě nějakou dobu ve svém úsilí. Informace se objevila i ve všech rozhlasových stanicích vysílajících na mořském ledovci a nepřítele, který si něco podobného dosud vůbec nepřipouštěl, se pomalu začínal zmocňovat neklid. Postup obrněných torpédoborců se znatelně zpomalil a Kidovy návěstní čluny, mezi kterými byly i lodě ukořistěné nepříteli, začaly komplikovat situaci silných nepřátelských jednotek.
Během pouhých šesti hodin doznal ráz boje výrazných změn. Exploze jednoho z torpédoborců zasela do flotily paniku. Všichni se snažili co nejrychleji dostat z dosahu spalujícího žáru. Posádka sama neměla žádnou šanci ohni uniknout. Další výbuchy loď nadzvedly a převrátily na bok. Pro muže Lady Diany bude nyní představovat těžko překročitelnou

překážku. Pod neutuchající palbou Kidových flotil neměly minikladeče možnost mohutnou železnou masu obejít. Navzdory všemu zůstávala situace i během následujících čtyřiadvaceti hodin naprosto nepřehledná. Nadále trvala obava z útoku z jihu od Hot Station. Právě zde čekala na svou chvíli Lady Diana.
Dvanáct hodin po napojení na síť 5. rovnoběžky mohl Kid navštívit Lichtena. Nakonec se nechal odvézt na týlové obvaziště. Nikdo zatím nebyl schopen říci, zda se jeho pravou ruku podaří zachránit nebo ne. Kid mu srdečně poblahopřál k úspěchu a hned nato se odebral na bleskovou návštěvu Hot Station. Obyvatelstvo mu připravilo fantastické uvítání. Využil této příležitosti, aby se s prohlášením obrátil na své jednotky.
Někdo ho požádal, aby promluvil také k obyvatelům Kaempolisu.
‚Dějí se tam hrozné věci. Panameričtí zbavili Harpunáře moci a sami město zběsile terorizují. Každým dnem přibývají desítky nových obětí."
Kid neodpovídal. Stanici dosud neodpustil a nadále se zabýval svým plánem na její zničení poté, co se vypořádá s Lady Dianou.
"Panameričtí narážejí na velké obtíže také na síti vedoucí k Titanopolisu. Vzpomínáte si na šéfa stanice Carsona? Dokázal skvěle zorganizovat obranu a Lady Dianě se nikdy nepodaří k sopce dostat. S pomocí ohřáté vody narušují tvrdost ledového krunýře. Nezmůže nic ani se svými minikladeči. Mořský ledovec je zahříván od chvíle, kdy je hlášena jejich přítomnost. Zásobovací konvoje jen velmi obtížně projíždějí úzkou soutěskou v Round Station. Pokud z toho chce nějak vyváznout, bude nucena položit další odstavnou kolej daleko na západ."
Prostředky, které měla tlustá žena k dispozici, nebyly ovšem nevyčerpatelné. Někteří ze členů správní rady se osobně dostavili na místo a mohli si tak udělat dokonalý přehled o situaci. Rada odmítala udělit další válečné úvěry.
Kid se vrátil na západní frontu, kde boje pokračovaly s nezmenšenou intenzitou. Nechal si předložit podrobný seznam mrtvých a raněných. Zabita nebo raněna už byla dobrá polovina Lovců tuleňů. Nejčastější příčinou smrti byla jejich šílená odvaha a neopatrnost. Nově odvedení už byli opatrnější. Právě jim se podařilo vyhodit do vzduchu torpédoborec. Vyslali proti němu několik drezín naplněných až po okraj výbušninami. Pod ohlušující palbou nepřítele se k cíli přiblížili až na vzdálenost dvou set metrů, pak zablokovali motor a vyskočili na ledovec. Několik z nich to odneslo zlomeninami nohou. Za pár chvil se už torpédoborec proměnil v plápolající kostru, kterou odspodu pomalu obstupoval led.
Upozornili ho, že před několika minutami odvysílal Mikadův rozhlas informaci svědčící o prudkém obratu v ředitelových postojích. Kid napjatě poslouchal. Jakási novinářka oznamovala, že Panameričtí stavbou ilegální sítě, po které byly přepravovány útočné lodě, hanebně zneužili neutralitu jejich Společnosti. Ředitel se s narušování svého území rozhodl rázně skoncovat. Se žalobou se obrátil na Komisi pro Dohody z NY Station a hned nato požádal o pomoc své sousedy z Federace, kteří mu byli zavázáni podporou. Společně se rozhodli vyslat bojové jednotky, hranici neutralizovat a Panameričany zatlačit nazpět.
Kid byl pevně přesvědčen, že tento obrat je pouze důsledkem jeho úspěchů. Nemohl tušit, že se Mikado setkal s Leouan a že se bojí vyzrazení svého zrzavého původu.
Panamerický rozhlas se zpočátku rozhořčoval. Tvrdil, že žádná tajná síť neexistuje a že Mikado s průjezdem jejich eskadry souhlasil. Panamerická však o tom neměla žádný písemný doklad a tak se brzy tón změnil a hovořilo se výhradně o zeměpisném omylu. Pak promluvil jakýsi vědec a vykládal, že hranice nemohla být nikdy úplně přesně stanovena, že sám Mikado si se svou koncesí vždycky dělal co chtěl a také že už před časem anektoval část Kidova území. Kid tak byl vylíčen jako oběť Mikadových machinací. Lady Diana, na nejvyšší míru znechucená hloupostí onoho vědce, nařídila okamžité přerušení vysílání. Kid se nemohl smíchy udržet. Opět se začal dívat na svět jinýma očima.
Pečlivě zkoumal eventualitu Kaempolis obejít a spojit se s titanopoliskou sítí. Obří kladeč mohl položit ještě šest až sedm stovek kilometrů čtyřkolejné trati. To nestačilo. Bylo zapotřebí patnácti set. Pokud by se ale dokázali zmocnit cisternových vagónů ze zásobovacích konvojů následujících minikladeče, dopomohli by si mimo jiné i k oné speciální pryskyřici, sloužící při pokládám vodivých kolejí odolávajících chladu. Jejich odolnost dokonce s poklesem teploty rostla. Kolejnice také zůstávaly dostatečně pružné, aby mohly reagovat na pohyby mořského ledovce.
Před protiútokem museli obejít kostru zničeného torpédoborce. Bylo to nebezpečné. Hrozba Panamerické protiofenzívy byla stále velice aktuální. Nepřítel zatím nedospěl do takového stadia demoralizace, aby mohli sázet na jeho nechuť k boji.
U Mikada se však události valily překotnou rychlostí. Železniční družstvo China-Voksal, nacházející se na sibiřské hranici, zasáhlo do bojů s jednotkami vyrobenými v Sibiřské a obsazenými posádkami Družstva. Byly to těžké lodě, dostatečně rychlé a s veškerou nejmodernější vybavením. Pouhý pohled na ně vzbuzoval strach. První tři z nich, nazývané korvetami, se jedné noci vynořily na tajné síti a zastavily tak panamerický zásobovací konvoj.
Začalo vyjednávání. Mikadův posel vystoupil na palubu eskortní lodě, narazil tam však na jakéhosi nadutého komodora požadujícího průjezd a odmítajícího se o čemkoliv jiném bavit. S Mikadovým poslem jednal s největším pohrdáním. Už o hodinu později zahájily korvety na konvoj palbu. Vážně jej poškodily a donutily k návratu do Kaempolisu. Síť byla poničena na délce padesáti kilometrů. Ihned nato se korvety vydaly k hranicím. Mikadovo komuniké upozorňovalo, že kdokoli by chtěl znovu projít tímto místem, bude dostižen a zničen. Hrál si na nestranného, ve skutečnosti však byla Panamerická eskadra na 5. rovnoběžce zablokována. Její zásoby munice, pohonných hmot a potravin nestačily na víc než na tři dny.
V této zoufalé situace se Lady Diana odhodlala k vyzývavému a arogantnímu gestu. Poručila zahájit ofenzívu na jihu. Během noci minikladeče položily sítě, po kterých se brzy ráno vydaly středně velké jednotky. Mořský ledovec byl opět pevný a Kid pochopil, že boj znovu začíná.

26

Spalovači ledu

Pomalu se probouzel v kuchyni rodiny Bermannových a Verianových. Venku už byl den. Znovu se zhluboka napil z načaté láhve a padnul zpět do aluminové peřiny. Do mysli se mu nutkavě vtíraly včerejší události. Zabil opravdu Nathy. Nebyl to žádný přízrak. Mladá žena na něho čekala v obytné místnosti. Na holé tělo si navlékla nádhernou starodávnou róbu. Žádnou zbraň u ní nenašel. Zastřelil ji, aniž by jí ponechal čas na vysvětlení svých činů. Ležela na stejném místě. Bude ji muset odvléci ven a položit po bok Edge.
Co jí vlastně přimělo k tomu, aby se pokusila o smíření? V jaké chvíli, v jakém návalu smutku si uvědomila, že se nezadržitelně řítí ke své vlastní záhubě? Sázela na to, že v Lienu Ragovi zůstal nějaký zbytek lidskosti. V tom se krutě zmýlila. Vystoupil do závratných výšek a vzápětí, tím, že zabil, se z nich opět zřítil do propasti.
Neměl nejmenší chuť vstát. Bylo mu alespoň teplo, i když se mu občas chtělo zvracet a hlavu měl bolavě ztěžklou alkoholem.
Snažil se alespoň trochu soustředit na to, co bude dál. Doveze jim vagóny s rybami a výměnou za ně bude požadovat své osvobození. Znovu se shledá s Yeuze, pokud na něho v Laura Station se Jdrienem stále čeká. Nejdřív ze všeho se ale musí dostat do Stanley Station, aby získal informace v oné bance. Informace o jistém Tarphysovi. Nechá rovněž

pitvat kočičí mrtvolu. Vše se událo před dvaapadesáti roky. Tarphys je už v každém případě dávno mrtvý, i kdyby mu v té době bylo pouhých dvacet let.
K polednímu v sobě přece jenom nalezl sílu vylézt z lůžka a vejít do obývacího pokoje. Nathy tu stále ležela oblečená do plesových šatů. Milicionářka na něho čekala v místnosti, kterou udržovala vytopenou díky kuchyňským přístrojům, vybaveným samostatnými nádržemi. Při vstupu ho obstoupilo příjemné teplo. Proč jen ho neupozornilo na nezvyklost situace a nepřesvědčilo o smířlivých úmyslech Nathy?
Vynesl ji ven, položil vedle Edge a zakryl sněhem. Rychle se blížila noc. Začal připojovat vagóny s rybami. Bylo jich celkem osm. Několik stovek tun nákladu. Pro Amertume Station to bude hotový poklad. Navíc jim označí místo, kde led není příliš silný a umožňuje zřízení rybářského otvoru.
Brzy ráno, po pouhých třech hodinách spánku, naplnil nádrže a vyzvedl sudy s olejem na tendr. Doufal, že do Amertume Station dojede s rezervou. Chtěl si lokomotivu uchovat pro cestu do Stanley Station, která stále ještě existovala. O té bance nevěděl nic.
Okolo poledne místo bez jediného ohlédnutí opustil. Vezl s sebou celou bednu shromážděných dokumentů o Bermannových a Verianových, mrtvolku malé kočky
i těla Milicionářů, části vlaku s autoklávy a kostnici. Není už nikoho, kdo by vyprávěl, jak celé dny přežíval pouze díky požívání lidského masa. Nikoho, kdo by podal svědectví o celém tom neuvěřitelném dobrodružství, které on jako jediný přežil.
Odbočka mu dala zabrat. Nakonec se mu však podařilo ji zablokovat, bez potíží ji projel a mířil teď zmírněnou rychlostí na sever.
Třetího dne průměrnou rychlost ještě více snížil. Obával se, že mu brzy dojde olej. Litoval plošinového vagónu plně naloženého prkny, který lehl popelem.
Nazítří ráno ještě se zalepenýma očima zpozoroval na obzoru pomalu se zvětšující bod. Musel si oči několikrát protírat než konečně pochopil, že se k němu blíží konvoj. Byl to snad záchranný vlak vyslaný Lidovými koordinačními buňkami? Nebylo by na tom nic nemožného. Pro všechny případy odjistil automatickou pistoli a na dosah ruky si připravil náhradní zásobník plný mikroraketek. Touto zbraní mohl provrtat kotel vlaku a vyřadit jej tak z provozu.
Konvoj nebyl příliš velký. Šlo vlastně o jediný vagón moderního vzhledu s dieselovým pohonem. Žádný tendr. Zastavil svůj vlak a pozorně si cizí konvoj prohlížel.
Také malý vláček znatelně zvolnil. Vypadalo to, že mu jeho posádka moc nedůvěřuje. A potom náhle pocítil něco, s čím se nesetkal už hezkých pár týdnů. Proto potřeboval několik dlouhých minut na to, aby pochopil, že mu naproti jede Jdrien a snaží se s ním telepaticky komunikovat. Přemohlo ho dojetí. Zatím se neodvažoval odpovědět. Bál se, že se třeba dozví špatné zprávy. Jdrien mohl být například držen jako rukojmí. Měl přece pobývat v Laura Station v Mikadově společnosti.
"Jsem na svobodě a jsou tu se mnou i Yeuze a Leouan," dostalo se mu odpovědi na jeho myšlenky.
"Leouan," opakoval nahlas Lien a pak už dal naplno průchod své radosti.
Přiblížil se k vlaku a spatřil Jdrienův obličej na řídícím postu dieselu. Sestoupil se své starodávné rachotiny a vydal se jim naproti.
Díval se na obě mladé ženy i dítě. Smáli se na něho. Nejasně si pomyslel, že si takové štěstí ani nezaslouží. Kvůli tomu, co udělal s Nathy.
"Jste skuteční, nebo mi to jenom Jdrien promítá váš obraz?"
"Ještě nikdy jsem se necítila tak skutečně," odpověděla mu Yeuze a na rtech jí přitom hrál nervózní úsměv.
Uchopil Jdriena do náruče a přitiskl ho k sobě, dítě však nejevilo příliš velkou přítulnost. Představovalo si, jak by jeho otec k sobě se stejnou radostí přitiskl i obě ženy, samozřejmé pokud možno nahaté. Vyzařovala z něj očividná žárlivost, která Liena Raga pobouřila.
"Tak dobrá," zamumlal jenom, "aspoň, že jsem tě našel."
Položil Jdriena zpátky na zem. Yeuze mezitím v obytném vagónu připravila čaj.
"Jsi tu opravdu sám?" zeptala se Leouan s pohledem upřeným na vagóny napojené na stařičkou lokomotivu.
"Sám. Já jediný jsem to přežil. Pomohly mi moje zkušenosti glaciologa, jinak bych tam určitě nechal kůži."
"Všichni ostatní tedy zemřeli?"
"Bylo to šílenství," řekl. "Jsou v Amertume Station stále ti Milicionáři z LKB?"
"Jsou a blázní víc než dřív. Město teď vypadá úplně jinak, je tvořeno jakýmisi soustřednými kružnicemi. Po dosažení věku třiceti let se lidé stávají Nucenými dobrovolníky a po určité době jsou definitivně zavrhování."
"Jak jste tam mohli přežít?"
"Důvodem je čtyřicet vagónů tuleního oleje. Výměnou za profesora Ikara, zotavujícího se v Mikadově nemocnici a také výměnou za povolení vydat se vám na pomoc. Nehrozilo jim nic jiného než že se nás zbaví a tak kývli."
"Já jim vezu čtyři sta tun makrel a dobrý tip na to, kde najdou další."
Vypil svůj čaj a s chutí se pustil do jídla. Jdrien ho přímo hltal očima. Pak se ho zeptal na novinky o Zrzavých.
"Všichni uprchli."
"Přibližuje se Kidovo vítězství ve válce. Mikado převlékl kabát a na Lady Dianu teď leje všechnu špínu. Je jen otázkou několika dní, kdy svoje eskadry stáhne. Chce ale s Kidem i Mikadem zahájit jednání. LKB požádaly, aby se mohly konference také zúčastnit."
"Doufám, že byli odmítnuti?"
"Ne, Mikado doufá, že tak z toho vyklouzne a Lady Diana si zase myslí, že ani ona, ani Kid nedostanou Kaempolis, pokud se tam usadí LKB."
Od LKB to byla slušně rozehraná partie. Bez boje by se dostali ke své kořisti.

"A co Kid?"
"Ten konferenci odmítá a pokračuje v boji. Všude se o něm mluví jako o válečném štváči. Jednotky Železničního družstva China-Voksal poskytly Mikadovi účinnou pomoc, která rozhodla v Kidův prospěch. Mají však také jisté nezanedbatelné sympatie pro LKB."
"China-Voksal nemá s Amertume Station nic společného. Není to žádné soustředné město... využívá se tam veškerých svobod, dokonce i těch nejskandálnějších."
"China-Voksal dělá Sibiřským pomyšlení."
Leouan odvedla hovor na nejbližší plány. Pokud by se vydali zpět na sever, budou do tří dnů v Amertume Station."
"Budou po tobě žádat účty za své mrtvé soukmenovce."
"Přivážím jim čtyři sta tun ryb. Možná i víc."
"Ryby si vezmou a tebe zavřou. Nepřemýšlejí stejným způsobem jako ty nebo já. Jejich logika se nedá porovnat s žádnou jinou. Můžeme bez ustání přemýšlet o jejich úmyslech a máme šanci, že se spleteme v devíti případech z deseti."
S povděkem přijal cigaretu s euforizačním účinkem a blaženě ji vychutnával. Leouan byla stále krásná a navíc vypadala, že je v perfektní formě. Ještě nikdy se mu její ňadra pod kombinézou nezdála tak pevná jako teď. Yeuze vypadala unavenější, její pohled však byl velice slibný. Hmatatelně vnímal její únavu, kterou se marně snažila zakrývat svou hranou lhostejností, svými slovy o politické situaci. Všichni tři přitom umírali touhou po milování. Jdrien cítil jejich napětí a netrpělivé očekávání. Jako obvykle se dostal do své mrzuté nálady. Zničeho nic se rozhodl vyslat do jejich mozků pár nestydatých obrázků. Yeuze skoro nadskočila, když si v šoku uvědomila, že Jdrien intenzivně myslí na její ohanbí, zatímco Leouan vztáhla ruce na svá objemná prsa, neboť ji připadalo, že se je chystá nenasytně sát.
"Pojďte se podívat na ty ryby," rozhodl rázně Lien Rag.
Den měl nazelenalou barvu. Jako kdyby je už brzy měla překvapit noc. Čas od času lunární vrstvy na některých místech zhoustly. Alespoň to tvrdilo těch pár fyziků, kteří měli na tomto světě ještě odvahu věnovat se studiu takových jevů.
"Tuny ryb... Pro pár tisícovek LKB. Na ostatní nezbyde ani drobeček," řekla Leouan. "Ty se ale musíš někde skrýt. Řekneme jim, že jsme našli ten vlak v provozuschopném stavu a že ho přivážíme, aniž bychom se dozvěděli, co se vlastně stalo s Milicionáři, Nucenými dobrovolníky i s tebou."
"To nepůjde," prohlásila Yeuze neskrývající svůj pesimismus.
Využila toho, že Leouan šla o něco napřed a silně stiskla Lienovu paži a potajmu pohladila jeho hruď.
"Je to jediné řešení," trvala na svém Leouan. "Jedna z nás doveze vlak s osmi vagóny a pokusí se ohromit je nákladem ryb. Lien se zatím ukryje v mém vagónu. Bude tak požívat diplomatické imunity."
"LKB na něco podobného kašlou."
Leouan se vyšplhala do pilotní kabiny staré lokomotivy. Lien ji následoval. Ihned poté, co sejmul svoji kápi, přitiskla své masité rty na jeho ústa. Brzy se k nim však připojila i Yeuze, která pomohla nahoru také Jdrienovi.
"Není tak těžké ji řídit, je to dokonce snadnější než ji zastavit, kvůli těžkému nákladu."
"Řídit bude Yeuze," rozhodla Leouan. "Já musím zůstat na palubě svého zvláštního vlaku. Pouze moje přítomnost na něm z něj činí nedotknutelné místo. Obstarali jsme již pro LKB čtyřicet cisternových vagónů plných oleje. A teď ještě ty ryby. To je ale určitě neuspokojí, budou se snažit o další podobné snadné obchody. A potom jim jejich touha proniknout do Kaempolisu dá zapomenout na Amertume Station. To bude moment, kterého musíme využít. Pokud nebude podepsána žádná smlouva, Lady Diana je schopna je pozvat a svěřit jim bezpečnost a správu města."
Lien Rag seřídil výkon hořáku a všichni se vrátili do diplomatického vlaku. Rychle přišla noc a tak se všichni rádi shromáždili v příjemném kupé.
Bude foukat silný vítr," vyhrkl Lien. "Oznamuje to ono nazelenalé světlo."
Všichni dnes příliš mnoho mluvili. Pouze dítě pozorně naslouchalo, sondovalo jejich srdce i duše a dobře vědělo, co se tu bez jeho vědomí připravuje. Leouan přistoupila na dělení, Yeuze však zůstávala stále stejně zamlklá a stísněná. Trápila se pomyšlením na to, že nedokáže být stejně obratná jako míšenka, nebo že příliš propadne mravní zkáze. Jdrien nechápal úplně vše, bylo mu však více než jasné, že teď zůstane sám ve svém kupé. Rozhodl se proto ovlivňovat Yeuze tak, aby odmítla jakýkoliv kompromis. Neunikla mu špatná stránka její povahy a všechny její komplexy a dovedl jich obratně využívat k vysílání demoralizujících obrazů do jejího myšlení. Atmosféra byla stále zamlklejší.

27

Spalovači ledu

Západní eskadře velel admirál Joyle. Byl to on, kdo se setkal s Kidem, aby dojednal podmínky kapitulace. Přijel na palubě šalupy, podobající se obrněné drezíně se střechou ze silného plexiskla. Kid už ho očekával ve svém zvláštním vlaku.
Joyle měl malou zavalitou postavu. Jeho obličej byl zohaven ošklivou jizvou. Říkalo se o něm, že je velmi statečný, zároveň však také nesnesitelně cholerický.
"Nabízíme vám totální příměří," vykřikl bez jakýchkoli okolků na úvod. "Bojovat přestaneme výměnou za dodávky potravin a paliva. Za týden se tu znovu sejdeme, abychom se dohodli o dalším příměří."
"Dokonale jsme vás odřízli od světa, admirále. "Za zády vám v ústupu brání korvety z China-Voksalu, a kromě toho je tajná síť částečně zničená. Jedinou vaší šancí je přemoci nás. To se vám však nepodařilo."
"Můžeme v boji pokračovat třeba ještě čtyři dny."
"Řekněme raději osmačtyřicet hodin," opravil ho Kid.
"Můžeme také prolomit frontu a proniknout do vašich pozic."
"To je samozřejmě pravda. Proč jste to tedy neudělali? Pokud vám teď dopřeji týden oddechu, dostanou se vaši muži z nejhoršího a navíc budete mít čas opravit nejvážnější škody na vašich jednotkách. Já vám nabízím podmínečnou kapitulaci."
"Nemluvte o žádné kapitulaci," skoro vykřikl Panameričan. "To slovo se mi hnusí."
Musel jednat bez zbytečných průtahů. Periferní rozhlasové stanice oznamovaly příjezd delegace LKB do Kaempolisu, kde se připravovala na převzetí správy města. Obyvatelé vítali příchod někoho, kdo by vystřídal jejich současné pány. Podle všeho se mladé fanatické Milicionáře chystali bouřlivě přivítat. Navíc z jihu útočila Lady Diana. Byla to zdlouhavá ofenzíva, přinášející prozatím nezvykle málo obětí. To se však mohlo velice brzy změnit. Právě tam potřeboval Kid přesunout své jednotky ze západní fronty.
"Vydáte nám vaše minikladeče kolejnic."
"Všechny?"
"Všechny čtyři."
"My máme pouze tři."
"Čtyři. Mám dobré informace."
"Čtvrtý je ale vážně poškozen."
"To nám vůbec nevadí, my už si jej opravíme. Vydáte nám také veškeré vaše zásoby raket. Budeme vám dodávat potraviny i tulení olej. Soustředíte se na několika kilometrech trati a vyčkáte dokončení odstavných tratí. A konečně nám předáte i cisternové vagóny přepravující speciální pryskyřici na koleje."
Joyle vyskočil jako loutka na pérku.
"Nikdy. Jenom polovinu raket."

"Všechny rakety a všechny vagóny. Ostatní střelivo si můžete ponechat, dokonce i dělové střely a přenosné raketky. Chceme jen velké rakety."
"Složíme je na místě střeženém jednotkami obou našich armád."
"Ne," odpověděl Kid. "To vůbec nepřipadá v úvahu."
"Takže válka znovu začíná," řekl Joyle.
"Vaši muži už nevydrží ani hodinu, určitě vám to nemusím zdůrazňovat. Nacházejí se v žalostném stavu. Mají odříznutou cestu dopředu i dozadu. Musí to pro ně být hrozné."
"Já ale vím, jak jim znovu dodat odvahu." Tahle válka vám k tomu moc nepomůže. Nic jim nenamluvíte. Nebojujete za nic, za žádný ideál. Válčíte s námi jenom proto, abyste se mohli zmocnit našich zásob."
Joyle rozhořčeně gestikuloval na znamení nesouhlasu Co mu bylo po nějakých duševních stavech. Válčil kvůli válce samotné a o ničem jiném nebyl schopen přemýšlet.
"Necháme si půlku raket a půlku cisternových vagónů," prohlásil rozhodným hlasem. Na Kida však neučinil nejmenší dojem.
"Promiňte," řekl trpaslík.
Odešel do sousední místnosti, aby si pročetl poslední depeše. Delegace LKB nadále vyjednává s Lady Dianou na palubě jejího křižníku. S jižní ofenzívou to zatím nevypadá nejslavněji. V Hot Station jsou nadšeně oslavována poslední vítězství Společnosti. K Lovcům tuleňů se připojily tři stovky mladých ve věku od patnácti do osmnácti let. Produkce oleje získávaného z těchto zvířat teď byla více než dostatečná.
Položil obě depeše tak, aby je admirál viděl.
"Tohle přece není žádná propaganda."
Joyle si je přečetl a potom se dlouze zamyslel.
"Ponecháme si čtvrtinu raket a čtvrtinu cisternových vagónů. Za týden se tu opět sejdeme a pohovoříme si o situaci."
Kid věděl, že bude pro něho velice riskantní ponechat si Joyla a jeho obrněné jednotky na levém křídle, musel se však soustředit na to hlavní.
Zapálil si cigaretu a poprosil o čaj a trochu alkoholu. Joyle na něho vytřeštil oči. Něco podobného by na svých lodích rozhodně netrpěl.
"Můžete si odtud odvézt pár lahviček," pronesl jen tak mimochodem Kid. "Takže se domluvíme na čtvrtině raket a všech cisternách."
"Ne. Možná se při návratu domů budeme muset obrátit přímo přes ledovec."
"To je nemožné, všechny vaše únikové cesty kontrolujeme. Držíme i část sítě, kterou jsme začali stavět podél hranice. Ubráníme ji. Shromáždíte se na deseti kilometrech a vyčkáte tam bez hnutí týden."
"Kdy si vezmete rakety a vagóny?"
"Jen co bude dokončen soupis inventáře. Pokud podepíšete dohodu, můžeme s tím začít třeba hned zítra ráno."
Zatímco se připravoval protokol, vypili spolu skleničku alkoholu. Kid už přitom myslel na rakety, které využije na jižní frontě, na pryskyřici, která mu umožní příčně protnout mořský ledovec a setkat se s Carsonem a jeho lidmi, vymanit Titanopolis z izolace a možná i obklíčit Kaempolis dříve, než se v něm usadí LKB.
"Uvědomujete si vůbec, co jsou zač ty LKB?" zeptal se Joyle. "Na záda vám budou dýchat opravdu podivní soupeři. Lidé, řídící se výhradně svým fanatismem."
Podepsali smlouvy a rozhlas o tom ihned odvysílal zprávu. Nemluvilo se v ní o kapitulaci, nýbrž o příměří s uspokojením okamžitých požadavků. Na celém severu Společnosti vypukly bouřlivé oslavy.

Spalovači ledu

Ve chvíli, kdy se dostali asi na hodinu cesty od Amertume Station, pustila se Yeuze svým těžkým nákladem ryb napřed. O chvíli později se k nim připojil těžký remorkér a jeho posádka vagóny důkladně prohledala. Leouan jim jen s velkými obtížemi zabránila vstoupit do svého diplomatického vlaku. Stále okolo sebe mávala propustkou vystavenou Nejvyšší buňkou. Mohli se znovu vydat na cestu, byli však ihned izolováni na periférii.
Práce na nadzemních tratích zatím pořádné pokročily. Několik lehkých konvojů již mohlo přejíždět nad třetím a druhým okruhem a ukončit svoji jízdu v okruhu vyhrazeném pouze členům LKB. Zpráva o tom, že někdo dovezl stovky tun ryb, Milicionáře velmi zaujala. Dostavil se i Aba a vystoupil k Yeuze na starou lokomotivu.
"Kde jste k tomu přišli?"
"Na jihu. Je tam stará rybářská stanice. Všichni tam pomřeli."
"A co naši soukmenovci?"
"Jsou mrtví. Stalo se to jen několik kilometrů od oné stanice."
"A Nucení dobrovolníci?"
"Také oni zemřeli, stejně jako náš přítel."
"Zatímco vy jste tu stanici úplné sami našli?"
"Měli jsme Železniční instrukce."
Zašermovala mu před očima knihou, kterou ve skutečnosti Lien Rag našel v knihovně rybářů. Aba však stejně jako jeho druhové knihám nedůvěřoval. Podezřívavě si ji prohlížel.
"To je tam opravdu napsáno?"
"Pochopitelně. Proto jsme mohli jet přímo k cíli."
Aba ji stále nespouštěl z očí.
"Proč jste s sebou nepřivezli tělo vašeho přítele?"
"Báli jsme se. Zůstal tam i se svými druhy v neštěstí."
"Vůbec nevypadáte na to, že by se vás smrt přítele nějak dotkla."
"Jsem nesmírně šťastná, že už je to za mnou," řekla jen.
Sklopila oči a cítila přitom, jak jí do tváří stoupá horkost při vzpomínce na podivuhodnou noc, kterou všichni tři prožili. I když stačilo málo a ona by se uraženě zavřela sama v kupé a nechala Liena s Leouan o samotě. Když si Jdrien konečně šel lehnout, šla Leouan bez okolků na věc.
"Všichni tři po tom přece touhou umíráme."
Yeuze chvilku marně odolávala, Leouan ji však odzbrojila jediným svým pohledem.
"Vaší historce se nedá moc věřit," přerušil tok jejího vzpomínání Aba. "Nejvyšší buňka od vás bude požadovat další vysvětlení."
"Cožpak jim ty ryby nestačí? Jsou jich čtyři, možná pět stovek tun."
Veškeré obyvatelstvo města by z nich mohlo být živo po celý týden. Všechno však bude zkonfiskováno Nejvyšší buňkou.
"Jednali jsme tak proto, abychom vyjádřili naše poděkování za vaše porozumění," řekla nakonec.
Stále ji upřeně pozoroval.
"Působíte unaveným dojmem, ale zároveň vypadáte, že máte klid na duši. Neskrýváte přede mnou něco?"
"Co bychom měli skrývat? Přijeli jsme, abychom vám sdělili, kde se nachází místo s tenčím ledem. Je nesmírně bohaté na makrely."
"Tuleni tam nejsou?"

"Žádného jsme neviděli."
Představovala si Liena Raga o samotě s Leouan. Dítě se bavilo někdo stranou. Leouan v jejích myšlenkách vystupovala úplně nahá, tak jak ji vídala v noci, s ryšavou hladkou srstí, po které bloudily jeho rty.
"Vždyť vy se chvějete?" podivil se baculatý mladíček.
"To bude únavou."
Konečně ji nechal na pokoji. Probíhalo vykládání ryb. Překvapilo ji, že nebyli spolu. Lien spořádaně vyčkával v úkrytu pod podlahou. Leouan si kreslila se Jdrienem.
"Jak se rozhodnou?"
"To nevím. Pokud nám řeknou, abychom jeli do středu města, budeme v nebezpečí. Můžeme se pokusit město objet, oni to však velice brzy zjistí."
"Tak jim řekneme, že jedeme profesoru Ikarovi oznámit smrt jeho přítele Liena. Co víme o jejich usazování v Kaempolisu?"
"Také nic," řekla Yeuze.
O něco později se Aba vrátil s rýží a vepřovým masem, byl to dárek Nejvyšší buňky, který měl vyjadřovat její dík za přivezené ryby.
"Už brzy budeme mít v Kaempolisu ambasádu. Do měsíce tam budeme usazeni. Podle všeho je tam spousta krámků, biografů, divadel i míst, kde se člověk může napít a koupit si holku."
Mluvil tiše a neklidně se přitom okolo sebe rozhlížel.
"Všechny ty odporné brlohy samozřejmě necháme pozavírat. Lady Diana nás potřebuje, aby si kryla ústup a zabránila Kidovi na ni zaútočit."
"Tak ona opravdu odjíždí?"
Hrál si na tajemného. Leouan mu nabízela slazené víno, on však stále váhal. Když mu oznámili, že se rozjedou za profesorem Ikarem, vypadal nespokojeně.
"Nepotřebujete toho starého a nezajímavého profesora vidět. Nejvyšší buňka vás nenechá jen tak odjet."
Máte opravdu zvláštní způsob jak nám poděkovat," opáčila Yeuze. "Celé dny se tady budete cpát rybami a my za to nemáme dostat naši odměnu?"
"Především budete muset sepsat podrobnou zprávu o všem, co jste na jihu nalezli. A také jak zemřeli naši soukmenovci. Kdo je vlastně zabil?"
"Nikdo. Jenom zima a hlad. Nebyli pro takovou výpravu dostatečně vybaveni, navíc neměli ani přesné informace."
"To je urážka LKB. K překonání hor, zimy i chladu jim měla dopomoci jejich víra. Jsem si jistý tím, že je váš přítel nějak oklamal. Musel se přitom spolčit s těmi Nucenými dobrovolníky, postrádajícími vědomí lidové sounáležitosti."
"Všichni jsou přece mrtví," vykřikla Leouan, "a já zítra odjedu do nemocnice za profesorem Ikarem. Vrátíme se ještě večer. Chcete, abych vám něco přivezla? Nějaké sladkosti od Mikada? Nebo sušené maso?"
Začervenal se.
"Já nic nepotřebuji. Zítra s několika soukmenovci odjíždím do Kaempolisu. Naším úkolem je zpracovat plán města. Nemáme důvěru k těm, co nám dodali Panameričané."
"Takže nám co nejrychleji obstarejte propustku, drahý příteli. Bude se nám po vás stýskat."

29

Spalovači ledu

Stanley Station dosud existovala, za padesát let se dokonce její rozloha téměř zdvojnásobila. Stanice se nacházela na australském vnitrozemském ledovci, přibližně v místech někdejšího Melbourne. Z Australské banky se ovšem během doby stala Federální banka, potýkající se s četnými finančními problémy Australasijské federace.
Lien Rag do města přijel spolu s Leouan, Yeuze i Jdrienem a ihned v jedné z místních veterinárních klinik, zabývajících se povětšinou ovcemi chovanými v Hotparcích, požádal o provedení pitvy mrtvé kočky. Mrtvola zvířete v těchto končinách téměř neznámého vzbudila všeobecnou pozornost. Výsledek pitvy spolu s udáním přesné příčiny její smrti mu byl přislíben během osmačtyřicet hodin.
Komplikace ovšem nastaly ve Federální bance. Nejprve ho posílali z jedné kanceláře do druhé a také po různých pobočkách, které byly ve městě celkem čtyři. Nakonec se mu přece jenom podařilo dostat se do archívu. Veškeré staré účty tu byly převedeny do paměti počítače a tak se brzy dozvěděl, že účet rodiny Bermannových a Verianových byl věřitelský a zněl na částku o něco málo převyšující dvanáct tisíc dolarů.
"S úroky to dnes musí dělat pěknou sumičku," utrousil zaměstnanec banky. "Vy jste jejich dědic?"
"Říkají to o mně," odpověděl opatrně. "Musím si nyní opatřit doklady o svých předcích. Kdy byla provedena poslední operace s účtem?"
Bankovní úředník mačkal tlačítka a chvíli udiveně zíral na obrazovku.
"O la la! Bylo to druhého března 2298. Víte, co to znamená? To už musí dělat nějaké peníze... Byl to šek na deset tisíc dolarů,"
"Na čí příkaz byla operace provedena?"
"Normálně bych vám to neměl říkat, ale přece jenom padesát let je padesát let... Byl to nějaký Tarphys,"
Lien Rag měl správné tušení. Vrah si přisvojil spoustu peněz, více než dvacet tisíc dolarů.
"Jedná se o převod. Pan Tarphys měl tehdy u Australian Bank i jiný účet,"
"Žije ještě?"
Zaměstnanec na něho podezřívané vzhlédl.
"K čemu vám to bude?"
"Je to nutné k tomu, abych mohl prokázat svůj rodokmen. Pokud mu mělo v té době být dvacet dva let, mohl by přece být ještě dnes naživu, chápete?"
"To vše jsou příliš choulostivé otázky a proto bych byl raději, kdybyste se mohl vykázat nějakým povolením podepsaným osobně naším ředitelem. Co kdybyste zašel přímo za ním a svou situaci vysvětlil jemu? S nahromaděnými úroky bude teď na kontě Bermannů a Verianových nějakých sto čtyřicet tisíc dolarů a určitě vám nemusím zdůrazňovat, že taková operace vyžaduje z mé strany jistou opatrnost,"
"To samozřejmě chápu. Také vám ale chci připomenout, že mi jde pouze o informace. Chci, aby můj nárok byl podložen."
"Prozatím velice lituji, přineste mi alespoň nějaký oficiální dokument o vašem předpokládaném synovství. Mohou vám jej vystavit v Kanceláři Identity,"
Svého plánu se tedy prozatím musel vzdát. V Kanceláři Identity však na něho čekalo příjemné překvapení. Vzhledem k naprostému zmatku panujícímu v rodových jménech bylo možné volně pátrat v místních archívech, pokud šlo o období před rokem 2300. Bohužel Bermannova smrt z pochopitelných důvodů nikde v kanceláři zaznamenána nebyla. Naproti tomu narození Roye Bermanna tam bylo uvedeno k datu třetího července 2253. Od toho data už bylo možné všechno.
Zbytek dne strávil usilovným hledáním a do archívu se vrátil i nazítří spolu s Yeuze. Bermannovi se v tomto kraji usídlili okolo roku 2117 a zavedli se tu jako výrobci elektronických součástek. Vytvořili společnost, prosperující až do roku 2205, kdy se jediný tehdejší dědic rozhodl založit na mořském ledovci rybářskou stanici. Možná v tom byl kus touhy po dobrodružství. Došlo ke spojení s malou železniční společnosti Veriano Company, což také mnohé vysvětlovalo. Zde však Lien Rag nenašel žádný dokument, o který by se mohl opřít. Nebylo dost dobře možné vydávat se za jediného dědice...
Ráno dostal do rukou výsledky pitvy. Podle nich pošla kočka následkem vdechnutí kyanu.
"Je to opravdu zvláštní," řekl mu veterinář. "Kdo se potřeboval zbavit tak vzácného živočicha? Vždyť se jich jen několik málo najde v zoologických zahradách a to ještě ne ve všech. Její smrt nastala před několika desítkami let."

"Na jaké účely se ten plyn používá?"
"Na deratizaci vagónů, ale to už je velmi dávno."
"To znamená?"
"Právě v době, kdy ta kočka žila. Tehdejší společnosti používaly jakési skleněné granáty. Matně si vzpomínám na to, že jsme je také kdysi měli při decimaci ovcí přenášejících nakažlivou chorobu. To bylo ovšem před dvaceti lety."
Všichni se pohodlně usadili v diplomatickém vlaku patřícím Leouan. Vzhledem k její funkci velvyslankyně mohli dojet až do samého středu města. Po večerech společně probírali zprávy přicházející ze Společnosti mořského ledovce. Eskadra admirála Joyleho se vzdala a Kid zahájil silný protiútok na jižním směru. Lady Diana se společnost chystala opustit, současně však dělala vše pro to, aby se v Kaempolisu usadily LKB.
"To bude ještě horší," předpovídal zachmuřeně Lien Rag. "Ta ženská se pustila do toho nejhoršího za celou dobu své vlády."
"Měli bychom se pokusit jet za Kidem," navrhla Yeuze. "Mikado na důkaz přátelství napojuje síť 5. rovnoběžky na svoji síť. Můžeme dojet až do Hot Station."
"Mám tady ještě něco na práci."
"Stále stejná historie," vykřikla nazlobeně Yeuze.
"To je pravda," přizvukovala jí Leouan. "V Transevropské to byli ti papežové z let Velké paniky a tady jsi se zase rozhodl hrabat se v nějaké rodině rybářů?"
"Všechno je ale spolu propojeno," odpověděl klidně. "Zjevně tu existuje nějaká spojitost. Víc vám o tom zatím říci nemohu, ovšem celá naše současná situace, existence Zrzavých i ledovce obepínajícího svět, to všechno se ocitá ve tmě času. Aspoň v té tmě, zahrnující přibližně období let 2015 až 2200. Jinak řečeno období od startu kosmické lodě TERRA až po první masové objevení Zrzavých."
"Co tím vším ale chceš dokázat?" skočila mu do řeči Yeuze.
"Úplně přesně to ještě nevím, ale v každém případě mně zajímá, proč vlastně je před námi zatajována tak velká část naší historie? Bermannovi byli potomky slavného kosmonauta, vlastnili všelijaké relikvie a svědectví o jeho životě. A pak si najednou přijde nějaký Tarphys a všechny naráz je kyanem zlikviduje. Proč to udělal?"
"Aby je okradl." Mně ale nejde na rozum ta shoda dat."
"Kid nás všechny potřebuje, i tebe. Celou Společnost je teď nutné obnovit, navíc bude třeba bojovat proti LKB," odsekávala zuřivě Yeuze. "Potom budeš mít spoustu času na svoje pátrání."
Leouan vypadala, jako kdyby s ní souhlasila. Lien se otočil na Jdriena, sedícího na své lavici. Jeho syn na něho upřeně hleděl a promítal mu do mozku obrazy nějakého vlaku s vagóny naplněnými rybami. Sedl si těsně vedle něho.
"Co mi vlastně chceš říci?"
"Je možné, že Společnost Veriano stále ještě existuje," pošeptal mu Jdrien, "Asi by bylo dobré vědět, co se s ní stalo."
"Jak je možné, že jsem na to nepřišel sám?" divil se Lien. "Jsi opravdu skvělý, to ti teda povím."
"Já vlastně nevím, jak mě to napadlo. Přišlo to samo, jako kdyby mi to někdo vnuknul."
Lien Rag se na svého syna udiveně podíval. Pak svraštil čelo. Co tím dítě chtělo říci? Byla to snad narážka na nějaký vyšší duch diktující mu jisté informace, nebo snad na druh kolektivní paměti, ze které měl Jdrien možnost čerpat?
Společnost Veriano neexistovala od doby, kdy v roce 2260 skoupila většinu jejích akcií Southernmost Company. Tato nejjižnější ze všech společností byla později nucena část své sítě a svých koncesí odprodat Panamerické, která se právě zmocňovala Antarktidy. Její zbytečky byly rozptýleny po všech možných koutech a například Mikado nyní také vlastnil několik tratí Southernmostu.
To vše se Lien Rag dozvěděl v sídle Federace a v jejím oddělení Koncesí. Mohl tam studovat archívy Společnosti Veriano. Znovu tu také narazil na jména Bermannových, figurující mezi nejvýznamnějšími akcionáři. Ovšem Southernmost zanikla až v roce 2298. Tedy ve stejném roce, kdy byla vyvražděna rodina Bermannových.
"Mohu vidět také dokumenty o postoupení tratí a koncesí Southernmostu Panamerické?"
"Okamžik," řekla mu mladá žena zaměstnaná v archívu. "Něco mi to říká."
Zadala příkaz počítači a potom hledala v příruční kartotéce. Po chvíli promluvila:
"Máme tu pouze duplikáty postupovacích aktů. Je jich několik, jeden se týká sítí, jiný koncesí a další dopravních smluv. Jsou tu také smlouvy na tunokilometry uzavřené s různými společnostmi, dále kontrakty na pojízdný materiál, personál a na pevná zařízení. Objem toho všeho musí být dost velký, protože u tunokilometrů jde o číslo rovnající se jejich počtu u společností udělujících Southernmostu právo přejezdu. Donesu vám je."
Odnesl si materiály stranou na malý stolek. Teprve po chvíli si povšiml, že byly všechny podepsány stejnou osobou* reprezentující Panamerickou společnost ve Federaci.
Ani nedýchal, když pod jedním z dokumentů nalezl Tarphysovo jméno. Objevil je potom ještě více než desetkrát. Hranou lhostejností se snažil zakrýt své vzrušení. Vstal a šel se pracovnice archívu zeptat, jestli je jí o onom Tarphysovi něco známo. Vzhlédla na něho s takovým nelíčeným údivem ve tváři, jako kdyby se jí právě přeptával na své vlastní jméno.
‚Tarphysové přece už více než sedmdesát let zastupují Panamerickou ve Federaci. Dynastii založil otec Tarphys Bald."
"Žije ještě?"
"Ne, bylo mu více než osmdesát let, když loni zemřel. Měl ale syna, Ricka Tarphyse, který teď celý obrovský podnik řídí. Vychován byl v Panamerické a proto má tu přezdívku Rick. Vydělává miliardy dolarů pro silné společnosti, hledá odbytiště, kupuje zboží a dál jej prodává."
"Žije stále ve Stanley Station?"
"Tarphysové sami o sobě vlastní celou čtvrť pod jednou z kopulí. Ty kopule jsou jenom čtyři, takže si můžete sám udělat úsudek o jejich moci. Není možné se k nim jen tak dostat. Všechny spojovací uzly jsou pečlivě střeženy. Chcete

snad ještě něco vědět?"
"Ne, díky... to tedy znamená... Tarphysové nemají svou vlastní síť?"
"Rozhodně ne. Jsou pouze prostředníky."
"Ve prospěch Panamerické? Mají nějaký vliv na politický život společností Federace?"
Po zaznění této otázky zrozpačitěla. Opatrně se rozhlédla okolo sebe, už už chtěla něco odpovědět, potom však jenom rezignovaně zakroutila hlavou.
"O tom nic nevím."
Tarphys vytvořil své impérium po smrti Bermannových v roce 2298. Tehdy ještě zdaleka nemohl být miliardářem, tak jako je dnes jeho syn. Určitě by neodmítl strčit do kapsy kradené peníze. Tam někde musel být začátek jeho vzestupu. Dále bylo možné předpokládat, že potom, co učinil Panamerické nějakou významnou službu, mohl být bohatě odměněn svým jmenováním do funkce jediného ekonomického a finančního reprezentanta ve Federaci. Proč ale Panamerická nařídila totální likvidaci rodiny Bermannových a Verianových? Zajisté nikoli kvůli několika podřadným železničním tratím. Pomalu se blížil ke svému cíli, jeho pátrání však bylo stále složitější a zároveň choulostivé a podle všeho také nebezpečné.

30

Spalovači ledu

Joyle už vydal dva ze svých minikladečů a teď se zdráhal předat další, stejně tak jako cisternové vagóny přepravující

pryskyřici. Kid nařídil stavbu jihovýchodní spojovací sítě. Bylo před nimi patnáct stovek kilometrů, představujících přibližně třicet dní práce. Minikladeče postupovaly rychlejším tempem než obří, spotřebovaly však přitom podstatně více energie. Při zredukování na pouhé dvě tratě mohla být třicetidenní lhůta zkrácena až na dvaadvacet dní. Přemýšlel o tom celou noc a nakonec dal svůj souhlas. Druhý minikladeč bude následovat o něco pomaleji a pokládat další koleje, kterých tak bude celkem šest. Tato síť by mohla skvěle obejít Kaempolis. Kid se snažil vidět dál za obzor této války. Dobře věděl, že LKB Kaempolis jen tak snadno nevyklidí a že se s nimi po odjezdu Lady Diany mohou Harpunáři z Gildy rychle sblížit. Lady Diana harpunáři očividně pohrdala. Určitě už museli kout plány na odvetu.
Zatím válka s malou intenzitou pokračovala na jihu, velké křižníky byly z bojů staženy a říkalo se, že míří do Antarktidy a Patagonie, odkud byly hlášeny nepokoje. Citelný nedostatek energie i potravin dělal z této provincie opravdový vyhlazovací tábor. Proud vyráběný v elektrárně Magellan byl odváděn jinam. Byla tu také ona tajemná elektrárna spalující prach z mrtvol, ta se však neustále potýkala s technickými obtížemi.
Život na severních územích byl postaven na zcela nové základy a lov tuleňů se oproti stavu před příchodem Panameričanů zvýšil o celých deset procent.
A pak se Mikado konečně uráčil vydat na hranice za Kidem. Nutnost opustit svůj hindský chrám od něho vyžadovala nezvyklé úsilí. Chrám se totiž mohl přemisťoval pouze po dvaceti kolejích a Mikado musel proto nastoupit do obyčejného vlaku, i když samozřejmě luxusně vybaveného. Ten pro něho dojel až přímo doprostřed chrámu, aby snad jeho vzácná osoba nebyla nucena udělat pár kroků navíc.
Kid byl uveden do vagónu, osvětleného výhradně růžovými lampami. Všechny pancéřované okenice byly spuštěny dolů a do půl těla svlečený Mikado si tu ve společnosti dvou úplně nahých dívek pochutnával na cukroví. Jakmile do místnosti vstoupil Kid, dívky se tiše vytratily.
Mikado se s námahou zvedl, aby svého společníka sevřel v náručí. Byl významným akcionářem Společnosti mořského ledovce.
"Můj bratře. Jak jsem šťasten, že jsme opět spolu, abychom pracovali na budoucnosti."
Kid se mimoděk usmál.
"Celé týdny jste se mnou tak špatně zacházel a teď přijíždíte, abyste se se mnou setkal?"
"Měl jsem špatné rádce," soukal ze sebe Mikado a snažil se co nejlépe hrát roli kajícníka.
Chvíli hovořili o LKB a Kid dospěl k názoru, že se jich jeho společník chce zbavit tím, že je nechá usadit v Kaempolisu.
"Co jsem proti tomu mohl dělat, bez armády?"
"Korvety China-Voksalu mohly Amertume Station vyčistit."
"Členové Družstva mají pro LKB velké sympatie. Obdivují na nich především jejich kolektivistické ideály. Já jsem jen pouhý ředitel. Nejsem vůbec přesvědčen, že by se do toho korvety pustily."
Zatím zajišťovaly dohled nad hranicí. China-Voksal mělo podle všeho s Mikadovou společností nějaké plány.
"Máte zprávy o Lienu Ragovi, Yeuze a Jdrienovi?"
"Nemám," odpověděl Mikado. "Lien Rag podle všeho zmizel někde u LKB. Spolu s ostatními členy Osvobozeneckého výboru, který sám založil."
"A Yeuze?"
"Je teď s jistou Leouan, vyslankyní Západní zóny. Nedávno jsem se s ní ostatně setkal. Dokázala mě přesvědčit, abych se vám vydal na pomoc."
Kid velice rychle pochopil. Leouan s Yeuze tedy navštívily Mikadovu společnost?
"Přijely vyjednávat o osvobození nějakého Ikara. Ten se nyní zotavuje v jedné z mých nemocnic. Pak se vrátily do Kaempolisu, od té doby však o nich nevím. Leouan by měla požívat ochrany díky své funkci vyslankyně, nejsem si ovšem jistý, jak dlouho to LKB budou respektovat."
"Kdybyste se s nimi opět setkal, pošlete je za mnou," řekl Kid.
"Jejich odjezdu nemohu zabránit. Panameričané už neokupují hranici poblíž Amertume Station. Mají volnou cestu."
"Tedy ve městě."
"Ale jak," zasténal Mikado, "se slabou stovkou špatně vycvičených policajtů?"
Týž den večer Kida informovali, že po setkání s ním touží na jižní frontě i Lady Diana.

31

Spalovači ledu

Lien Rag nakonec objevil malou trať vedoucí z Amertume Station na jih směrem k rybářské stanici Bermannových a Verianových. Byla to stará podřadná síť, nepatřící nikomu. Podle všeho už dávno nebyla předmětem žádných transakcí a tak se rozhodl podat žádost o její vlastnictví, přesně podle pravidel obsažených v dodatcích k dohodám z NY Station. Síť byla opuštěná už více než čtyři desítky let a tak by náležela svému objeviteli, okamžitě po uplynutí tříleté lhůty od vyslovení přání o její přisvojení.
Svou žádostí o příslušné formuláře vzbudil na oddělení koncesí slušný rozruch. Požádali ho, aby přišel znovu druhý den. Tentokrát ho už velice vlídně přijala jakási vysoce postavená osoba.
"Provedli jsme předběžné šetření v této věci a ukazuje se, že síť, jejíž oficiální název je 120. jih číslo 34, nebyla skutečně nikdy dokončena. Původně měla vést do Antarktidy, ovšem mezitím byly postaveny jiné, daleko významnější a rychlejší tratě. Její délka dnes činí asi tři tisíce kilometrů a vskutku nevede nikam. Není tam naprosto nic, pouze jakási legendární rybářská stanice, která už však nadobro zmizela."
"Jak úzce byla tato stanice se sítí spojena?"
"Pokud se stanete vlastníkem 120. sítě, obdržíte rovněž onu rybářskou stanici."
Jak rád by Lien Rag věděl, zda se LKB rozhodly tu stanici obsadit. Jezdili hodně často na mořský ledovec a tak by na tom nebylo nic nemožného.
"Je tu však jeden problém. Koncese byla ve své jižní části přidělena Panamerické a na severu společnosti, která se stala základem dnešní společnosti Mikado. Obě koncese rozděluje šedesátá jižní rovnoběžka. Pokud však jde o trať, ta nikdy přidělena nebyla. Jinak naprosto přesné smlouvy se o ní vůbec nezmiňují a pokud bych si to neověřil jinde, podezříval bych vás, že jste si vymyslel nějakou fiktivní trať."
Lien Rag se pousmál. Neměl v úmyslu vykládat tu o tom, že na 120. jižní číslo 34 už pobýval a to v těch nejhorších myslitelných podmínkách. Že tam málem přišel o život, že onu rybářskou stanici navštívil a dokonce tu pojídal ryby ulovené před více než padesáti
roky.
"Myslím, že je nutné obrátit se na Tarphysovy, aby v této otázce pátrali ve svých vlastních archívech," pronesla nakonec ona vysoce postavená osoba.
"Kdo jsou ti Tarphysové?" zeptal se nevinně Lien
Rag.
Jeho protějšek se na něho s útrpností podíval.
"Je to rodina, která už velmi dlouho reprezentuje ve Federaci Panamerické zájmy. Jsou to velice schopní a pracovití lidé. Bez nich by se Federace nikdy nedopracovala ke své nynější expanzi a dynamice."

"Aha," řekl jen Lien Rag.
"Otec podepsal postoupení smluv Panamerické v roce 2298. Tehdy tedy musela tato trať upadnout v zapomnění. Je přece tak bezvýznamná, nikam nevede a třeba už vůbec zmizela pod ledovcem. A abyste se na ni dostal, musíte v každém případě přejet přes Amertume Station. Víte, co to znamená? Proto se nikdy nemůžete stát jejím vlastníkem."
"Přesto bych se o to rád pokusil," odpověděl pevně Lien Rag.
Vysoký funkcionář si jen povzdechl a pustil se do formulace jakéhosi textu.
"Obracím se na Tarphyse a tak vás o tom zpravuji. Myslím, že přibližně ode dneška za týden..."
"Já ale dost spěchám," zaprotestoval Lien Rag.
"Udělám tedy, co bude v mé moci."
V diplomatickém vlaku dávala Yeuze stále více a více najevo svoji nervozitu. Přála si co nejrychleji se spojit s Kidem.
"Nikdo vám nebrání, abyste se za ním vydaly," odpověděl jí Lien Rag. "Ale já tady někde v hotelu počkám na výsledky svého pátrání."
"Jde ti snad o peníze?" vykřikla Yeuze, která v takových chvílích neuměla skrývat svoji agresivitu. "Shrábnout sto čtyřicet tisíc dolarů přece není špatné, co?"
"Pokud bych takovou částku měl opravdu k dispozici, tak proč ne. Ty však sama nejlépe víš, že to není mým hlavním cílem."
"Můžeme tedy odjet za Kidem," navrhla už smířlivěji Leouan, "a vy za námi přijedete později do Společnosti mořského ledovce."
"Přesně to vám navrhuji."
Byl připraven na to, že bude alespoň týden čekat na nové předvolání k onomu vysokému funkcionáři. Byl však vyzván, aby se co nejrychleji dostavil přímo do kanceláří Společnosti Tarphys.
"Takže to funguje," vykřikl nadšeně.
"Není to nebezpečné?" znepokojovala se Yeuze. "Raději bychom měli náš odjezd alespoň o den odložit."
"Totéž si myslím i já," přidala se Leouan. "Můj drahý Liene, ty honíš vlka a neuvědomuješ si, že tě ten vlk také může pokousat."
Ještě týž den se Lien Rag odebral ke vchodu do uzavřeného města, tvořeného budovami Tarphysových. Drezína ho dopravila až do centra. Jako kanceláře společnosti tu sloužily čtyřpatrové vagóny, vybavené neslýchaným komfortem.
Bez otálení byl uveden do kanceláře. Čekali tu na něho tři muži a jedna žena. Jejich vzájemná podoba bila do očí. Nejstaršímu z nich mohlo být asi čtyřicet, nejmladší pak byla asi třicetiletá žena. Bratři a sestra Tarphysovi řídili zprostředkovací a obchodní společnost.
Pouze nejstarší z nich seděl v křesle, ostatní se drželi v pozadí.
"Takže vy si přejete vlastnit trať číslo 120 jih 34. S překvapením jsme se dozvěděli o její existenci na koncesi postoupené kdysi prostřednictvím našeho otce."
"Všude je přece mnoho různých zapomenutých tratí," prohlásil Lien klidným hlasem.
"Specializujete se na jejich získávání, pane Ragu?"
"Ne tak docela."
"Přesto je to již několik dnů, co si na různých místech zjišťujete údaje o naší společnosti. Víme, kdo jste. Glaciolog a bývalý spolupracovník Lady Diany při stavbě velkého severojižního tunelu. Byl jste číslem dvě ve společnosti, takže jste logicky byl terčem závisti i žárlivosti. A potom jste náhle se společností zpřetrhal veškeré vztahy a dokonce jste se jejímu vedení postavil na odpor. A teď se chcete spokojit skupováním pozapomenutých nebo úplně ztracených sítí?"
"Vidím, že jste se o mně opravdu důkladně informovali," pronesl stále stejně nevzrušeným hlasem Lien Rag. "Pracuji pro ředitele Společnosti mořského ledovce a domníval jsem se, že by mu tato trať mohla být užitečná."
"A to je vše, čím byste mu v jeho obtížích chtěl pomoci?"
"Umí si dobře poradit i sám."
Do hovoru zasáhla také mladá žena. Měla tmavohnědé vlasy připomínající přilbu, poněkud plochý nos, masité rty a ledový pohled. Ani se moc nelišila od svých bratrů.
"A vy tu trať znáte? Jel jste po ní do konečné stanice?"
"Říkáte přece, že je nutné nejdříve projet Amertume Station," odpověděl.
"Právo na nabytí jejího vlastnictví od vás odkoupíme," přerušil ho znenadání nejstarší ze sourozenců. "Řekněte, kolik za ni budete požadovat. Také my bychom s výhledem do budoucna chtěli tuto síť vlastnit."
Lienu Ragovi začínalo svítat. Tarphysovi dědici velice dobře věděli o tragédii, která se na této trati odehrála a do které byl zapleten jejich otec. Ten jim mimo jakoukoliv pochybnost musel klást na srdce, aby si v této otázce vždy dávali velký pozor. Dokud se o vlastnictví malé 120. jižní číslo 34 nikdo nehlásil, nechávali celou záležitost spát. Teď však nemohl vědět, čeho se od nich může nadít.
"Čekáme na cenu," opakoval starší.
Zakroutil hlavou.
"Nemohu vám na to sám odpovědět. Jsem pouze Kidův zmocněnec. Ta trať může být jednou prodloužena dál na jih a umožňovat tak nové osidlování."
"Je tam příliš silný ledovec," ozval se další z bratrů.
"Dovolte mi, abych v tomto bodě důvěřoval vědě, o které něco vím," řekl Lien. "Jsou tam oblasti, kde led silný není. Je tam možné zřizovat tulenní otvory, pěstovat řasy nebo třeba lovit ryby. Například makrely. Ten kraj je na ně obzvláště bohatý."
Všichni přítomní ho probodávali očima. Ve svých šedých oblecích byli upjatí a nepřístupní.
Domnívali jsme se, že vás zlikvidovaly LKB. A teď jste se zčistajasna znovu vynořil a podle všeho se zdáte být ve

skvělé formě. A co když pracujete právě pro ně? Ta trať je přece také zajímala, nebo ne?"
"Kdyby tomu tak bylo, rozhodně by si nelámaly hlavu s nějakou legalizací."
"Takže jste na té trati byl," znovu začal nejstarší ze sourozenců. "Něco jste tam objevil a to něco vás přivedlo až sem. Víme, že jste nechal pitvat kočku mrtvou několik desítek let a víme také, na co jste se ptal v oddělení starých účtů Federální banky. Stále se zajímáte o jméno Tarphys. My se tady dozvíme všechno."
Lien Rag sklopil hlavu. Teprve teď si plně uvědomil dosah nebezpečí, ve kterém se ocitl. Tito lidé byli až příliš mocní a nedotknutelní.
"Všichni Bermannovi a Verianovi byli zlikvidováni. Stalo se tak ve spánku, po výbuchu kyanových granátů používaných kdysi při deratizaci vagónů. Narazil jsem na jejich palubní deník. Prvního března 2298 byli ještě všichni živi a zdrávi a přijali hosta. Druhý den ráno se už neprobudili."
V místnosti panovala hrobové ticho.
"Asi vám nemusím říkat, co to bylo za hosta. Přijel k nim nakupovat ryby. Byl to jistý Tarphys, otec vás všech. A já tu nyní stojím před vámi, abych se vás zeptal na důvod toho hromadného zločinu."
Klidně očekával odpověď. Trvalo velmi dlouho, než se jí dočkal.
"Bermannovi a Verianovi představovali nebezpečí pro celé lidstvo."
"Byli snad nositeli nějaké strašlivé epidemie?"
"Dá se to tak říci. Šířili myšlenku, že mimo dosah naší planety žijí nějací lidé. Lidé, kteří ji opustili, aby dobyli další. Bermannovi si vytvořili kult nějakého svého legendárního předka a bylo tu nebezpečí jeho rozšíření. Chystali se jako misionáři vyrazit do celého světa. Nebylo možné něco takového tolerovat."
Lien Rag si vzpomněl, že nejstarší ze sourozenců, ten který právě mluvil, měl přezdívku Rick.
"Pro koho to nebylo možné?"
"Pro společnosti. Lidé z Tepla se musí soustředit výhradně na vlastní práci. Jakékoliv snílkovství o návratu kosmonautů, přivážejících nové techniky vymykající se naší představivosti, nemohlo Společnostem přinést nic jiného než zkázu. Bylo to absolutně nepřijatelné."
Lien Rag měl podivné tušení. Proč se kosmonautův kult vynořil až po dvou stech padesáti letech? Proč ne dříve?
"Měli snad Bermannovi a Verianovi nějaký důvod domnívat se, že se poutníci vesmírem brzy vrátí?"
Nikdo nereagoval. Věděl, že svojí otázkou ťal do živého.
"Nemohli od nich například dostat nějaký vzkaz?"
V rybářské stanici si žádného speciálního zařízení nepovšiml, ovšem mezi množstvím materiálu se nějaká výkonná vysílačka ukrývat mohla. Cožpak ale nebeské vrstvy nezabraňují komunikaci se zbytkem sluneční soustavy?"
"Zapomeňte na tuhle historii, Liene Ragu. Přinese vám pouze samé nepříjemnosti."
Nemuseli mu dvakrát připomínat, že už v tomto městě není v bezpečí.
"Budu o tom přemýšlet," odpověděl nakonec. "Své právo na nabytí vlastnictví vám přenechám za dvě stě tisíc dolarů."
Odpovědi se nedočkal. Tady v kanceláři se na něj snad nevrhou, i když by to určitě s gustem udělali. Ještě dnes musí Společnost opustit.

Spalovači ledu

Pod pláštěm tmy přejeli do Mikadovy společnosti. Lien Rag se raději dále ukrýval. S paměti mu doposud nevymizel jeho útěk z místního vězení. Aby se tehdy dostal do Amertume Station, zmocnil se jednoho policisty jako rukojmího. Yeuze s Leouan se střídaly u řízení, jen aby už byly ze Stanley Station co nejrychleji pryč.
"Myslím, že jsem narazil na něco úžasného. Na něco, co už celých dvaapadesát let čeká na své odhalení. Byli snad Bermannovi a Verianovi misionáři nějaké nové víry? Tomu nevěřím. Spíš si myslím, že věděli o něčem opravdu výjimečném a proto se rozhodli mořský ledovec opustit. Měli také vědomost o nebezpečí, které jim hrozilo."
"Nebezpečí od koho? Od všech společností nebo pouze od Panamerické?" skočila mu do řečí Yeuze. Byla natažena na lůžku těsně vedle něho, zatímco Leouan u řízení hnala vlak bez ustání dál k východu.
K vjezdu na novou síť napojenou k síti 5.rovnoběžky potřebovali vízum. Leouan zatelefonovala Mikadovi. Ujistil je, že jejich víza jsou připravena na hranici koncese v Coral Station.
"Ty skutečně věříš tomu, že se nějaký stroj může dostat přes škraloup okolo země a přistát na naší planetě?"
Yeuze si jen s velkými obtížemi dokázala představit nějaký jiný vnější svět, slunce a hvězdy. Hmatatelně cítil její skepsi a zároveň i hrůzu před neznámou a o to více hrůzostrašnou záhadou.
"Patnáct zavražděných lidí během jediné noci před dvaapadesáti roky. Zapomenutý vlak proměněný ve hřbitov. Na této planetě musí být stovky dalších a stejně tajemných záhad. A já jsem přitom pevně přesvědčený, že se nitky jejich řešení sbíhají ke stejné pravdě. Jediné pravdě, ale jaké?"
"Jsou to i ty tvoje historky o zmizelých nebo podvržených papežích?"
"Ano, také. A dokonce..."
Odmlčel se v polovině věty z obavy, aby ho nepovažovala za naprosto beznadějného blázna.
"Dokonce co?"
"Mám na mysli celý ten příběh se Jdrienovým zbožňováním. Na celou legendu, která se utvořila o božském dítěti Zrzavých."
"Které jsi ty nevěřil," dodala Yeuze. "Nutíš ho, aby žil jako každý jiný kluk v jeho věku, zabraňuješ mu ve styku se Zrzavci a vůbec ti neimponují jeho nadpřirozené schopnosti."
"I sami Zrzaví si přejí, aby žil v ústraní, téměř v ilegalitě. Myslím si, že mají strach z odhalení pravé příčiny toho všeho. Vždy jsme mysleli pouze na Jdrou, Jdrienovu matku. Domnívali jsme se, že musela být v myslích Zrzavých více či méně předurčena k tomu, aby porodila míšence, který by se měl stát mesiášem..."
"To všechno byla jen pozdější konstrukce."
"Počkej," řekl. "Přijali jsme pouze Jdrienův posvátný původ po jeho matce."
Yeuze rozsvítila malou lampičku visící nad jejich hlavami a upřela na něho ustarané oči.
"Ty máš horečku."
"Ne, hlavu mám zcela jasnou, jsem jenom trochu rozrušený ze všech těch odhalení, které se nabízejí, ale to vůbec nic není."
"Myslíš, že i ty jsi byl předurčen?" vydala ze sebe nervózně.
Zvedla se z lůžka. Nastal čas vystřídat Leouan. Lien si stále nemohl dovolit být spatřen za řízením vlaku.
"Pokládáš se snad za Boha Otce? Za svatého Josefa?" "Neposmívej se. Za každou cenu se musím vrátit do Transevropské a pátrat tam po svém původu. Můj otec i dědeček se jmenovali Rag. Určitě však někde v minulosti musí být vysvětlení toho, proč je můj syn nyní zbožňován milióny Lidí z Chladu."
"Znovu do Transevropské? Vždyť se z ní už nevrátíš," řekla jen.
Odešla, aby vystřídala Leouan u řízení vlaku. Míšenka vstoupila do místnosti s tak podivným výrazem ve tváři, že se

Lien dal do smíchu.
"Yeuze ti určitě říkala, že jsem nějaký divný."
"Něco v tom smyslu. Není ti dobře?"
"Nejdřív si poslechni, co ti teď povím."
Znovu začal své vyprávění. Ani tentokrát však jeho slova nezněla příliš přesvědčivě.
"Nemáme možnost pátrat v minulosti Jdrou. Byla členkou kočovného kmene. Ovšem z mé strany se zcela jistě mohu dostat velmi daleko do minulosti. Určitě někde narazím na nějakého předka nebo třeba na nějakou naprosto nevinnou událost či situaci, která nasměrovala posloupnost všech těch lidí, na jejímž konci stojím teď já."
"Cožpak to má něco společného se smrtí těch Bermannových a Verianových?"
"Začínám věřit tomu, že ano."
Ráno se ocitli pod kopulí Coral Station. Toto město bylo postavené na samém okraji mořského ledovce a žilo výlučně z těžby korálů.

33

Spalovači ledu

Rozmluva zatím Kidovi nepřinesla naprosto nic. Řeč Lady Diany byla dnes hodně zmatená a nesouvislá. Snažila se zároveň slibovat i hrozit, vyprávěla mu, čeho všeho jsou LKB schopny a hned na to se zase tvářila smířlivěji. Toužila se znovu zmocnit svých jednotek z eskadry admirála Joyla, ovšem zároveň se nevzdávala naději na vnucení svých vlastních zákonů.
"Raději už pojedu," rozhodl se náhle. "Taková diskuse k ničemu nevede."
Lady Diana se na něho upřeně zadívala a marně se přitom snažila pootočit jedním z prstenů natažených na jejím tlustém

a neforemném prsteníku. Prsten však byl pevně zarostlý do masa a tak se její tvář zkroutila do bolestné grimasy. Říkalo se dokonce, že si drahé kameny nechává vkládat přímo do kůže, ovšem popravdě řečeno jí to nemohlo být k ničemu. Klenoty se brzy ztrácely v nánosech tuku.
"Tak mě ještě chvilku poslouchejte, Kide. Dám vám všechno, dokonce i své velké jednotky a třeba i všechny peníze. Budu vám dodávat elektrárny, suroviny a vůbec všechno, co se dá využít při obnově vaší společnosti. A nechci za to nic víc než Liena Raga."
V první chvíli si myslel, že potřebuje odborníka glaciologa, aby mohla dokončit šílený projekt tunelu, majícího pod ledem spojovat severní a jižní pól.
"Chci ho živého nebo mrtvého."
Kid až nadskočil.
"Tak moc ho nenávidíte?"
"On nás všechny zahubí, Kide. Vás, mně, celé společnosti. Je to démon."
Nezmohl se na jediné slovo. Co vlastně měla tato podivná slova znamenat?
"Lien začíná chápat jisté věci a odhalovat záhady, které musí navždy zůstat nepoznány. Pokud ho necháme naživu, zajde příliš daleko, Kide, příliš daleko. A potom my všichni zemřeme."
"Co mu vlastně kladete za vinu?"
"Domnívala jsem se, že je zajatcem LKB a on právě v té době přišel na to, že... Ne, nemohu vám nic říci. Jenom to, že musí být zničen. A my ho nakonec dostaneme."
"Co to znamená, my?"
"Já nejsem sama, Kide."
Nuceně se usmála:
"Na naší straně jsou i Neokatolíci a papež. Jo, i Papež a možná dokonce i všichni Zrzavci ze Západní zóny. Ti, kteří přemýšlejí. Je to opravdu vážné, Kide. Zmizet musí také jeho syn."
"Jdrien?"
Rozhořčený Kid seskočil ze židle. Jeho krátké nožičky se vždy klátily vysoko nad zemí. Vzhlédl na tlustou ženu.
"Už dříve jste se chtěla Jdriena zmocnit a pitvat jeho mozek. Toužila jste porozumět tomu, jak mohl saturovat elektronický obvod, zablokovat výhybku, motor nebo třeba zaměřovací přístroj pro raketomety. Upozorňuji vás, že jestli se ho jenom dotknete, najdu si vás všude na světě a třeba i v tom vašem zatraceném tunelu."
"Jednou to všechno pochopíte. To už však bude na všechno příliš pozdě. Ano, příliš pozdě."
"Vždyť je to můj adoptivní syn. Já jsem ho dokázal vysvobodit ze Sibiřské."
"Raději jste ho tam měl nechat pojit."
Přestal se ovládat. Beze slova zamířil ke dveřím.
"Tak počkejte přece, Kide... Vraťte mi moji eskadru. Takhle se přece nemohu vrátit. Děláte chybu, když mě připravujete o poslední šanci. Ti, co přijdou po mně, budou mnohem horší."
"Nepustím vaši eskadru dříve, dokud nebudete v Round Station. Svobodná musí být veškerá území na sever od Východní sítě."
"Jste tvrdý, Kide, měl byste ale myslet i na to ostatní, co jsem vám řekla. Já své slovo plním. Dejte mi hlavu Liana Raga a já z vás učiním nejšťastnějšího ředitele na
této Zemi."
"Lien Rag je přece můj přítel."
"Kdysi jste ho nesnášel."
"Neprávem. Vrátí se a pomůže mi celou zemi znovu vybudovat. Nebude se už mluvit o společnosti, ale o zemi."
Ušklíbla se.
"Nepovede se vám to. Demokracie znamená totální anarchii, je jako karnevalová maska. Takový poblouzněný systém vás rozdrtí."
Znovu se k ní otočil čelem.
"Ještě dnes vám vydám vaši eskadru. Musíte mi ale říci, proč vlastně Liena Raga tak nenávidíte."
"Jsem vázána hrůznou přísahou."
"Vázána komu?"
"Tomu nemůžete rozumět."
Beze slova opustil admirálský křižník a nastoupil na svoji návěštní loď. Ta se vydala na cestu na jih. Zamyšlený Kid se ještě jednou obrátil nazpět. Nikdy by nevěřil tomu, že ta ženská může tak dalece ztratit sebekontrolu. Lady Diana byla teď ztělesněním na smrt vyděšeného člověka.

34

Spalovači ledu

Na hranici se Lien Rag rozhodl, že bude svou přítomnost nadále zachovávat v tajnosti. Lovci tuleňů střežící hraniční přechod nehli ani brvou, když je Yeuze požádala o spojení s Kidem. Už brzy si s ním mohla po telefonu popovídat.
"Co je se Jdrienem?"
"Je tady s námi. A Leouan také."
"a Lien Rag?"
Na chvilku zaváhala.
‚Tak dobrá," řekl. "Přijedu za vámi na síť. Toužím po tom, abych co nejrychleji spatřil svého adoptivního syna."
Podle Liena Raga přinášela jízda v blízkosti eskadry admirála Joyla vážné nebezpečí. Obě ženy se už začaly domnívat, že snad propadl stihomamu, když tu je náhle Jdrien zaplavil sérií hrůzostrašných obrazů. Viděly na nich diplomatický vlak najíždějící na miny a čelící drtivým útokům raket a střel vypalovaných z jakéhosi neznámého plavidla. Pochopily, že jim předává Lienovy obavy.
"Počkejme na Kida," navrhla Leouan.
Jdrien byl nezvykle netrpělivý a neklidný. Jakmile na vedlejší koleji zastavil Kidův bílý vlak, nečekal na nic, proběhl spojovacím uzlem a zabušil na dveře salónního vagónu. Otevřít mu přišla Glinda. Aniž by jí věnoval pozornost, vrhl se na Kida. Ten ho ani nemohl uchopit do náručí. Vždyť byli oba stejně velcí! Objímali se se smíchem, ten se však u dítěte brzy promísil se slzami. Kida přemohlo dojetí z návalů něhy.
"Tak pojď, musíme se jít podívat za ostatními."
Když Kid stanul tváří v tvář Lienu Ragovi, nedal na sobě znát žádné překvapení. "Čekal jsem to," řekl jen.
Všichni se objímali.
"Tak jsme konečně zase spolu. Všichni."
Liena Raga v této chvíli napadlo, že Kid je jeho synovi opravdovějším otcem než je on sám. Otcem, majícím k němu niterný citový vztah. Ta něha byla opravdová. On sám by ji nikdy nedokázal takto dát najevo.
"Lady Diana mi za vaši hlavu nabízela vše, na co si lze jen pomyslet," prozradil mu.
"Štvanice začíná," zašeptal Lien Rag. "Nikdy nedopustí, aby zůstal naživu někdo, kdo pochopil..."
"Co pochopil?"
Lien Rag jen mávl rukou.
"Bylo by nebezpečné vracet se po síti 5.rovnoběžky," promluvil opět Kid. "Pojedeme po objížďce, po šikmé cestě

napojující se na síť poté, co provede okliku jižním směrem. Osudnou se nám může stát jedna jediná mina. Admirál Joyle je schopen čehokoliv, jen aby se znovu vetřel do přízně své milenky."
Kidova slova Liena Raga zarazila. Šikmá cesta byl titul knihy, napsané jakýmsi Vily Fukem a věnované původu Zrzavých. Všeobecně se soudilo, že toto dílo je výplodem autorovy bohaté fantazie. Lien však byl toho názoru, že pozorná a zároveň kritická četba mu může přinést nové a zajímavé poznatky o Ledovém světě.